

พระประสงค์ของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ประจำปี 2013
เดือนพฤษภาคม

เพื่อให้ผู้ทำงานด้านความยุติธรรมจะกระทำทุกอย่างด้วยความสัตย์ซื่อ
และมีมโนธรรมเที่ยงตรงเสมอ

อันเนื่องมาจากปก

ปกหน้า : อัครเทวดาคาเบรียล แจ้งข่าวแก่พระนางมารีอา
และนักบุญอีก 2 องค์
วาดโดย ซีโมน มาร์ตินี (เกิดที่เซียนา ค.ศ.1284-สิ้นใจที่
อาวีญอง ค.ศ.1344

ลิปโป เมมมิ (เกิดที่เซียนา ค.ศ.1290 -1356)

สีฝุ่นบนแผ่นไม้

ทั้งสองเป็นศิลปินอิตาลีในยุคศิลปะยังคงเป็นแบบ
“โกธิค” ช่วงศตวรรษที่ 13 และ 14 จัดเป็นศิลปินเมืองเซียนาที่มี
เอกลักษณ์ ออกไปทางศิลปะแนวโกธิคของฝรั่งเศส ขออนุญาตนำภาพ
เต็มมาตีพิมพ์ ณ ที่นี้ แต่ หน้าปก อุดมศาสน์อยากจะเสนอรายละเอียดของภาพที่ทิวสวรรค์
สวมใส่ ว่าศิลปินใส่ใจในรายละเอียดมากเพียงใด โดยเฉพาะผ้าคลุมที่พลิ้วไปทางด้านหลัง และ
ตัวเสื้อของทิวสวรรค์

ปกหน้าใน : พระมารดาและพระบุตรและทิวสวรรค์

วาดโดย อันโตเนลโล ดา แมสลิโน (1430-1479) สีนํ้ามันบนแผ่นไม้

อันโตเนลโล เป็นศิลปินช่วงยุคกลางกำลังเข้าสู่ยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาการ (เรอเนอ-
ซองส์) ของยุโรป แต่ภาพวาดของเขาแตกต่างจากศิลปินอิตาลีคนอื่นๆ ในยุคเดียวกันอย่าง
มาก เราจะเห็นได้ว่าใบหน้าของพระมารดาและพระบุตร รวมทั้งภาพทิวสวรรค์ที่สวม เกือบจะเป็นศิลปะ
ยุคปัจจุบันร่วมสมัยกับพวกเราอย่างมาก

วิสัยทัศน์

ประชากรของพระเจ้าร่วมเป็นหนึ่งเดียวในความรัก แสงหา ติดตามและประกาศพระเยซูคริสต์เจ้า

พันธกิจ

พระศาสนจักรในประเทศไทยมุ่งอุทิศตนฟื้นฟูชีวิตให้สนิทกับพระคริสตเจ้าโดยอาศัยพระวาจาและ
ศีลศักดิ์สิทธิ์ เป็นหนึ่งเดียวร่วมมือและแบ่งปันซึ่งกันและกัน แสงหาคุณค่าพระอาณาจักรในบริบท
สังคม เสวนาฉันพี่น้องกับผู้มีความเชื่ออื่น ประกาศพระเยซูคริสต์เจ้า และเป็นประจักษ์พยาน
ด้วยการดำเนินชีวิตเรียบง่าย รักและรับใช้ปวงชน โดยเน้นผู้ยากไร้

วัตถุประสงค์

- + เพื่อเป็นสื่อสัมพันธ์ระหว่าง พระสงฆ์ นักบวช และฆราวาสทั่วไป
- + เพื่อเสนอข่าวสาร บทความ สารคดี บันทึกคดี บทความที่มีคุณค่าต่อชีวิตตามจิตตารมณ์พระวรสาร
- + เสริมสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีระหว่างประชาชนในด้านศาสนา สังคม และวัฒนธรรม

เอลียาห์ ได้รับอาหารจากทูตสวรรค์ของพระเจ้า

(1พกษ 18:20-19:18)

ประกาศกเอลียาห์ชนะการประลองกับนักบวชของพระบาอัลที่ภูเขาการ์แมล แต่การประลองครั้งนี้เดิมพันกันด้วยชีวิต นักบวชของพระบาอัลถูกประหารในวันนั้นเป็นจำนวนมาก (1พกษ 18:40) มเหสีเยเซเบล ที่นับถือพระบาอัลทรงแค้นเอลียาห์มาก สั่งทหารให้ออกตามฆ่าท่าน ประกาศกเอลียาห์จึงต้องหนีเอาชีวิตรอด สถานที่เดียวที่ท่านคิดไว้ว่าจะต้องเดินทางไปคือภูเขาโฮเรบหรือภูเขาซีนายที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่โมเสสนั่นเอง ขณะเดินทางมาถึงเบเออร์เซบาท่านก็เหนื่อยอ่อน แล้วยังได้รับเชื้ออยู่ที่นั่น ส่วนท่านเดินทางต่อไปในถิ่นทุรกันดาร จนมานั่งพักอยู่ใต้พุ่มไม้ ท่านก็รู้สึกผิดหวังและต่อว่าพระเจ้าว่า ทำไมเมื่อท่านมารับใช้พระองค์จนพิสูจน์ชนะการประลองว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเพียงแท้ให้ประจักษ์แก่ชาวอิสราเอลและผู้นับถือพระเท็จเทียมแล้ว กลับต้องมาพบกับชะตากรรมยากลำบากเช่นนี้ “ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพียงเท่านั้นก็พอแล้ว โปรดเอาชีวิตของข้าพเจ้าไปเถิด ข้าพเจ้าไม่ดีกว่าบรรพบุรุษของข้าพเจ้าเลย” (1พกษ 19:4) แต่กลับมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาและต้องตัวท่านและนำขนมปังปังบนก้อนหินร้อน และเหยือกน้ำปรากฏตรงศีรษะของท่าน เมื่อรับประทานแล้วก็นอนหลับ เมื่อตื่นขึ้นทูตสวรรค์ก็มาและต้องตัวท่านอีก และให้ท่านรับประทานอาหารอีกเป็นครั้งที่สองเพื่อจะมีแรงเดินทางไปจนถึงภูเขาโฮเรบอันเป็นจุดหมายของท่าน สี่สิบวันท่านมาถึงภูเขาโฮเรบและได้พบกับพระเจ้า แต่เหตุการณ์การพบกับพระเจ้าครั้งนี้ นับเป็นเรื่องที่มีชื่อเสียงในพระคัมภีร์ที่ทุกคนรู้จักดี เพราะท่านไม่ได้พบกับพระเจ้าในลมพายุที่ทำให้หินแตกกระจาย มิได้พบในแผ่นดินไหว แต่ท่านพบกับพระเจ้าในสายลมอ่อนๆ พัดมาต้องผิวกาย ขณะที่ท่านนั่งอย่างสงบดูดังพระเจ้าทรงปกคลุมท่านไว้

ข้าแต่พระเจ้า ประกาศกเอลียาห์เป็นประกาศกยุคเก่า และต่อไปนี้พระองค์ทรงสอนชาวอิสราเอลว่า พวกเขาจะพบพระองค์อย่างเรียบง่ายในชีวิตประจำวัน มิใช่เสียงฟ้าแลบฟ้าร้อง หรือแผ่นดินไหวดังในสมัยโมเสสอีกแล้ว ขอพระองค์โปรดสอนลูกให้รู้จักรับใช้พระองค์ แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคจากผู้ต่อต้าน ได้รับความบรรเทาจากพระองค์ในวันเสียใจผิดหวัง เช่นที่พระองค์ส่งทูตสวรรค์มาบรรเทาความทุกข์ใจ และได้รับคำตอบ ได้พบพระองค์ในหน้าที่ประจำวันอันเรียบง่ายแห่งชีวิตของลูกด้วยเถอญ **❧**

สิ่งที่ยังเติมได้อีก

การเพิ่มพูนความรู้ที่ต่างแดนของผมเดินทางมาถึงเดือนสุดท้ายแล้ว เรื่องของเวลาเป็นเรื่องที่พูดยากจริงๆ บางทีการรอคอยเพียงเสี้ยววินาทีที่เราคิดว่านานเสียแล้ว สำหรับบางคนให้นานแค่ไหนก็รอได้เพราะเรารู้ว่าเรากำลังรอใคร เวลาจะนานหรือจะไว เวลาแห่งความจริงก็คือ สักวันหนึ่งมันต้องมาถึง

การอบรมในช่วงท้ายๆ ถูกทำท่ายด้วยการให้ลองทำโครงการหนึ่งโครงการ เป็นโครงการทดลองแบบเอาจริง ผมเลือกโครงการในสนามสื่อ ตั้งชื่อให้ร่วมสมัยหน่อยว่า “โครงการฝึกอบรมผู้นำเยาวชนในการใช้สื่อเพื่อการประกาศพระวรสารแนวใหม่” (Training of Youth Leaders in Using Media for New Evangelization)

ไม่น่าเชื่อว่าการได้ลองทำโครงการแบบที่เล่นที่จริง กลับทำให้ผมได้อ่านเอกสารที่น่าสนใจมากมาย เป็นต้น แผนงานอภิบาลทั้ง 2 แผนของสภาพระสังฆราชคาทอลิกแห่งประเทศไทย โชคดีไปกว่านั้นที่ผู้นำของพระศาสนจักรไทยเราก็ดูการณ์ไกล จับแปลเอกสารแผนงานอภิบาลฉบับที่ 2 ของปี 2010-2015 เป็นภาษาสากล เพื่อนๆ หลายคนจากประเทศต่างๆ จึงมาขอหยิบยืมเป็นตัวอย่างบ้าง ในแผนงานนั้นผมเขียนเบื้องหลังความคิด หรือที่มาที่ไปของประเด็นที่สนใจทำเรื่องนี้คือ

- จากแผนอภิบาลทั้ง 2 แผนที่ผ่านมาของพระศาสนจักรในประเทศไทย พบตรงกันว่า คาทอลิกไทยขาดความรู้และความเข้าใจเรื่องศาสนา พระคัมภีร์ และพิธีกรรม
- ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่อาจจะขาดเรื่องความรู้ แต่ต้องถือว่าพวกเขาไม่ขาดเรื่องความศรัทธาในพระเจ้า แต่สถานการณ์ที่น่าเป็นห่วงคือคนรุ่นหลัง หรือบรรดาเยาวชน
- บรรดาเยาวชนใช้ชีวิตอยู่ในโลกดิจิทัล โลกสมัยใหม่ของเขาเปลี่ยนวิธีเจริญชีวิตทำให้พวกเขาใช้เวลากับสื่อมากกว่าเวลาสำหรับศาสนา
- ดังนั้นเพื่อชักนำบรรดาเยาวชนให้กลับเข้ามาให้ความสนใจศาสนา และสามารถตอบโต้ภัยความรู้ความเข้าใจเรื่องศาสนา ร่วมงานแพร่ธรรมกับพระศาสนจักรและเป็นพยานด้วยชีวิต โครงการสร้างผู้นำในการใช้สื่อเพื่อการประกาศพระวรสารแนวใหม่จึงเกิดขึ้น

ผมคิดว่าเรื่องการสร้างทายาทเป็นเรื่องที่สำคัญ ไม่ว่าจะในองค์กร การทำงาน หรือทายาททางความเชื่อ สังคมเก่งคนเดียว ความเก่งมักจบไปกับคนๆ นั้น การหันหน้าเข้ามาจับมือและเดินไปร่วมกัน มองอนาคตในระยะยาวๆ กว่าเท่าก้าวเดินทุกวัน น่าจะทำให้เราเห็นว่าพระศาสนจักรยังมีความหวัง มากกว่าคำว่า ให้พระทำงาน เรายังต้องร่วมงานกับพระด้วย

อุดมสานต์รายเดือน เป็นช่องทางหนึ่งของการถ่ายทอดความเชื่อ ท่านที่ติดตามมาตลอดย่อมเห็นพัฒนาการและการก้าวเดินของตัวตนอุดมสานต์ ผมเชื่อมั่นในคอลัมน์นี้ และทีมงานทุกคนที่ได้พยายามที่สุดแล้วสำหรับการมอบความเชื่อส่งผ่านมาทางงานเขียนให้กับทุกท่าน รอยทางอันยาวนานที่บรรพบุรุษของเราได้ปูไว้จนพวกเรามีวันนี้ ผมหวังว่าเราจะก้าวเดินไปกับยุคสมัยได้อย่างสง่างาม เป็นผู้นำ มีมาตรฐาน และสามารถเป็นมโนธรรมให้กับสังคมขอให้พวกเราได้ร่วมจิตร่วมใจ ส่งเสริม สนับสนุน เป็นกำลังใจ ใครถนัดแบบไหนก็ช่วยกันแบบนั้น

“ถ้าอยากจะรู้จักใคร ต้องลองใส่รองเท้าของเขาและเดินร่วมไปสัก 4 กิโลเมตร” สุภาษิตโบราณของเกาหลี ฟังดูแปลกดี แต่ก็ให้ความหมายที่เข้าใจได้ไม่ยาก คือถ้าอยากรู้จักใครต้องเป็นส่วนหนึ่งของกันและกันและก้าวเดินไปร่วมกัน ผมไม่แน่ใจว่าใครจะมีทัศนคติเรื่องสื่อมวลชนในมุมไหน แต่ ณ วินาทีนี้ไม่มีใครปฏิเสธถึงอิทธิพลของมันให้เรามีอิทธิพลเหนื้อมัน ให้พลังที่มันมีนำมาใช้ในทางสร้างสรรค์และแสวงหาพระอาณาจักรของพระเป็นเจ้า ให้เราเข้าไปในสนามของสื่อมวลชนไม่ว่าจะเก่าหรือใหม่ ออฟไลน์หรือออนไลน์ แต่เราอยู่ตรงเส้นทางนั้นด้วยความรู้และความรัก ความเชื่อและความหวัง

บรรณาธิการบริหาร

อุดมตาบต์

ประธานสื่อนวมลชนคาทอลิกประเทศไทย
พระคุณเจ้าประธาน ศรีดารุณศีล

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ภราดาหลุยส์ ซาแนล
อ.ประคิน ชุมสาย ณ อยุธยา
อ.ชัยณรงค์ มนเทียรวิเชียรฉาย

เจ้าของ

คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง
(ในนามสภาพระสังฆราชคาทอลิก
แห่งประเทศไทย)

บรรณาธิการ ผู้พิมพ์-ผู้โฆษณา
ผู้อำนวยการและจิตตธิการ
คุณพ่อวรยุทธ กิจบำรุง

บรรณาธิการบริหาร
คุณพ่ออนุชา ไชยเดช

หัวหน้ากองบรรณาธิการ
วัชร กิจสวัสดิ์

กองบรรณาธิการ
เสกสรร กองคำ
สุพร เล่าเรียนธรรม

อุดมทัศน์

นิตยสารรายเดือน
คำบำรุงปีละ 400 บาท โอนเข้าบัญชี ธนาคารกรุงเทพ
สาขาซอยโอเรียนเต็ล บัญชีสะสมทรัพย์
ชื่อบัญชี การพิมพ์คาทอลิก เลขที่ 226-0-006040
เช็คขีดคร่อมสั่งจ่าย การพิมพ์คาทอลิก
ธนาคารในนามซิสเตอร์ศักดิ์ศรี งามวงศ์
สั่งจ่าย ป.ณ. ยานนาวา 10120

สำนักงาน

122/11 ซ.นาครสุวรรณ (นนทรี 14) ถนนนที
แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120
โทร. 0-2681-3900 ต่อ 1805
โทรสาร : 0-2681-5401
CATHOLIC PRESS OF THAILAND
UCIP/SEACPA (THAILAND)
122/11 Soi Nak Suwan (Nonsi 14), Nonsi Rd.,
Chong Nonsi, Yan Nawa,
Bangkok, 10120 Thailand.
Tel. 0-2681-3900 ext. 1805
Fax : 0-2681-5401
E-mail : udomsarn@gmail.com
Website: www.udomsarn.com

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์อัสสัมชัญ โทร. 0-2268-1646-8

เพลง

บริษัท วี.ไอ.พี. โทร. 0-2683-5544-5

สารบัญ

สกุ๊ป/บทความพิเศษ/สัมภาษณ์

- 6 เมื่อผมพิสูจน์ความเชื่อ....
- 18 เรียนพระคัมภีร์ไครว่าน่าเบื่อ!....
- 24 การดำเนินชีวิตศิษย์พระคริสต์....
- 32 เปิดกรุเรื่องเก่า
- 34 ภาพเก่าเล่าเรื่อง

พระคัมภีร์ - ชีวิตคริสตชน

- 37 ท่วงทำนองแห่งรัก
- 38 บทความเดือนใจ
- 41 กว่าจะเป็นนักบุญ
- 42 ข้างธรรมาสน์
- 44 วันละก้าวกับพระเยซู
- 46 คริสต์ คิด กับนักจิตฯ
- 48 ช่อนไว้ในจังหวะชีวิต
- 50 ระหว่างเดือน
- 58 คุยกับเกิ้ลซกร
- 60 บันทึกกรรมทูต
- 62 คู่มือ
- 64 ผ่านมา 55 ปี พอจะมีเรื่องเล่าสู่กันฟัง
- 66 นานาอาชีพ

ศิลปะ

- 69 พจนมาลา
- 70 ภาพเคียงคำ
- 71 พงศ์ ประมวล

เด็กและเยาวชน

- 72 สโมสรอุดมทัศน์
- 73 การ์ตูนครูต้อย
- 78 ขว่น้องคุย
- 84 กำลังใจ...จากเพื่อนถึงเพื่อน
- 85 มุมเด็กศิลป์
- 88 ขว่นิดชวนอ่าน

กีฬา

- 90 จดหมายจากผู้อ่าน
- 92 เขียนบทกวีเขียนชีวิต

อุดมตาบต์
พฤษภาคม 2013

5

เมื่อผม พิสูจน์ความเชื่อ

การเดินทางแห่งความเชื่อเพื่อแสวงบุญ 14 วัดในกรุงมะนิลา ช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์

ผมตั้งใจไว้ก่อนแล้วว่าสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ในต่างแดนปีนี้ ขอเดินทางข้ามเกาะลัดเลาะไปใช้ชีวิตในดินแดนของนักบุญองค์ล่าสุดของประเทศฟิลิปปินส์ เปโตร กาลุงสด ที่เซบู ที่นี่ทางเขนได้ปักธงโดยมิสชันนารีชาวสเปน ความเชื่อได้เกิดขึ้นและแผ่กิ่งก้านสาขาเติบโตจนเต็มแผ่นดิน ผมติดต่อทุกอย่างเพื่อให้ได้ไปใช้ชีวิตที่นั่น ในที่สุดอุปสรรคเริ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องตัวเครื่องบิน ที่พัก ผู้ร่วมทาง ยังทันผมคิดจะเปลี่ยนเป้าหมาย สุกร์ศักดิ์สิทธิ์ กับคำล่ำลือของการแบกกางเขน ของผู้คนที่ทรมาณกาย เจียนจริง ดอกตะปุงจริง Pampagna คือสถานที่นั้น ห่างจากมะนิลาไม่กี่ชั่วโมงเอง แต่ความแรงของกระแสประโคมข่าว ทำให้ผู้คนมุ่งหน้าไปสู่นั้น ไม่ว่าจะเป็นชาวฟิลิปปินส์เอง หรือนักท่องเที่ยว 50,000 คน เป็นการคำนวณว่าช่วงนั้นจะมีนักท่องเที่ยว ที่พัก ยานพาหนะ เส้นทาง ผู้คน ทุกอย่างดูจะเป็นปัญหาให้ต้องคิดหนักอีกครั้ง

แต่เมื่อผมหันมามองความจริงว่า สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ของประเทศฟิลิปปินส์ เป็นวันหยุด วันที่เปิดโอกาสให้ผู้คนหยุดภารกิจรอง เพื่อทำภารกิจหลักคือภารกิจของการเดินทางทางความเชื่อ เพื่อเสริมสร้างความศรัทธาแห่งตน ถนนทุกสายและผู้คนต่างออกจากเมือง ผมได้คำตอบ “ผมควรจะอยู่ในเมืองสถานที่ที่สำคัญเท่าความเชื่อที่มีในหัวใจ” ผมจะใช้สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ที่ในเมืองใหญ่ มะนิลา ผมจะใช้ชีวิตแบบคนที่นี่ ร่วมมิสซา ทำในสิ่งที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติในช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์แบบคนของประเทศนี้ เพื่อเดินทางทางความเชื่อตลอดหนึ่งสัปดาห์

ผมอยากรู้เหมือนกันว่ามันจะเป็นอย่างไร ต่อไปนี้ผมมีกฎหรือข้อตกลงเพียงข้อเดียว ผมจะไม่วางแผนล่วงหน้าอย่างละเอียดเหมือนหลายๆ ครั้ง ครั้งนี้ผมขอให้พระนำทาง

- เตรียมจิตใจด้วยการชมละครเพลงเรื่อง “มาร์ตีแห่งกลโกธา” (Martir Sa Golgota)

ต้องยอมรับว่าคนฟิลิปปินส์มีพรสวรรค์เรื่องการแสดงมากโขอยู่ที่เดียว พวกเขาเหมือนถูกให้พรสวรรค์พิเศษมาในเรื่องของดนตรี เราจึงเคยได้ยินว่ามีนักดนตรีจากเมืองตากาล็อกมาเล่นดนตรีตามโรงแรมในประเทศไทย หรือในหลายๆ ประเทศทั่วโลก

วันนั้นผมนัดพบน้องๆ ที่เป็นคุณพ่อที่เรียนอยู่ในมะนิลา เรามีกิจกรรม 2 อย่าง อย่างแรกคือดูนิทรรศการภาพถ่ายของวัดใน Pampagna จัดโดยช่างภาพท้องถิ่น ซึ่งโฆษณาสรรพคุณจนเรารู้สึกพลาดไม่ได้ แต่สิ่งที่ทำให้เราสนใจเป็นพิเศษมากกว่านั้นคือ Pampagna เป็นที่ที่จะมีผู้คนหลั่งไหลไปที่นั่นมากเป็นพิเศษในวันสุกร์ศักดิ์สิทธิ์ เพราะที่นั่นจะมีผู้คนแบกกางเขน และดอกตรึงตัวเองตามแบบพระเยซูเจ้า ในคำโฆษณาบอกว่าเป็นนิทรรศการที่แสดงให้เห็นวัดต่างๆ ที่นั่น ส่วนเมื่อจบแล้วเราจะไปดูละครเวทีหรือที่เราเรียกว่า มิวสิคัล

เมื่อพร้อมหน้าผมเริ่มถามหาจุดจัดนิทรรศการ ปรากฏว่าเป็นความเข้าใจผิดครั้งที่ 1 นิทรรศการนี้จัดแบบวน เดินสาย ตามศูนย์การค้า SM ต่างๆ ที่นี่คงจัดไปแล้ว ผมเสียคายนิดหน่อย แต่ก็ไม่ถึงกลับทำให้เรารู้สึกพลาดกับทุกอย่าง ชีวิตร่วมกันและความตั้งใจดีต่างหาก พาเราไปยังศูนย์วัฒนธรรมแห่งชาติ Tanghalang Aurelio Tolentino โรงละครเล็ก เพื่อไปดูละครเวทีเรื่อง มาร์ติแห่งกลโกธา

ละครมาร์ติแห่งกลโกธา เป็นลักษณะละครร้อง เป็นประวัติของพระเยซูเจ้า เริ่มเรื่องเหมือนกับ Jesus Christ Super Star คือมีเยาวชนกลุ่มหนึ่งกำลังจะมาแสดงประวัติชีวิตของพระเยซู และหลังจากนั้นก็แปลงโฉมเป็นคนในยุคอดีต เรื่องราวดำเนินไป แม้จะเป็นภาษาตากาล็อก ซึ่งเราฟังไม่รู้เรื่อง แต่บทเรียนแรกที่เราได้รับก็คือ ภาษาแห่งความรักที่พระมีต่อเรา ภาษาแห่งการทรมานหลังของยูดาส ภาษาแห่งการสับปลับแปรพรคอย่างง่ายดายสุดแล้วแต่ว่าผลประโยชน์ไปตกอยู่ตรงไหนของฝูงชน ภาษาหน้าเงิน บ้าอำนาจของผู้นำศาสนา ภาษาหลงใหลในลาภยศของเฮโรด ภาษาแห่งความสับสนของปีลาโต ภาษาแห่งการไถ่บาป อันทุกข์ระทม แต่เพราะพรุ่งไปด้วยท่วงทำนองของบทเพลง

ผมทราบภายหลังว่าคำที่เรียกพระเยซูเจ้าผู้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนว่า มาร์ติแห่งกลโกธา ก็เพื่อจะหมายถึงว่า เราทุกคนเช่นเดียวกัน สามารถละชีวิตของเราแบบพระเยซูเจ้าเพื่อยืนยันความดีงาม การสิ้นใจแบบนั้นเราก็คือเป็นดั่งมรณสักขี หรือมาร์ติ ที่เนินหวัะโลก ตามที่พระเยซูได้มอบแบบอย่างแก่เรา

การแสดงมีด้วยกันทั้งหมด 8 รอบ ทั่วในใจกลางเมืองมะนิลา ผมคิดว่าพวกเขาคงมอบบทเรียนแห่งการเตรียมตัวที่ดี และได้รับบทเรียนจากการรับบทบาทของเหตุการณ์อันสำคัญนี้เช่นกัน

เราเริ่มสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ด้วยอาทิตย์โยธาน เย็นวันนั้นเรามีนัดกันที่วัดแม่พระแห่งการบรรเทา (Our Lady of Remedies Parish) หรือชื่อที่คนส่วนใหญ่รับรู้คือ Malate Catholic Church

- Malate เหมือนโลกกลม

ผมมาก่อนนิดหน่อย จึงใช้เวลาเดินสำรวจรอบๆ วัด โบสถ์ทรงแปลกตา คูใหญ่โตแข็งแรง ขนาดเหมาะมือ วางขายอยู่บนพื้น อยู่ในมือเด็กมากมาย ใครอยากทำมาขายก็ไม่มีใครว่าอะไร ถือเป็นโอกาสกระจายรายได้ ผมแค่ถามราคาแต่ยังไม่ได้ซื้อ ผมถามคนที่ขายโบราณคนหนึ่งว่ามิสซาก็โหม่ง คำตอบมีสารพัดทั้งสีโหม่ง ห้าโหม่ง หรือหลังจากนั้น ผมเลือกเวลาที่ผมมาถึง 16.00 น.

วัดแห่งนี้กำลังปรับปรุง ซ่อมแซม แต่ในขณะที่เดียวกันก็เปิดใช้ตามปกติด้วย ในวันอาทิตย์มีมิสซาถึง 10 มิสซา วันธรรมดามี 3 มิสซาและวันเสาร์มี 4 มิสซา มิสซารอบ 08.00 น. ตอนเช้าเป็นมิสซาสำหรับเด็กๆ ตารางเวลาของสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ผมสังเกตว่าทุกวัดจะมีอย่างละเอียดทำเป็นเอกสารสำหรับแจก และติดประกาศเพื่อกันความสับสน

ไม่แปลกใจเลยที่วัดแห่งนี้กำลังบูรณะเพราะเป็นวัดเก่าแก่ที่กำเนิดขึ้นในปี 1588 โดยคณะภู่ มิชชันนารี และการนำพระรูปแม่พระผู้บรรทมมาจากประเทศสเปนในปี 1624 วัดถูกส่งมอบให้กับพระสงฆ์พื้นเมืองในปี 1912 และมอบหมายให้พระสงฆ์คณะพระมหาไถ่ดูแล แต่ในที่สุดวัดก็อยู่ในการดูแลของมิชชันนารีแห่งโคลัมบัน (The Columban Missionary) มีเหตุการณ์ของประวัติศาสตร์ที่ประเทศฟิลิปปินส์อยู่ในอาณัติของอเมริกา การบุกทำลายของประเทศญี่ปุ่น และสงครามโลกครั้งที่ 2 จนมีผู้คนบาดเจ็บล้มตายเรือนหมื่น

และห้าคนในนั้นคือบรรดาพระสงฆ์มิชชันนารีของคณะนี้ด้วย มีภาพจัดแสดงอยู่ที่ด้านซ้ายและขวาของวัดถึงที่ไปที่ไปของประวัติศาสตร์ในช่วงเบียดเบียนเหล่านั้นด้วย (สนใจหาข้อมูลเพิ่มเติมและรายละเอียดของวัดได้ที่ www.malatecatholicchurch.org)

ในระหว่างมิสซาผมเห็นคุณพ่อที่เป็นประธานหน้าตาดูไม่เหมือนคนฟิลิปปินส์ ผมเดาว่าไม่เกาหลีกี่จีน ไม่น่าใช่ญี่ปุ่น แต่ดูไปดูมา เอ้ยเรารู้จักนี่หว่า

ผมคิดว่าต้องเป็นคุณพ่อเกาหลีกี่ที่เคยไปเยี่ยมเพื่อนพระสงฆ์ชาวเกาหลีกี่ที่อยู่ด้วยกันกับผมที่โรงเรียนพระสงฆ์แห่งเอเชียแน่ๆ ผมเก็บความสงสัยไว้ จนมิสซาเลิก ผู้คนมากมายเดินไปรับพร คนอีกกลุ่มหนึ่งจากไป แต่คนอีกกลุ่มหนึ่งกำลังมาร่วมมิสซา ผมลงทุนเดินตามคุณพ่อและแนะนำตัว คุณพ่อคนนั้นเริ่มมองผมด้วยสายตาเปลี่ยนไป ผมจำไม่ผิดครับ **คุณพ่อมัทธีว**จากเกาหลีกี่นั่นเอง เป็นคนเดียวที่คุยกับที่ผมเคยพบที่ตาไกไต ใครว่าโลกไม่กลม ผมต้องเถียงแล้ว

เราคุยกันถึงจุดตั้งต้นที่รู้จักกันก่อนที่คุณพ่อจะโยนความผิดให้ผมว่า ผมบอกว่าจะติดต่อมาเพราะสนใจงานอภิบาลของคุณพ่อแต่ผมเจียบไป งานที่คุณพ่อทำคืออภิบาลชาวเกาหลีกี่ที่อยู่ในฟิลิปปินส์ พักอยู่วัดนี้เพื่อทำงานอภิบาลด้วย โดยมีวาระคือ 5 ปี เราคุยกันได้สักพัก คุณพ่อก็มีผู้มาเยี่ยมเป็นชาวเกาหลีกี่ 2 คน คนหนึ่งเป็นซิสเตอร์ อีกคนหนึ่งเป็นฆราวาส เรานัดกันใหม่วันหลัง แต่ในขณะที่เดียวกันที่วัด มิสซาเสกโบราณ คือมิสซาถัดไปนั่นเอง ผมร้องอ้อในใจทันที ที่นึกถึงคำตอบมากมายของคนหน้าวัดที่ผมถามเวลามิสซา

- สิ่งที่น่าสนใจคือ การเสกโบราณแบบ Shake (สั่น)

ผมเลยถือโอกาสติดตามการเสกโบราณของที่นี่ปรากฏว่า ในขบวนแห่เจ้า สัตบุรุษจะสั่นโบราณไปด้วย คู่มือมันดัดแปลงอะไรบ้างอย่าง เสียงโบไม้กวัดแกว่ง กระแทกกับแรงลม คุณพ่อสวมอาภรณ์สีแดง พรหมน้ำ

เสกไปทั่วยังพี่น้องที่ซูไบลาน เสียงบทเพลงกระหึ่มชวนให้
ฮึกเหิมและนึกถึงการฉลอง ช่างเป็นภาพที่ให้อารมณ์ประหนึ่ง
ว่าเราเดินเข้าไปยังกรุงเยรูซาเล็มกับพระเยซู ไม่ว่าจะในฐานะ
ใด ศาสนิกชน หรือผู้ชม แต่น่าเสียดายที่อีกไม่นานคนเหล่านี้
จะปฏิเสธพระองค์

คนที่นี้ต้องซื้อไบลานกันเองนะครับ สนนราคา 20
เปโซ (ประมาณ 16 บาทไทย) ผมยังไม่ต้องซื้ออยู่ดี รุ่นน้อง
ซื้อให้เป็นที่ระลึก บัดนี้ไบลานนี้อยู่เหนือศีรษะของผม ผม

เก็บไว้บนหิ้งในห้องพัก บางครั้งผมนึกถึงเหตุการณ์ของไบลาน บางครั้งผมนึกถึงชีวิตเพื่อนกันและกัน

พหุสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ Visista Iglesia แสงบุญ 7 วัดในต่างแดน แต่เจอบุญราศีไทยซะงั้น

เราเริ่มตั้งแต่วันพุธกันเลย

ผมพยายามจัดสัมภาระให้น้อยที่สุดในแต่ละวัน นอกจากกล้องถ่ายรูปแล้ว ผมพกหนังสือติดตัว
ไปเพียงหนึ่งเล่ม ชื่อหนังสือ Living with Christ เป็นหนังสือคล้ายๆ คู่มือพิธีกรรมรายเดือนโดย
Bayard Assumption Media แต่ฉบับนี้ทำพิเศษ มีเพียงช่วงสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ “ทำชีวิตให้ศักดิ์สิทธิ์
ในสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์...” วันนี้เราจะไปแสงบุญ 7 วัด เรากะว่า เราจะใช้ 2 วันให้ได้ 7 วัด

หลังจากอ่านหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นแล้ว เราตัดสินใจกันว่า ไปวัดที่ลงหน้าปกของหนังสือพิมพ์
เล่มนั้นกันเลย “วัดไม้กางเขนศักดิ์สิทธิ์” (Church of Santa Cruz)

เราใช้บริการแท็กซี่เหมือนเคย ถนนยังไม่โล่งมากนัก เพราะคนจะหยุดกันจริงๆ ในวันรุ่งขึ้น
แท็กซี่พาเรามายังถิ่นไชน่าทาวน์ ผมคิดในใจว่า มันเหมือนวัดที่เราเคยไปมาแล้ว แผนที่ในกูเกิลบ่งบอก
ว่าเลยเป้าหมาย แต่คนขับมั่นใจและในที่สุดเราก็มาถึงวัดที่เราเคยมา ภาพไม่เหมือนในความทรงจำเก่า
แต่เหมือนในหนังสือพิมพ์เปียบ ไซ่แล้ว เรามาจนถึงวันนี้วัดกำลังปรับปรุงเกือบเสร็จแล้ว

ที่ประตูวัดมีป้ายบอกประวัติไว้สั้นๆ ว่าเป็นวัดที่สร้างขึ้นในปี 1768 ครั้งแรกดูแลโดยพระสงฆ์
คณะเยสุอิต ต่อมาจนถึงปัจจุบันดูแลโดยคณะศีลศักดิ์สิทธิ์ (The Congregation of Blessed Sacrament)

ผมสังเกตว่าเมื่อชื่อวัดเป็นเช่นไร วัดจะถูกออกแบบให้มีความเฉพาะ วัดมีจุดเด่น (ซึ่งภาษา
นักการตลาดมักเรียกจุดขาย) เราก็จะพบจุดที่น่าสนใจตรงนั้นได้ชัดเจน บวกกับเมื่อวัดนั้นๆ ถูกดูแล
โดยคณะใด ก็จะมีรูปเจ้าคณะ หรือบุคคลสำคัญของคณะนั้นๆ เตือนความทรงจำอยู่ในวัดด้วย

วัดนี้ชื่อวัดไม้กางเขนศักดิ์สิทธิ์ เหนือพระแท่นตรงกลาง เป็นรูปเหมือนธารน้ำจากไม้กางเขน
ลงมายังตู้ศีล ผมเดาว่าเป็นความหมายของพระพรหทานที่ไหลหลั่งลงมา กำแพงด้านบนซ้ายขวา มีรูป
นักบุญ บุญราศีต่างๆ แต่มีรัศมีสีลมหาสนิทถูกวาดประกอบ เป็นภาพสีน้ำ มีชีวิตชีวา ลืมบอกไปว่า
วัดนี้มีสถานที่สำหรับเผาศีล 24 ชั่วโมงด้วย ผมไปถึงในขณะมี
อวยพรศีลพอดิ จึงเข้าไปรับพรจากศีลมหาสนิทด้วยเลย ถือว่า
เอาฤกษ์เอาชัย ช่างเป็นช่วงเวลาแห่งพระพรอย่างแท้จริง

ผมจำได้ว่าย่านนี้เมื่อเดินเข้าไปในซอยในแถบที่ชื่อไชน่า
ทาวน์เราจะพบวัดของชาวจีน อีกหนึ่งวัด และเดินตรงไปอีกเรา
จะพบวัดใหญ่สวยงาม ที่นี่ผมเคยมาแล้ว แต่มาอีกครั้งช่วง
สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ ความตื่นตันทันต่างกัน

วัดที่ 2 เป็นวัดเล็กๆ สมาชิกส่วนใหญ่เป็นชาวจีนที่อาศัยอยู่ในฟิลิปปินส์ คาดว่าเป็นสาขาย่อยของวัดใหญ่ที่เราจะไปเป็นวัดที่ 3 บรรยากาศจีนสุดๆ ตั้งแต่ป้ายผ้าที่ห้อยลงมาจากด้านบน เป็นคำแปลว่าอย่างไรไม่ทราบได้ มีเจ้าหน้าที่กำลังจัดวัดอยู่ ผมเข้าไปสวดภาวนาและเดินออกมาดูบอร์ดหน้าวัด เห็นโปสเตอร์ชักชวนผู้สนใจเข้าคณะนั้นคณะนี้มากมายสุดแล้วแต่การนำเสนอ ต้องยอมรับว่าบางคณะนำเสนอได้ล้ำมาก มีความคิดสร้างสรรค์ ในเชิงศิลปะ ผมสังเกตว่าไอเดียของแต่ละคณะนำเสนอ มักไม่ใช่ไอเดียที่ดูเคร่งขรึม แต่กลับเป็นการผ่อนคลาย เรียนรู้ ร่วมสมัย ทายาททางกระแสเรียกยังเป็นสิ่งจำเป็นอยู่ทุกยุคทุกสมัย

วัดที่ 3 วัดใหญ่ในย่านเก่า Our Lady of The Most Holy Rosary Binondo Chinese Parish

ถ้าใครได้มาถึงวัดนี้และได้เข้าไป ความรู้สึกแรกคงงงไปสักเล็กน้อย วัดดูสวยงาม ตกแต่งด้วยวัสดุราคาแพง แต่ก็ดูเยอะไปหน่อย ผิดกับด้านนอกที่ดูเก่าทรุดโทรม ผมเคยถามหลายครั้งกับการปล่อยให้ข้างนอกดูโทรมและข้างในตกแต่งอย่างอลังการ คำตอบที่ได้รับตรงกันเสมอ คือ ความเก่าเป็นร่องรอยของความยาวนาน ยิ่งนานเท่าไรก็ยิ่งดูขลัง มีประวัติศาสตร์ แต่ถ้าเราไปทำให้ดูใหม่ สิ่งเหล่านี้จะขาดหายไป ผิดกับด้านในที่ทุกการประดับประดาอลังการ แบบจัดเต็มกันทุกมุมเวลาที่ผมไปถึงกำลังมีพิธีมิสซาอยู่

จากประวัติศาสตร์ของที่นี่ได้บันทึกไว้ว่า เมื่อพ่อค้าชาวจีนได้เข้ามาทำการค้าเติบโตในเมืองมะนิลาในช่วงศตวรรษที่ 16 ในช่วงที่สเปนปกครองและได้เรียกคนจีนเหล่านี้ว่า parian วัดได้ถูกสร้างพร้อมกับการมาของคณะโดมินิกันในปี 1587 ตอนแรกวัดไม่ได้ชื่อนี้แต่มีชื่อว่าวัดพญาสามองค์ หลังจากนั้นเปลี่ยนชื่อวัดเป็นความบริสุทธิ์ยิ่งของพระนางมารีอา

วัดหลังปัจจุบันถูกสร้างในปี 1956 ปัจจุบันเป็นมหาวิหารน้อย (minor basilica) และได้สร้างอุทิศให้กับนักบุญองค์แรกของประเทศฟิลิปปินส์คือ นักบุญ Lorenzo Ruiz และ Mother Ignacia del Espiritu Santo ซึ่งทั้งสองสืบเชื้อสายมาจากลูกครึ่งจีนและฟิลิปปินส์ อย่างไรก็ตามปัจจุบันสักการสถานแห่งนี้ก็ถูกถวายชื่อให้เป็นวัดแม่พระสายประคำ ซึ่งเป็นเจตนาหลักของคณะโดมินิกันในประเทศฟิลิปปินส์ที่ต้องการเผยแผ่ความเชื่อความศรัทธาเป็นพิเศษในการสวดสายประคำ

แสงสว่างจางลงไปมากแล้ว วันนี้กำลังจะจบลง ภาพของโบสถ์เก่าตัดสลับกับถนนที่การจราจรคับคั่งหลังเลิกงาน ความเชื่อที่ฝังแน่นผ่านวันเวลาอันยาวนาน ทำทนายให้คนรุ่นของเราได้สืบสานความเชื่อนั้นให้มั่นคงสืบไป ผมปิดท้ายวันที่ 4 ข้างๆ ห้างดังวัดนี้ชื่อ “นักบุญอิสิดอร์” (San Isidore Labrador Parish) ตอนที่ผมไปถึงมิสซาจบแล้ว มีกลุ่มนักขับร้องกำลังซ้อมขับร้องเตรียมสำหรับมิสซาวนพฤษภศกดิ์สิทธิ์อยู่ ผมไม่รู้จักท่านนักบุญนี้มากนัก แต่คงไม่สำคัญเท่าตลอดหนึ่งวันที่ได้มีเวลาสำหรับการก้าวเดินไปในแต่ละวัดพร้อมกับบทราฟิงของวันนี้

- วันนี้เราพบบุญราศีไทย

เราเดินทางมาถึงวัดที่ 5 กันแล้ววัดนี้มีชื่อว่า “แม่พระผู้เป็นเสาหลัก” (Our Lady of Pillar Parish) แม้จะเป็นวัดในหมู่บ้าน แต่ก็พบเห็นผู้คนมาสวดภาวนากันอย่างไม่ขาดสาย ผมเข้าไปสวดสักครู และใช้เวลาเดินสำรวจไปรอบๆ พบว่าวันนี้กำลังมีการปรับเปลี่ยนภูมิทัศน์ขนาดใหญ่ กำลังจัดกิจกรรมเพื่อขอทุน

สนับสนุนให้การจัดบริเวณเหล่านั้นเป็นจริง ผมเข้าไปอ่านในรายละเอียดพบว่าวิธีการขอทุนสนับสนุนที่วัดใช้ คือ คำนวณค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นทั้งหมดก็คือ 30 ล้าน ต้องการต่อหัวต่อคน เดือนละเท่าไร ถ้าได้จำนวน คนเท่านี้ และจ่ายเดือนละเท่านี้ เมื่อครบตามกำหนดเวลาแล้วก็จะได้ทุนก้อนนี้มา ไม่เลวทีเดียว ผมเห็นแบบ แปลนหลังจากวัดได้รับการปฏิรูปทัศน์แล้ว คงสวยงามทีเดียว คนยอมสำคัญกว่ามาก แปลกเหมือนกัน ตั้งแต่วัดแรกจนถึงวัดนี้ ผมเห็นการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงแทบจะทุกวัด

วัดที่ 6 ผมตั้งใจไปวัดที่ชาวบ้านแถวนี้เรียกกันติดปากว่า มุนวอร์ก วัดนี้ดูแลโดยคุณพ่อที่สังกัดคณะฟิลาเดลเฟีย วัดนี้มีชื่ออย่างเป็นทางการว่า “วัดแม่พระปฏิสนธินิรมล” (Mary Immaculate Parish) ก้าวแรกสำหรับคนที่มาครั้งแรกคงรู้สึกไม่ต่างกัน นั่นคือความรู้สึกว่าวัดนี้ มีความสวยงามอย่างธรรมชาติ

ความเป็นธรรมชาติของวัดนี้ดูเหมือนเป็นจุดขายเหมือนกัน ตั้งแต่เก้าอี้ไม้จำนวนนับไม่ถ้วน วัดที่เปิดโล่งโปร่งกว้างสบาย ข้างบน หลังคาวัด ห้อยรูปนกพิราบอันเป็นสัญลักษณ์ของพระจิตจำนวน นับไม่ถ้วน รอบๆ เป็นต้นไม้ใหญ่ มีมุมครบครันทั้งสุสาน ห้อง เฝ้าศีลมหาสนิท ที่นั่งสวดภาวนาส่วนตัว จากจุดแข็งตรงนี้เอง ผมพบผู้คนมากมายบ้างมาเป็นครอบครัว บ้างมาเป็นกลุ่ม กลุ่มใหญ่บ้าง เล็กบ้าง มากับทัวร์บ้าง พวกเขาเดินทางมาที่นี่ เพราะการเยี่ยมวัด 7 วัดไม่มาเยี่ยมชม แต่พวกเขามาเดินรูปกัน

หลังจากนั้นผมจำได้ว่าเรามักผ่านวัดใหญ่ริมถนน มีกระจกสีบานใหญ่อยู่ตรงหน้าวัด แต่ผิดนัด เพราะที่นั่นเป็นสักการสถาน ซึ่งเป็น วัดที่ 7 แล้วสำหรับการเดินทางแสวงบุญ

“สักการสถานแห่งรอยแผลอันศักดิ์สิทธิ์ทั้ง 5 ของพระเยซูเจ้า” คือชื่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ ที่นั่นผมพบสิ่งที่ไม่น่าเชื่อว่าจะพบในบ้านเมืองนี้ ผมพบอนุสาวรีย์บุญราศีของไทยถึง 2 องค์ ผมตื่นเต้นมากหลังจากเดิน ไปรอบๆ เก็บภาพ สวดภาวนา มองงานศิลปะต่างๆ ในวัด เพราะเมื่อผม เหนงหน้าขึ้นมองรูปปั้นด้านบน ผมพบคำที่เขียนว่า “บุญราศีสีฟอง” ผมส่งรูปให้คุณพ่อสุรชัย ชุ่มศรีพันธุ์ ดู เพราะช่วงนั้นกำลังปิดตันฉบับ หนังสือเล่มหนึ่งกันอยู่ คุณพ่อแนะนำผมว่า “ลองดูดีๆ เพื่อจะมีคุณพ่อ นิโคลาส บุญเกิด กฤษบำรุง”

ผมเข้าไปสวดในสักการสถานอีกครั้งหนึ่ง ดีใจเหลือเกินที่มาพบ คุณพ่อนิโคลาส บุญเกิด กฤษบำรุง ที่นี่ ผมพบอีกครั้งหนึ่งที่ “การนำทาง ของพระเป็นเจ้า ช่างมหัศจรรย์เสียจริงๆ” มากไปกว่านั้น ผมนึกถึงครู- คำสอน นึกถึงบรรดาพระสงฆ์ พวกท่านเหล่านั้นคือพยานบุคคลปากเอก ในการถ่ายทอดคำสอนของพระองค์ ผมขอพระองค์คุ้มครองพวกเขา

- มิสซาล้างเท้าที่วัดแม่พระปฏิสนธินิรมล ถึงก่อนอาราม บุญราศีคุณแม่เทเรซา

ยิ่งเย็นแค่ไหน ผมยังพบกลุ่มคนเดินเท้าที่กลับจากการไป

แสงบุญในแถบวัดใกล้เคียง มาพักสวดภาวนาที่วัดนี้ อีกไม่นาน มีสรวนพฤษภัสติศักดิ์สิทธิ์จะเริ่มขึ้น ผมหาอะไรรองท้องและ แยกย้ายกันเข้าวัด นัดแนะกันว่าหลังมีสรวนแล้วเราจะพบกันที่ไหน

มีสรวนดำเนินไปตามปกติของวันพฤษภัสติศักดิ์สิทธิ์ แต่ หลังบทพระสิริรุ่งโรจน์แล้ว เครื่องดนตรียังถูกเล่นอยู่เหมือนเดิม ตัวแทนอัครสาวกขึ้นไปทั้ง 12 คน แต่การล้างเท้าเมื่อมีคุณพ่อ ร่วมพิธีถึง 3 องค์ ก็แบ่งกันล้าง องค์ละ 4 คน ผมไม่ติดใจกับวิธีการจัดการ แต่ผมติดใจกับบรรยากาศเมื่อมีการแห่สไปเก็บไว้ที่

ที่พักรีดข้าวคราว บรรยากาษชวนสรวน ผู้ช่วยจาริต เดินอย่างเชื่องช้า ตามเสียงเคาะเคาะ ผู้คนในวัดสงบเงียบ ผอบศีลถูกยกสูง ผมนึกถึงความรู้สึกยามเมื่อคนรักกันต้องจากกัน เจ้าหน้าที่เคลียร์ทุกอย่างบนแท่น ออก เสียงเพลงเศร้าถูกเปิดคลอเบาๆ เป็นพฤษภัสติศักดิ์สิทธิ์ที่ผมไม่อยากเดินออกไปจากวัดเลย

ศุภรศักดิ์สิทธิ์ 7 คำสุดท้ายก่อนสิ้นพระชนม์ วันที่ผมก็ฝ่าฝืนชนเช่นกัน

สี่สิบของวันศุภรศักดิ์สิทธิ์ดูเหมือนทุกซะทอมและมีดมน พวกเราตั้งใจไปร่วมฟังคำเทศน์ 7 คำสุดท้ายของพระเยซูเจ้าที่วัด San Domingo

เป็นการทำงานร่วมกันของศาสนา และสื่อมวลชน

ในใบประชาสัมพันธ์เขียนว่า งานจะเริ่มตั้งแต่เวลา 12.00 น. และจะไปจบในเวลา 15.00 น. สามชั่วโมงเต็ม ผมมาเจียดจิตผู้คนเต็มวัดไปหมดแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นเกิดไปจากปกติคือ แสงไฟในวัด เครื่องเสียง ผู้คน กล้องสำหรับถ่ายทำรายการทีวี เป็นความร่วมมือกันของสถานีวิทยุโทรทัศน์รายใหญ่ในฟิลิปปินส์ คือ GMA กับหน่วยงานคาทอลิกคือ Veritas 846

มุกเดิม ผมนัดกันว่าถ้าไม่เจอกันพบกันที่ร้านกาแฟที่มุมถนน ซึ่งร้านกาแฟนี่ก็เป็นร้านของคณะโดมินิกัน อยู่ในรั้วนี้แหละ ผมค่อยๆ แทรกตัวเข้าไปจนได้ที่ยืนที่มีมุมดี พอเก็บรูปได้ พระแท่นในวัดถูกเปลี่ยนเป็นฉากหลังสวยงาม มีธรรมาสน์สำหรับผู้เทศน์ ถัดไปเป็นที่ถูกเข้าเมื่อผู้เทศน์เทศน์จบแล้ว ตรงกลางแท่นด้านหลังกางเขนใหญ่ถูกนำไปปักไว้ และด้านขวาตั้งรูปแม่พระ ด้านซ้ายตั้งรูปนักบุญยอห์น ซานุศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรัก และมอบพระมารดาให้กับท่าน

ขั้นตอนของรายการดำเนินไปตามสคริปต์นี้ เริ่มด้วยคลิปวิดีโอ ชีวิตของคนๆ หนึ่ง หรือครอบครัวหนึ่ง หลากหลายหน้าที่

การงาน แต่น่าจะเป็นชีวิตที่พยายามทำตามคำสั่งสอนของพระ หลังจากนั้นตัดเข้ามาคุณพ่อผู้เทศน์ ซึ่งเป็นคุณพ่อในคณะโดมินิกัน แก่ หน่อม ตลก ซื่อสัตย์ วิชาการ ชีวิตจิต ปะปนกันไป ผมฟังออกบ้าง ไม่ออกบ้าง เพราะส่วนใหญ่ใช้ภาษาตากาล็อก แต่ก็มีความอังกฤษปะปนมาบ้าง หลังจากเทศน์จบคุณพ่อไปถูกเข้าสวด มีกลุ่มผู้สูงอายุขับเพลงสวด ซึ่งกลุ่มนี้จะอยู่ในวัดด้านบน หลังจากนั้นเป็นตัวแทนที่ได้รับเลือกให้มานำสวดภาวนา บางคนมาเดี่ยว บางคนมาครอบครัว บางคนมากลุ่ม บางกลุ่มนักบวชหญิง สวดกันสดๆ ตรงหน้า

แทน หลังจากนั้นเป็นอันเสร็จหนึ่งคำ บางคำมีการแสดงสลับ แต่ไม่ถึง 7 คำ ก่อนจะถึงพระวาจาตอนที่ 7 ตัดเข้าพิธีกร สิ่งที่ผมสังเกตคือ มีพิธีกร 3 ท่าน คนหนึ่งเป็นนักบวช อีกคนหนึ่งเป็นชาย และอีกคนหนึ่งเป็นหญิง น่าจะเป็นพวกมืออาชีพ ผมชอบการจัดการที่ดูน่าสนใจ และแปลกใจว่าทำไมคนที่มาฟังดูเหมือนไม่มีใครทอดย หรือลุกออกไปก่อนเลย ได้ข้อมูลมาเหมือนกันว่า การเทศน์พระคำรัส 7 คำสุดท้าย ยังมีการจัดไม่เฉพาะแต่ที่นี่ ที่วัดพระคริสตกษัตริย์ของบ้านเนเรอส์วิดี หรือแม้กระทั่งวัดในสถาบันที่ผมศึกษาเองก็มีกิจกรรมแบบนี้เช่นกัน ผมอยากเห็นกิจกรรมแบบนี้ที่เมืองไทยเหมือนกัน

หลังจากนั้นผมเดินออกมานอกวัด ผู้คนเรียกได้ว่าคับคั่ง บ้างเดินรูป บ้างจุดเทียนภาวนา มีมุมหนึ่งสำหรับผู้ที่ไม่สนใจจะเก็บบาป การเดินรูปจะเริ่มขึ้นในไม่ช้า ผมไปตั้งหลักกันที่ร้านกาแฟก่อนจะลงความเห็นว่ายู่ที่วัดนี้มานานแล้ว ขอเปลี่ยนไปวัดที่เป็นโลโก้ของการแบกกางเขนของพระเยซูกันเลยแล้วกัน เราจึงมุ่งตรงไปที่วัดที่มีพระรูปพระเยซูเจ้าองค์ดำ

-อยากลองของ Black Nazarene ที่ quiapo
แหวกดันผู้คน บางคนถึงกับโดนทำร้ายร่างกาย

ด้วยความบ้าบิ่นส่วนตัวรู้ทั้งรู้ว่าผู้คนที่ต้องแออัดยัดเยียดนาน แต่จะมีอะไรลำบากถ้าเทียบทุกอย่างกับชีวิตพระเยซู พวกเราตัดสินใจ ไปนมัสการกางเขน และร่วมพิธีวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ที่นี่

รถติดตั้งแต่ยังไม่ถึงที่ พวกเราลงเดิน พอมาถึงด้านข้างวัด ไม่มีที่ให้แทรกอีกต่อไป ด้านข้างผู้คนที่ไม่สามารถเข้าไปในวัดได้ยืนดูพิธีกรรมในโบสถ์จากจอมอนิเตอร์ใหญ่ของวัด ผมยืนอยู่ตรงนั้นสักพักก่อนตัดสินใจ ลุยเข้าไปในวัด เหมือนเดิม ถ้าไม่พบกัน มาเจอกันอีกที่หน้าวัดหลังพิธี

ผมแทรกตัวเข้าไปได้ที่ตรงกลาง บวกกับความสูงตอนนั้นมาถึงขั้นตอนการถอดพระแล้ว การเรียงขั้นตอนของที่นี่มีครบ แต่ไม่เรียงเหมือนบ้านเมืองเรา ผมไม่แน่ใจว่าเรียงตามอะไร บางครั้งเป็นการเรียงตามความเหมาะสมของการเคลื่อนไหวมากกว่า เพราะเราขยับไม่ได้เลย ผมอาศัยช่วงคนเดินเข้าออกเพื่อรับขบวนแห่ของพระศพของพระเยซูเจ้า เข้าไปที่ลึกกว่านั้นอีก ดีใจที่วันนี้วัดนี้ใจดี เพราะปกติเข้ามาที่ไรไม่เคยได้ถ่ายรูปในวัดเลย วันนี้เลยกดชะไม่ยั้ง

ขบวนแห่พระศพของพระเยซูเคลื่อนเข้าช้าๆ ภาพติดตามของผมคือทุกคนโบกผ้าเล็กๆ สีขาวในมือ พระองค์จากพวกเราไปแล้ว ผมเห็นบางคนกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ แปลกจริงๆ ใครที่อยู่ในบรรยากาศแบบนี้คงอดไม่ได้ที่จะซึ้งกับความรู้สึกขณะนั้น แม้เราเพียงแต่ระลึกถึงเท่านั้น

โชคดีเป็นของผมอีกครั้งเมื่อจุดที่ผมยืนอยู่เป็นจุดที่คุณพ่อเดินมาส่งศีล หลังจากนั้นเป็นการนมัสการไม้กางเขน ผมคิดว่างานนี้จะไปจบพระที่ตรงกลางเลยทีเดียว แต่เมื่อเดินไปตามคิวแล้ว เป็นคิววน เหมือนจะถึงแต่ก็วนกลับมาอีก มั่นยาวนานเกินไปผมอ่อนล้ามาทั้งวันแล้ว

ผมพบทีมที่ไปด้วยกันอีกที รุ่นน้องเล่าให้ฟังว่าเมื่อกี้โดนคุณยายท่านหนึ่ง ต่อยเข้าให้ที่ก้น ในฐานะที่มันใส่ เพราะคนที่มันนั่งในวัดอาจจะรู้สึกรำคาญคนที่เดินผ่านพวกเขาไปมา แต่สำหรับพวกเราเป็นเรื่องอ่ากันขำๆ มากกว่า หลังจากนั้นเป็นเวลาหาอะไรอื่นๆ ไล่ท้อง พวกเรารู้สึกเสียดายเหมือนกัน ที่ในที่สุดแล้วไม่มีใครได้นมัสการกางเขนเลย

ทางใต้ดินข้างวัด ทำให้เราต้องเดาเพื่อจะออกไปเจอรถพาเรากลับไปบ้านที่ตรงไหน ผมตัดสินใจบอกทุกคนว่าไปซ้าย เราโผล่ออกมาพร้อมขบวนแห่ของพระเยซูที่วัดเมื่อสักครู่พอดี และหลังจากขบวนแห่เราเห็นวัดใหญ่สวยงาม รูปทรงโกธิค (คล้ายวัดที่จังหวัดจันทบุรี) รออยู่ตรงหน้า ให้เหนื่อยแก่ไหนก็คงตัดสินใจที่จะไปให้ถึงวัดนี้ เพื่อปิดคำคืนวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์

อย่างดี วัดนี้มีชื่อว่า สักการสถานนานาชาติของแม่พระแห่งภูเขาคาร์เมลันกบุญเซบาสติน (Nation Shine of Our Lady of Mt Carmel de San Sebastian)

สวยงามและสงบ ผู้คนไม่มากจนเบียดเสียด ผมค่อยๆ เดินไปนมัสการพระรูปพระเยซูสิ้นพระชนม์ในสโตนีฟลิปปีนสโองคโฑ ที่ใส่ไว้ในโลงแก้ว บรรยากาศสงบ ไฟถูกเปิดไว้ไม่มาก มีมุมให้เราได้ขอพรเป็นพิเศษเป็นวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ที่พาผมมาพบสิ่งดีๆ ตลอดทั้งวัน

เสาร์ศักดิ์สิทธิ์ เหมือนจะพลาดแต่กลับได้ทั้งหมด

จากวันอาทิตย์ไปจนถึงวันนี้ พวกเราแสวงบุญกันได้ถึง 12 วัดแล้ว วันนี้จึงอยากลองไปดูการจัดกิจกรรมของพี่น้องโปเตสแตนต์ ที่ใช้ชื่อว่า “เส้นทางเดินเพื่อสะท้อนสถานที่แห่งทางกางเขน” (Walkway ; Reflection on the Station of the Cross) งานนี้จัดที่ ถนน Bonifacio ระหว่างวันที่ 24 ถึงวันที่ 31 มีนาคม โดยในวันสุดท้ายจะมีฟรีคอนเสิร์ตจากวงคริสเตียนที่มีชื่อเสียง Jars of Clay

ลักษณะการจัดกิจกรรมทำได้น่าสนใจทีเดียว นั่นคือ การมีแผ่นป้ายอธิบาย สถานที่นั้นๆ และในแผ่นป้ายนั้นนอกจากจะอธิบายแล้วยังสะท้อนออกมาถึงศิลปะ และกิจกรรม เช่น สถานที่ 1 พระเยซูเจ้าทนทุกข์ในสวน ก็จะมีทอริบาย คำรำพึงดีๆ และงานศิลปะคือ การนำกระจกมา

ติดไม่เป็นระเบียบ แต่สะท้อนให้เราได้มองตัวตนว่าเราได้ทำให้ใครเป็นทุกข์บ้าง ฐานต่างๆ มีรายละเอียดแตกต่างกันไป มีทราฟฟิกแตกต่างกันไป เป็นการสอนคำสอนชั้นเลิศ เพราะนอกจากจะได้อ่านเรื่องราวสั้นๆ แล้ว ยังได้ลงมือปฏิบัติด้วย เช่น แบกกางเขน ดัดคำภาวนาให้กับผู้คน ตอกเศษผ้าสีแดง เพื่อร่วมยอมรับว่าบางครั้งเราก็ดัดจริตพระเยซูเช่นกัน

ก่อนจะถึงทางออกผมพบคำที่เป็นหลักคิดของกลุ่มนี้ติดที่โต๊ะขายเสื้อและซีดี “วัดสามารถถูกทำให้เป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย” (Church Can Be Simple)

-มิสซาที่ Paco เรพบพระคาร์ดินัลตาเกล
เราตั้งใจไปร่วมพิธีวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ที่วัดรอง
อาสนวิหาร San Fernando de Dilao Paco Parish
แต่เวลาไม่ชัวร์ ว่าจะกี่โมงกันแน่ 20.00 น. คือข้อมูล
ที่ได้มา

เมื่อเราไปถึงหน้าวัด ทำไมดูเหมือนมิสซามีไปแล้ว
หรือยังไม่มี เราลงจากแท็กซี่มองเข้าไปข้างใน กระแส
ทันที ไฟทุกดวงถูกปิดเหลือแต่แสงสว่างจากเทียนปัสกา บทอ่านครบ มิสซาสง่า มีคนรับศีลล้างบาป 3 คน
ตอนแรกใส่ชุดดำ และเมื่อล้างบาปเสร็จย้อนกลับมาชุดเปลี่ยนเป็นสีขาว แต่ที่เป็นไฮไลท์ของค่ำคืนนี้คือ
พระคาร์ดินัลตาเกล เป็นประธานมิสซา

อาทิตย์ปัสกา บทสรุปที่น่าประทับใจ กลับคืนชีพพร้อม
กับพระคริสตเจ้า

เอาจิง Salubong (แปลว่า Visiting) คลาย
ความโศกของพระแม่ ตอนที่ 4

ประเทศฟิลิปปินส์ยังมีธรรมเนียมที่เป็นเอกลักษณ์
สันนิษฐานว่าสืบทอดมาจากประเทศสเปน คือมิสซา
Salubong โดยความหมายคือการพบพระเยซูเจ้า
กลับคืนชีพของแม่พระ ความโศกเศร้าเปลี่ยนเป็นความ
ชื่นชม โดยใช้สัญลักษณ์หรือกิจกรรมภายนอกคือ ขบวน
แห่ 2 ขบวนคือของพระเยซูกลับคืนชีพ กับของแม่พระ
มหาทุกข์ มาพบกันตรงกลาง มีเทวดาน้อย คือเด็กเล็กๆ
น่ารัก ดึงผ้าสีดำของแม่พระออก อาจจะมีการปล่อยลูกโป่ง
ซึ่งมีความหมายถึงการปลดปล่อยความทุกข์ใจ
เราชื่นชมยินดีเพราะพระองค์ทรงกลับคืนชีพ ผมไปร่วม
มิสซานี้ที่วัดใกล้บ้าน แต่มิสซาจัดที่ในชุมชน เวลาเช้า

สักหล่อย ดี 4 นั่นเอง

- ปิดด้วยมิสซาในห้างสรรพสินค้า ที่นั่นยังมีพิธีการ ชุ่มไข่ปีศา และสิ่งต่างๆ มากมาย เพื่อสร้างสีสันวันปีศา

เสียงบทเพลงอัลเลลูยากระหึ่มไปทั่ว รอยยิ้ม ความชื่นชม สีสันของไข่ปีศาซึ่งมีความหมายถึง ชีวิตใหม่ ผู้คนส่งความสุข เด็กๆ วิ่งเล่นในสวนสนุกที่ตามห้างสรรพสินค้าจัดไว้ด้วยสัญลักษณ์พิเศษคือ กระต่าย ไข่ ตามโรงแรมมีจัดกิจกรรม เสียงและสีสันแห่งความชื่นชม ผมตัดสินใจร่วมมิสซาในห้างสรรพ-สินค้าใหญ่ Mega Mall ที่นี้คุณพ่อผู้เทศน์ยังเน้นให้ชื่นชม บวกกับนักขับร้องที่ขับร้องได้โดดเด่น พร้อม กับแซกซุปรารีโน อุปกรณ์ประกอบการร้องเพลงที่ทำให้เสียงและไลน์ทางดนตรีมีลักษณะแปลกไปแต่ได้ อารมณ์ ผมคิดว่าที่สุดแล้วบทเรียนของการเดินทางแห่งความเชื่อของแต่ละคนคงต่างไป แต่ชีวิตที่ใช้เพื่อ เพิ่มพูนความศักดิ์สิทธิ์ในช่วงหนึ่งสัปดาห์คงเป็นโอกาสที่ดีและมีค่าอย่างแท้จริง สำหรับคนที่ใช้โอกาสที่ ถูกเรียกว่าสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ ให้มีความศักดิ์สิทธิ์ในชีวิตด้วย

กฎข้อเดียวที่ผมมีระหว่างเส้นทางในหนึ่งสัปดาห์ คือ “ขอให้พระนำทาง” เส้นทางของวัด ทั้ง 14 แห่งคงบอกได้ว่า พระองค์ยิ่งใหญ่แค่ไหนไม่ใช่เฉพาะผมและผู้ร่วมเดินทางไปด้วยกัน แต่สำหรับ ทุกคน เมื่อเราแต่ละคนกล้าเลือกการนำของพระในเส้นทางชีวิต มากกว่าการนำชีวิตด้วยน้ำใจของตน

เรียนพระคัมภีร์ใครว่าน่าเบื่อ!

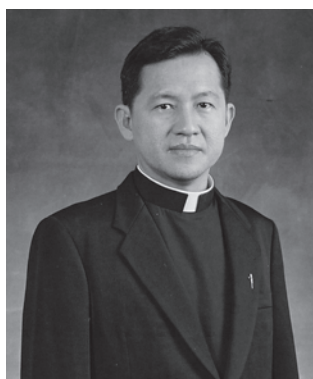
แฟนพันธุ์แท้พระคัมภีร์

ยิ่งนาน คนยิ่งเพิ่ม จนล้นห้อง

เหมือนเป็นเรื่องธรรมดา แต่ทุกวันเสาร์ผู้คนกลุ่มหนึ่งจะมาศึกษาพระคัมภีร์ แต่ที่ไม่ธรรมดา คือ คนตั้งใจและอยากมา มีจำนวนเพิ่มขึ้น ๆ

อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ แผนกคำสอน ได้จัดอบรมพระคัมภีร์วันเสาร์ ต่อเนื่องมาถึง 23 ปี แต่ละปี มีจำนวนคนมาเรียนเพิ่ม วันนี้ 120-150 คน โครงการศึกษาพระคัมภีร์วันเสาร์ 10 ครั้ง ระยะเวลา 09.00 ถึง 12.00 น. ณ อาคารคาทอลิกแพร่ธรรม บริเวณหน้าอาสนวิหารอัสสัมชัญ

คุณพ่อวีระ อภรณ์รัตน์ (พระคุณเจ้าวีระ) ได้เปิดสอนโดยเชิญคุณพ่อทัศนัย คมกฤส สอนเป็นคนแรก นาน 3 ปี และต่อมาคุณพ่ออาเดรียโน เปโลซิน สอน 3 ปี และมาถึงคุณพ่อพงศ์เทพ ประมวลพร้อม สอนอย่างต่อเนื่องมาครบ 17 ปี

คุณพ่อพงศ์เทพ ประมวลพร้อม วิทยากรได้เล่าว่า “เมื่อ 17 ปีที่แล้ว คุณพ่อวีระ อภรณ์รัตน์ (พระคุณเจ้าวีระ) ที่รับผิดชอบแผนกคำสอน และได้เปิดสอนมาก่อนหน้านี้ประมาณ 6 ปีแล้ว ขอให้ผมช่วยสอน ท่านก็แนะนำหนังสือพระคัมภีร์ชุดหนึ่ง เป็นของพระคาร์ดินัลจากแคนาดา และคุณพ่อเขาได้แปลและจัดพิมพ์แล้ว ผมก็ได้เอามาอ่านศึกษาเห็นว่าดีมาก ใช้เป็นหนังสือคู่มือสอนมาตลอด และค่อยๆ ปรับเนื้อหาและวิธีการสอนให้ง่ายขึ้น มีภาพ มีแผนที่ประกอบ และภาพประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์ ทั้งพันธสัญญาเดิม และประวัติศาสตร์พระศาสนจักร ซึ่งมีพิมพ์อยู่แล้ว ดีมาก ๆ แต่ไม่มีใครเอามาใช้”

“ในระหว่างการสอนแต่ละครั้ง มีการสวดภาวนาทำวัตร จากพระคัมภีร์พร้อมกัน และศึกษาพระคัมภีร์ของวันอาทิตย์นั้นๆ อธิบาย เวลาไปวัดจะได้เข้าใจมากขึ้น พยายามให้เขาเข้าใจง่าย ๆ และสามารถนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

เรื่องพระคัมภีร์เป็นเรื่องราวยาวที่ผ่านมา ประมาณ 4000 ปีแล้ว พันธสัญญาใหม่ สมัยพระเยซูเจ้า ผ่านมา

วันนี้ 2000 ปีแล้ว สถาปมิลหลังของพระกัมภีร์ เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องรู้ และเข้าใจ ชื่อเมือง ประเทศเก่าๆ ในสมัยโบราณ และปัจจุบัน มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร เช่นประเทศซีเรีย เมืองอันติโอก เอฟเซส ดามัสกัส ฯลฯ ทำให้เป็นเรื่องปัจจุบัน และใกล้ตัวเรา”

แต่ละปี เนื้อหาก็จะเปลี่ยนไปแต่ละเล่ม ปีก่อนพูดถึงหนังสือสุภาษิต ปรีชาญาณ ปีนี้พูดถึงจดหมาย นักบุญยากอบ

ครูทัศนีย์ มธุรสสุวรรณ ผู้รับผิดชอบโครงการได้เล่าให้ฟังถึงจุดเริ่มต้นว่า แรกเริ่มเมื่อ 23 ปีที่แล้ว พระคุณเจ้าวีระ อาภรณ์รัตน์ ได้มอบหมายให้รับผิดชอบ ใช้สถานที่โรงพยาบาลเซนต์หลุยส์ โดยเนื้อหาแต่ละครั้งเปลี่ยนไป วิทยากรก็สลับกันไป ตามเนื้อหา มีคุณพ่อทักษิณ คมกฤต คุณพ่อศิริชัย เล้ากอบกุล คุณพ่ออาเดรียโน คุณพ่อวสันต์ วิรุฬห์วงศ์ บางช่วงมีทั้งเช้าและบ่ายด้วย เมื่อผ่านไปเราก็ได้ประเมิน กันและปรับปรุงเนื้อหามาเป็นระยะ ที่สุดเห็นว่าน่าจะเอาเรื่องพระกัมภีร์อย่างเดียว เพราะคนสนใจและเป็นประโยชน์กว่า คุณพ่อพงศ์เทพ ประมวลพร้อม ก็ยินดีเข้ามา ช่วยสอนเป็นวิทยากรหลักมา 17 ปีแล้ว เมื่อ ค.ศ. 2009 คุณพ่อเอกรัตน์

หอมประทุม เป็นประธานแผนก ก็สานต่องานนี้จนถึงปัจจุบัน

ครูสมบัติ งามวงศ์ ทีมงานสนับสนุนช่วยวิทยากร ทำงานกับศูนย์คำสอน กรุงเทพฯ มา 23 ปี ได้เล่าว่า

“คนที่มาเรียนมีความหลากหลายทั้งอายุ และทั้งชายหญิง อายุมาก และวัยรุ่นๆ มาจากไกลๆ ก็มี สังเกตว่าเขาและเรียนอย่างมีความสุข กระตือรือร้น อยากมา บางคนเดินทางมาจากลพบุรี จากปากช่อง นครราชสีมา”

สิ่งที่เป็นแม่เหล็กทำให้คนมาเรียนเพิ่มขึ้นคิดว่า “วิทยากรมีส่วนสำคัญมาก คุณพ่อเขาเอาใจใส่ เสียสละ และเตรียมตัวดี มีวิธีการ ชื่นตอนดี คุณพ่อเขาเริ่มต้น ประมาณครึ่งชั่วโมงแรก นำเอาพระกัมภีร์ของวันอาทิตย์นั้นมาอธิบายทั้งสามบท ทำให้เข้าใจพระวาจาของวันอาทิตย์นั้นดี และการสอนของคุณพ่อเขาสอดแทรกเรื่องชีวิตประจำวันด้วย เช่น จดหมายนักบุญยากอบนี้ พูดถึงเรื่องการรู้จักบังคับใจ การพูดจา มันตรงกับเรื่องชีวิตประจำวันดี”

“อุดมสานต์” ได้สังเกตการอบรม และสอบถามความรู้สึก ความคิดเห็นของผู้ที่ได้ศึกษาพระกัมภีร์ ครั้งนี้ เมื่อวันเสาร์ที่ 28 กรกฎาคม 2012 ประมาณ 08.00 น. มีคนมานั่งรอในห้องแล้วเกือบ 20 คน และชม วิดีโอ เพื่อเลือกที่นั่งในห้อง มีเจ้าหน้าที่คำสอนต่างรับผิดชอบหน้าที่กันตั้งแต่ลงทะเบียน ห้องประชุม อาหาร กลางวัน

อานาสตาเซีย วิลาส โลกะมิตร อายุ 77 ปี แม่บ้าน เรียนมาได้ 13 ปี ค่าเดินทางแต่ละครั้ง 140 บาท “มาเรียนแล้วรู้สึกดีมาก ชอบมาก เข้าใจพระวาจาดีขึ้น และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ทำตัวแบบคริสตชนได้ ถูกต้อง และเข้าใจเรื่องการสวดภาวนา การมีส่วนร่วมและส่วนตัวมากขึ้น”

เอลิซาเบธ ชญาณิสวรรค์ พัทธเศรษฐศิริ อายุ 45 ปี ลูกวัดอัครเทวดา
มีคาแอล สะพานใหม่ สามิเป็นคริสตัง แต่งงานมาได้ 16 ปี มีลูก 1 คน เมื่อ 6 ปี
ที่แล้วได้เรียนคำสอนที่วัดแม่พระฟาติมาและรับศีลล้างบาป มาเรียนพระคัมภีร์
ได้ 4 ปีแล้ว ขับรถมาเอง ค่าทางด่วนประมาณ 210 บาท

“คุณพ่อเป็นเหมือนแสงสว่างในพระคัมภีร์ ที่ทำให้เรียนแล้วเกิดความรู้สึก
อยากศึกษาและติดตามพระคัมภีร์อย่างต่อเนื่อง เพื่อเข้าใจและดำเนินชีวิตตาม
คำสอน”

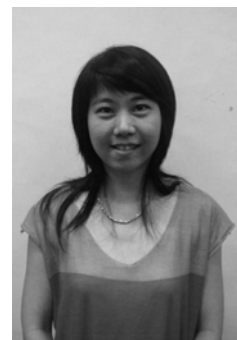
“ทำให้รู้ซึ่งถึงหน้าที่ของคริสตชน ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ และเป็น
เหมือนการเดินทางผ่านพระคัมภีร์ เพื่อติดตามพระองค์ไป สู่ชีวิตนิรันดร์”

มารีอา นีออร์ ศิริเลิศพิทักษ์ อายุ 34 ปี วัดนักบุญยอแซฟ ตรอกจันทน์
กรุงเทพฯ เรียนมาได้ 4 ปี “วิทยาการสอนสนุก ใจดี มีความรู้ อธิบายละเอียด และ
คุณพ่อเป็นคนยิ้มแย้ม ทักทาย เสียสละ และมุ่งมั่นตั้งใจมาก”

“ชอบวิธีการสอนที่ลำดับเหตุการณ์ เรื่องราว เป็นขั้นตอน มีตัวอย่าง
ประกอบ เชื่อมโยงกับสถานการณ์ปัจจุบันได้ดี”

“รู้สึกสบายใจ ได้แก่งคิดต่างๆ เดิมกำลังใจในการใช้ชีวิตให้ตนเอง พยายาม
ปรับปรุงตัวเองจากที่ได้ฟังพระวาจา นอกจากนี้ ทีมงานทำงานกันดี ตั้งแต่ต้อนรับ
จัดเตรียมสถานที่ อาหารการกินด้วย”

மாகரிதா ஜிர்மன் ชนากานต์กุล อายุ 25 ปี เป็นครูผู้ช่วย โรงเรียน
เซนต์ฟรังซิสเซเวียร์ เมืองทองธานี เซอร์มารี โปลิโน ซูวิรัช อธิการ ให้รดโรงเรียน
มาส่ง ได้เรียนมา 3 ปีแล้ว “ก่อนหน้านี้ คุณพ่อถวายมิสซาและเทศน์ที่วัดน้อยของ
โรงเรียน ก็รู้สึกว่าคุณพ่อเตรียมเทศน์มาอย่างดี เทศน์สอนหนักแน่น สม่าเสมอ ยิ่ง
ได้มาเรียนพระคัมภีร์ที่นี้ ยิ่งเข้าใจดีขึ้น ฟังเข้าใจง่าย ละเอียด รู้สึกว่าคุณพ่อทุ่มเท
งานเพื่อพระศาสนาจริงๆ ค่ะ”

“สิ่งที่ได้เรียนรู้ ทั้งประวัติศาสตร์ศาสนาคริสต์ และบุคคลสำคัญของศาสนา
พระคัมภีร์ สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันของตนเองและผู้อื่น แถมยัง
ได้ความรู้สำหรับสอนเด็กๆ ด้วย”

ยอแซฟ ปรีชา รัชสิริโรจน์ อายุ 33 ปี วัดพระแม่มหาการุณย์ นนทบุรี
อาชีพครู มาเรียนแต่ละครั้ง ต้องขึ้นรถยนต์ ต่อรถตู้ รถไฟฟ้า และเดินจาก
สถานีตากสินมาที่อัสสัมชัญ ค่ารถ 120 บาท เรียนมาได้ 4 ปี

“คุณพ่อใส่ใจในทุกคน ทุกขั้นตอนและละเอียดกับเนื้อเรื่องที่สอน พยายาม
ปูพื้นความเข้าใจพระคัมภีร์ ซึ่งรู้สึกดีมากขึ้น คุณพ่อเตรียมเนื้อหาดีมาก สามารถ
สัมผัสได้จากการบรรยาย และความเข้าใจ และผู้มาเรียนเพิ่มมากขึ้น”

“การเรียนพระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญสำหรับคาทอลิกที่อยู่ในสังคมที่มีความ
หลากหลายทางความเชื่อ เพื่อให้ทราบถึงแก่นแท้ของความเชื่อ จากการรับฟัง

พระคัมภีร์ ที่มีการตีความหมายจากคุณพ่อที่มีความเชี่ยวชาญ ทำให้เข้าใจมากขึ้น และได้พบเห็นเพื่อนๆ ที่มีความเชื่อเดียวกัน ที่มีความเชื่อศรัทธา สละเวลามาเรียน ทำให้มีความศรัทธามั่นคง อยู่ในบรรยากาศแห่งความศรัทธา การอ่าน ฟังพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ มีความเข้าใจเนื้อหา ช่วยให้เราปฏิบัติอย่างศรัทธาต่อพระเจ้า”

อาภาทา สิรินทร์พร กังสวิวัฒน์ อายุ 34 ปี จากวัดนันทนุญยอแซฟ ตรอกจันทน์ ต้องนั่งรถสองต่อ เพราะต่อแรกเป็น “รถเส้น” ต่อที่สองเป็น “แท็กซี่” เรียนมาได้ 4 ปีแล้ว ตอนกลับมีพี่ที่เรียนด้วยกันไปส่ง ค่ารถจ่ายคนเดียว 100 บาท ได้รู้เรื่องจากเว็บไซต์

“ประทับใจคุณพ่อตั้งแต่ครั้งแรกที่เรียนจนทุกวันนี้ คุณพ่อสามารถนำความรู้ต่าง มาถ่ายทอดได้อย่างเห็นภาพ และนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตได้จริง ทำให้เป็นแบบอย่างของความเรียบง่ายและความเป็นคริสตชนที่ดีจริงๆ เป็นอย่างไร”

เมื่อถามถึงสิ่งที่ได้รับ “มีกำลังใจในการใช้ชีวิต พระวาจาช่วยเหลือเลี้ยงจิตใจ มีความเชื่อเติบโตและเข้มแข็งขึ้น”

มารีอา นภาจรี ระงับภัย อายุ 32 ปี จากวัดพระมารดานิจจานุเคราะห์ เดินทางรถตู้ และรถไฟฟ้า มาเรียนได้ 6 ปีแล้ว “ชอบที่คุณพ่อพยายามปูพื้นฐานความรู้ ทั้งพันธสัญญาเดิม ใหม่ อธิบายเชิงอรรถ ทำให้เวลาอ่านพระคัมภีร์เข้าใจดีขึ้น ได้มีเวลามาสวดทำวัตรพร้อมกัน และก่อนมาเรียนก็ได้อ่านพระคัมภีร์มาก่อนเพื่อจะได้เข้าใจ ซึ่งแต่ก่อนๆ ไม่เคยเลย”

ซิสเตอร์ประไพ กิจทวี อายุ 73 ปี อยู่ที่โรงเรียนวาสุเทวี ตรอกจันทน์ มาเป็นปีแรก “คุณพ่อสอนสิ่งที่ใกล้ตัวเรา และนำไปปฏิบัติได้ ให้อรรถกถาที่ที่มาที่ไปของพระวาจา ให้เป็นปัจจุบัน และน่าจะจัดสอนอย่างนี้ต่อไป”

เยโนเวฟา สำราญ ทองแถม อายุ 53 ปี วัดดวงหทัยนิรมลของแม่พระ ปากกัด มาเรียนได้เมื่อปีที่แล้ว ปีนี้เป็นปีที่ 2 อาชีพแม่บ้าน แต่ละครั้งจ่ายค่าเดินทาง 80 บาท

“ได้ความรู้เพิ่มเติมหลายอย่าง สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ มาเรียนแล้ว รู้สึกทำให้ชีวิตประจำวันเปลี่ยนแปลงมาก”

“คุณพ่อสอนดี ละเอียดยิบ เข้าใจง่าย ไม่น่าเบื่อ เรียนแล้วมีความสุข!”

นายถาวร ชินประสาทศักดิ์ อายุ 59 ปี ยังไม่ได้ล้างบาป เป็นข้าราชการบำนาญ (ครู) ภรรยาเป็นคริสตังชื่อ **ณัฏฐากร เกศพรหม** มีบุตร 1 คน ลูกวัดนักบุญมีคาแอล ลพบุรี **คุณพ่ออุตุรงค์** เจ้าอาวาส มีสัตบุรุษ 280 คน ออกจากบ้านลพบุรีตีห้า มาเรียนแต่ละครั้ง จักรยานยนต์ ต่อรถตู้มากรุงเทพฯ ต่อรถไฟฟ้าบีทีเอส. มาที่สถานีตากสิน และเดินต่อมาที่อัสสัมชัญ ค่ารถแต่ละครั้ง 370 บาท ใช้เวลาเดินทางจากลพบุรีมากรุงเทพฯ 2 ชั่วโมงเศษ ได้มาเรียนเป็นปีที่ 4 แล้ว

“คุณพ่อเป็นคนน่ารัก และน่ารักพออย่างยิ่ง คุณพ่อมีวิธีการสอน ขั้นตอนที่ดีมาก และสามารถอธิบายให้เข้าใจพระวาจาได้อย่างดียิ่ง”

“สิ่งที่ได้รับ คือแนวทางการเป็นคริสตชนที่ดี เข้าใจพระวาจา พระคัมภีร์ดีขึ้น และมีเพื่อน ๆ ร่วมการอบรมหลายคน”

เปาโล ขัตติยะ มอนัยกุล อายุ 49 ปี ลูกวัดแม่พระองค์อุปถัมภ์ ออกจากบ้านหกโมงเช้า มาเรียนเพราะเพื่อนบอกว่า คุณพ่อสอนสุดยอดเยี่ยม แต่พอมาเรียน “สุดๆๆๆ ยอดกว่าที่เขาบอก!”

“สิ่งที่ได้รับคือเข้าใจพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้น และแนวทางการนำไปปฏิบัติในชีวิต ภาษาที่ใช้เข้าใจง่าย ๆ อธิบายเนื้อหาพร้อมกับตัวอย่าง อยากจะมาเรียนทุกๆ ปี ถ้าไม่ติดอะไร”

“อยากให้จัดต่อไปเรื่อย ๆ ชั่ววันรันดร์!”

อนึ่ง แต่ละครั้งมีเจ้าหน้าที่จัดเตรียมความพร้อม สถานที่ อุปกรณ์ของวิทยากร การต้อนรับ และอาหารเที่ยง เครื่องดื่ม ใช้เวลา 10 ครั้ง เมื่อ 3 ปีที่แล้วได้บันทึกการสอนของคุณพ่อไว้ด้วย เป็นวิธีดีเพื่อคนที่ต้องการไปฟังต่อ

ตอนลงทะเบียนผู้ศึกษาอบรมจ่ายเป็นค่าใช้จ่ายทั่วไป 200 บาท เป็นค่าอาหารว่าง และอาหารเที่ยง เพื่อมีส่วนร่วมในค่าใช้จ่ายบ้าง

ผมได้คุยกับ **ครูบุญกุล บุญเจือ** ก่อนเริ่มเรียนสักครึ่งชั่วโมง “ต้องรีบมาก่อน เพื่อจะได้มีที่นั่งในห้อง!”

.....

หมายเหตุ วันเสาร์ที่ 22 กันยายน ค.ศ. 2012 มีผู้ได้รับวุฒิบัตรผ่านการอบรมทั้งสิ้น 130 คน จากจำนวนที่มาสัปดาห์ 150 คน ณ อาสนวิหารอัสสัมชัญ บางรัก ๕

การดำเนินชีวิตศิษย์พระคริสตเจ้า ในช่วง ปีแห่งความเชื่อ

โดย: Fr. Stephen T. Rehrauer, C.Ss.R.

แปลโดย: พระสังฆราชกิตติคุณ ขอรัฯ ยอด พิมพิสาร, C.Ss.R.

ในช่วงปีแห่งความเชื่อนี้ เราในฐานะศิษย์ของพระคริสตเจ้า น่าจะพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เราประกาศว่าเป็นความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า ตลอดจนความหมายและจุดมุ่งหมายในชีวิตของเรา เมื่อเปรียบกับการตัดสินใจด้านศีลธรรมในชีวิตประจำวันของเรา

เหตุใดเราคริสตชนจึงต้องพยายามกระทำสิ่งที่ถูกต้อง การตัดสินใจระหว่างผู้ที่มีความเชื่อและผู้ที่ไม่มีความเชื่อนั้น มีความแตกต่างที่เห็นได้ชัดไหม ความเชื่อของเราบอกอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่ถูกต้องที่เราควรกระทำ และความเชื่อนี้ช่วยให้เราทำตามนั้นได้หรือไม่?

การตัดสินใจที่ถูกต้องคือบทบาทสงฆ์ของเรา

สังคายนาวาติกันที่ 2 ให้ความสว่างในการแสวงหาของเรา ในเอกสาร *Lumen Gentium*, 1964 และในข้อแนะแนวทางเกี่ยวกับการอภิบาล ในเอกสาร *Gaudium et Spes*, 1965 พระศาสนจักรสอนเราว่า มนุษย์ทุกคนได้รับเชิญให้ดำเนินชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์ ในตำนานของพระศาสนจักรกล่าวถึงความศักดิ์สิทธิ์ว่า เป็นการแยกตัวออกไปเพื่อรับใช้พระเจ้า มนุษย์แต่ละคนได้รับการสร้างขึ้นตามพระฉายาลักษณ์ของพระเจ้า และได้รับเกียรติให้ได้สัมผัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นการส่วนตัว ดังนั้นมนุษย์ทุกคนไม่ว่าชายหรือหญิงได้รับเชิญให้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยการดำเนินชีวิตของตน

การที่เรามีส่วนในพระสงฆ์ของพระเยซูเจ้าพระองค์เอง เราได้รับเชิญและพระองค์ทรงแต่งตั้งให้เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณแด่พระองค์ เพื่อความรอดพ้นของโลก เราเป็นศิษย์ของพระเยซูคริสต์เจ้าอาศัยศีลล้างบาป ซึ่งบันดาลให้เราเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูเจ้าอาศัยพระชนมชีพ การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพของพระองค์ ทั้งยังมีส่วนร่วมในกิจกรรมแห่งความรอดพ้นในโลกนี้ และยังได้รับการเจิมเป็นพิเศษอีกด้วย

เอกสาร “พระศาสนจักรในโลกปัจจุบัน” ได้นำเอาข้อคิดด้านเทววิทยานี้มาเชื่อมโยงกับการปฏิบัติในด้านศีลธรรม เอกสารฉบับนี้เตือนเราว่า เรามีส่วนในสงฆ์ของพระคริสต์เจ้า และถวายบูชาฝ่ายจิตวิญญาณในฐานะบุคคลและในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของมนุษยชาติ การเคารพในศักดิ์ศรี (หรือความศักดิ์สิทธิ์) ของมนุษย์ทุกคนนับว่าเป็นคุณค่าระดับต้นๆ ในการตัดสินใจเลือกเพื่อนำไปปฏิบัติในชีวิตอย่างเป็นรูปธรรม ไม่ว่าในชีวิตที่เกี่ยวกับอาชีพ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ การฝึกมโนธรรมและการปฏิบัติตามมโนธรรมของเรา หรือในการฝึกการดำเนินชีวิตในครอบครัวและในชุมชน ความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ ณ ที่นี้ และในเวลาที่ต้องเป็นเรื่องเดียวกัน หากความเชื่อของเราเป็นความเชื่อของคริสตชนที่แท้จริง สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ทรงเน้นเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า “ความเชื่อซึ่งได้รับการคล้อยจากความหวัง มิใช่เป็นแต่เพียงความรู้เท่านั้น แต่ต้องเป็นเรื่องที่จะต้องนำไปปฏิบัติด้วย”

ชีวิตในแง่มุมของเทววิทยาด้านศีลธรรม

การเลือกสิ่งที่ดี และนำไปปฏิบัติมิใช่เป็นเรื่องง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการนำไปปฏิบัตินั้น ตัวเราจะต้องพบกับความยากลำบาก การกระทำสิ่งที่ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นสิ่งที่ยากนับเป็นของถวายฝ่ายจิตวิญญาณที่มีผลมากที่สุด เมื่อเราตั้งใจและเต็มใจถวายการดำเนินชีวิตที่ดีงาม และกระทำสิ่งที่ถูกต้องเพื่อถวายแด่พระเจ้า การกระทำของเราย่อมมีส่วนในกิจการที่ถูกต้องและบันดาลความรอดพ้นเพื่อมวลมนุษย์ของพระเจ้า และพันธกิจของพระศาสนจักรด้วย ดังนั้นชีวิตด้านศีลธรรมของเราก็มิใช่เป็นการกระทำเพื่อตัวเราเองเท่านั้น แต่เป็นการกระทำตามหน้าที่และพันธกิจของเราอีกด้วย

ชีวิตด้านศีลธรรมของคริสตชนนั้น มีคุณสมบัติอันเป็นฐานอยู่ 3 ประการ ซึ่งแตกต่างจากผู้ที่ไม่มีความเชื่อ ดังต่อไปนี้คือ เรามัสนัก เราประกาศ และเราขอบพระคุณ ผู้ที่ได้รับพระพรแห่งความเชื่อจะพบว่าสิ่งที่กล่าวมานี้ยากที่จะเข้าใจได้

1. การนมัสการ ก่อนอื่น การเลือกสิ่งที่ถูกต้องตามศีลธรรมที่ดี เป็นการแสดงออกซึ่งการนมัสการ ดังเช่นการอธิษฐานภาวนาในรูปแบบต่างๆ หากเรากระทำไปอย่างดีแล้ว ก็จะนำเราไปสัมผัสกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิด ดังที่นักบุญยากอบชี้ให้เราเห็นว่า กิจการดีที่เรากระทำเป็นการพิสูจน์ถึงสิ่งที่เราเชื่อ ความเชื่อที่ไม่มีกิจการย่อมปราศจากชีวิต แต่การนำเอาความเชื่อของเราไปปฏิบัติทำให้ความเชื่อของเรามีชีวิตชีวา (ดูยากอบ 2:14)

การฝึกมโนธรรมของเราให้ดีขึ้น เพื่อจะได้้นำความจริงด้านศีลธรรมมาปฏิบัติในชีวิตประจำวันของเราเพื่อว่า เจริญพระพรของพระเจ้า เราจะได้เข้าใจและนำความรู้เกี่ยวกับความจริงเหล่านั้นมาเป็นแนวปฏิบัติในการใช้เสรีภาพของเรา เพื่อเราจะได้สะท้อนภาพลักษณ์ที่แท้จริงขององค์

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างเรามา พระเจ้าคือองค์ความดี เมื่อเรารู้จักความดีและทำความดี เราก็ก้าวสู่กับพระเจ้าพระองค์เอง

ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าคือองค์ความรัก ในขณะที่เรานำตัวเราเข้าสู่สัมพันธภาพกับการเลือกสิ่งที่ดี และกระทำความดีกับแหล่งที่มาแห่งความดีทั้งหลาย เราก็คะเติบโตในความรักต่อพระเจ้า ซึ่งบันดาลให้เรารักผู้อื่น ดังที่พระองค์ทรงรักเขา

2. การประกาศ ข้อที่สอง การแสดงว่าเรามีส่วนในสัญญาของพระคริสตเจ้า โดยที่การเลือกเพียงครั้งเดียวของพระองค์ สามารถบันดาลความรอดพ้นให้แก่โลก การเลือกกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามกฎศีลธรรมของเรา คือหนทางที่เราประกาศว่าดีแห่งความรอดพ้น การเลือกและกระทำสิ่งที่ดีและถูกต้อง และกิจการอันเนื่องมาจากการเลือกนั้นคือแนวทางที่เราประกาศพระวรสารและนำผู้อื่นมาหาพระคริสตเจ้า

นักบุญเปาโลมักจะเตือนคริสตชนรุ่นแรกว่า พวกเขาจะต้องมีอะไรสักอย่างหนึ่งที่แยกพวกเขาออกจากผู้ที่ไม่มีความเชื่อ คริสตชนจะต้องดำเนินชีวิตที่แตกต่างจากผู้ที่ยังมิได้รับพระจิตของพระเจ้า ความสามารถของคริสตชนที่จะดำเนินชีวิตที่แตกต่างออกไป ย่อมเป็นการพิสูจน์ที่มองเห็นได้ว่าพระจิตของพระเจ้าทรงกระทำพันธกิจของพระองค์ โดยทรงเปลี่ยนแปลงพวกเขาภายในจิตใจ คริสตชนต้องเป็นแหล่งที่มาซึ่งมีชีวิตแห่งความหวังสำหรับผู้อื่น เมื่อพวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำอะไรในคริสตชนแล้ว พวกเขาจะได้สนใจที่จะแสวงแหล่งที่มาแห่งความรอดพ้นนั้น พระเยซูเจ้าพระองค์เองได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า คุณความดีของบรรดาสาวกจะต้องฉายแสงออกมา เพื่อทุกคนจะได้เห็นและสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงบันดาลให้สิ่งนี้เป็นไปได้ การกระทำสิ่งที่ถูกต้องที่ควร เราก็กำลังเผยแผ่พระวรสารไปทั่วโลก

3. การขอบพระคุณ ข้อที่สาม การเจริญชีวิตที่ถูกต้องตามศีลธรรมเป็นการแสดงความขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงบันดาลสิ่งนี้ให้เกิดขึ้นแก่เราได้ในองค์พระคริสตเจ้า เราต้องรับผลอันสืบเนื่องมาจากบิดามารดาครูแรกของมวลมนุษยย์ในรูปแบบของบาปกำเนิด ซึ่งเป็นเหตุให้เรามองไม่เห็นความสามารถของเราที่จะกระทำความดีได้อย่างชัดเจนในกรณีต่างๆ และยังเป็นเหตุให้เราอ่อนแอในการเลือกสิ่งที่ถูกต้องที่ควร และนำไปปฏิบัติ

มันจะเป็นสิ่งที่ลำบากที่จะรู้ว่า สิ่งที่เราควรจะทำนั้นคืออะไร แม้เราจะรู้แต่ว่าจะไปปฏิบัติก็กลัวยาก เรามีชีวิตอยู่ในโลกที่เปราะบางไปด้วยบาปและความชั่ว ซึ่งเป็นเหตุให้เรามองความดีที่ควรกระทำไม่ชัดเจน ยากหรือไม่ก็ถูกขัดขวางจากอำนาจและพลังที่ตรงกันข้าม พระพรหยาบของพระเจ้าให้พลังแก่จิตใจของเรา ให้ความสว่างแก่มนตรกรรมของเรา ช่วยให้เราเห็นได้ง่ายขึ้น และช่วยให้เรากระทำสิ่งที่ลำพังตัวเราเองทำไม่ได้ หากมิได้รับความช่วยเหลือจากองค์พระคริสตเจ้า การสำนึกในความจริงข้อนี้ ก่อให้เกิดความถ่อมตนและความกตัญญู เพื่อเราจะได้สัมผัสกับพลังของพระคริสตเจ้าในตัวเรา ซึ่งแสดงออกในการดำเนินชีวิตที่ดี ดังเช่นนักบุญเปาโล เมื่อเรากระทำสิ่งที่ถูกต้องที่ควร เราเข้ามารู้จักพระคริสตเจ้ามากขึ้นและพลังอันเนื่องมาจากการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์ (ดู ฟิลิปปี 3:9-10) การกระทำสิ่งที่ถูกต้องเป็นหนทางที่เราจะขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงบันดาลให้เราสามารถกระทำได้ดี

นี่คือแนวความคิดเกี่ยวกับชีวิตในด้านศีลธรรมที่แตกต่างออกไป ผู้ที่เชื่อมั่นกับธรรมชาติเท่านั้น เห็นแต่เฉพาะความสามารถในการตัดสินใจในเรื่องความถูกต้องตามแนวความคิดด้านวัตถุเท่านั้น เขาจะสนใจกับการทำหน้าที่ด้านสังคมหรือหน้าที่ของแต่ละคน หรือกระทำสิ่งใดโดยคำนึงถึง

สังคมมนุษย์ เพราะความกลัวว่าจะถูกลงโทษ หรือเพราะหวังที่จะได้รับบำเหน็จรางวัล

ความเชื่อแบบคริสตชน มองดูชีวิตในด้านศีลธรรมว่าเป็นแนวทางหนึ่งแห่งการดำเนินชีวิต การเป็นศิษย์ของพระคริสตเจ้า และนำผู้อื่นให้มารู้จักพระองค์ สิ่งที่ทำขึ้นเพื่อประสบความสำเร็จใน ศีลธรรมแบบชาวโลกแตกต่างไปจากเงื่อนไขของการเป็นสมาชิกในหมู่คณะของนักบุญและบุตรธิดา ของพระเจ้า

การเรียนรู้เกี่ยวกับฤทธิ์กุศล

เรารู้ได้อย่างไรว่า สิ่งที่ต้องคืออะไร เราไม่สามารถรู้ได้โดยไม่มี ความสงสัยใดๆ เกี่ยวกับ ความเชื่อมั่นในสิ่งที่ถูกต้องในชีวิตของเราทุกข้อไปว่า อะไรคือสิ่งที่เราทำได้โดยปราศจากความสงสัย ใดๆ เราไม่สามารถรู้ได้อย่างมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าถูกต้องอย่างไม่มีข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น เราอาจจะ เข้าใจผิด เราต้องจดจำไว้ด้วยว่าการดำเนินชีวิตตามแนวศีลธรรมที่ถูกต้องจะช่วยให้เรารอดพ้นได้

พระเยซูเจ้าทรงช่วยให้เราได้รับความรอดพ้น ความรอดพ้นมีความจำเป็น ก็เพราะเรา ไม่สามารถดำเนินชีวิตโดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้า เราจะพบกับการไถ่บาปอย่าง ครบบริบูรณ์ได้ในองค์พระคริสตเจ้าเท่านั้น รวมทั้งการยกโทษให้อภัยและการคืนดีกันเพื่อเป็นการ ชดเชยความอ่อนแอตามภาษามนุษย์ของเรา

การที่เราไม่สามารถรู้ได้เสมอไปว่า สิ่งที่ต้องคืออะไร หรืออะไรถูก อะไรผิด อะไรถูกต้อง นั้นชัดเจน ทุกครั้งที่มีความไม่แน่ใจว่าอะไรถูก อะไรผิด แต่ปัญหามีใช้อยู่ที่ว่า อะไรคือสิ่งที่ ถูกซึ่งเราต้องทำ การไม่ยอมรับผลที่จะตามมาในการกระทำตาม ดังนั้นทำอย่างอื่นไม่ยากกว่าหรือ?

ปัญหาในการกระทำสิ่งที่ถูกต้อง อาจมีสาเหตุมาจากความบกพร่องในการที่จะแยกสิ่ง ที่ถูกต้องออกจากสิ่งที่ผิด หรืออาจมาจากการไม่สมัครใจที่จะเลือกทำสิ่งที่ถูก เราสามารถปรับปรุง ความสามารถในการอันที่จริงว่าสิ่งใดถูก ด้วยการร่วมมือกับพระพรหมในการปลูกฝังฤทธิ์กุศลตาม ธรรมชาติแห่งความฉลาดสุขุมและความยุติธรรม และหนทางที่เราจะปรับปรุงตัวเราเองให้สามารถเลือก และกระทำสิ่งที่ถูกต้อง ก็คือการปฏิบัติตามแนวธรรมชาติและคุณค่าทางศีลธรรมแห่งความมั่งคั่งและความ กล้าหาญ

เราแสวงหาฤทธิ์กุศลได้ด้วยการปฏิบัติ และเราอาจจะสูญเสียฤทธิ์กุศลเหล่านั้น หากเราไม่นำ มาใช้ เราเป็นผู้ที่ฉลาดและยุติธรรม ด้วยการคิดถึงคุณสมบัติด้านศีลธรรมในการกระทำของเรา ก่อนที่ เราจะลงมือกระทำสิ่งที่ถูกต้อง และเรียนรู้จากความผิดพลาดของเรา ด้วยการยอมรับผิดและในอนาคต เราตั้งใจไม่กระทำอีก เราจะกลายเป็นผู้ที่รู้จักยับยั้งและกล้าหาญ พร้อมทั้งจะเลือกและกระทำสิ่งที่ ถูกต้อง แม้ว่าการกระทำสิ่งที่ตรงกันข้ามจะง่ายกว่า ด้วยการฝึกจิตใจของเราที่จะจัดลำดับความ ต้องการของผู้อื่น และความดีของส่วนร่วมเหนือความต้องการของเราและจะเลือกการกระทำสิ่งที่ ถูกต้อง แม้จะยากลำบากสักเพียงใดก็ตาม

ในการแสวงหาความสุขรอบคอบและความยุติธรรม เราต้องฝึกจิตใจของเราให้คิดในทางที่ ถูกต้องเกี่ยวกับความดีและความชั่ว คนบางคนมีความสำนึกในจิตใจเกี่ยวกับกฎของศีลธรรมอันเป็น พื้นฐาน (กล่าวคือ “จงทำดี หนีชั่ว” ไม่ทำความชั่วแม้ว่ามันจะนำมาซึ่งความดี) เรายังรู้ถึงแนวทาง โดยเฉพาะแนวทางที่เกี่ยวกับการประพฤติตัวของเรา (กล่าวคือพระบัญญัติ 10 ประการ และ คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า) และเรายังได้รับผลงานในช่วง 2000 กว่าปี แห่งการอธิษฐานภาวนาบอก

กับประสบการณ์ด้านศีลธรรม ซึ่งเป็นผลงานในด้านคำสอนของพระศาสนจักรเป็นแนวปฏิบัติ

แต่หลักธรรมและพระบัญญัติไม่มีรายละเอียด ให้เรารู้ว่า เราจะนำไปปฏิบัติในสถานการณ์อย่างไร และในสถานการณ์อย่างไร และในทุกกรณี ความยุติธรรมหมายความว่า เราต้องให้สิ่งที่มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์จะได้รับ แต่เราต้องรู้ถึงความต้องการและพยายามมอบให้แก่เขา

จาริกไว้ในเนื้อหนัง

การตัดสินใจอย่างฉลาดสุขุม ย่อมเป็นอะไรที่สูงกว่าตัวหนังสือของกฎหมาย กฎเกณฑ์ หรือคำสอน และเป็นความพยายามที่จะเข้าใจและนำไปเป็นส่วนหนึ่งของจิตตารมณ์ กฎบัญญัติของพระเจ้าซึ่งจารึกไว้บนศิลา และรวมอยู่ในพระคัมภีร์ไบเบิล หรือสะท้อนให้เห็นได้ แนวปฏิบัติของมนุษย์จะต้องจาริกไว้ในดวงใจของเรา ต้องเป็นส่วนหนึ่งของความคิด ความรู้สึกและชีวิตของเราเอง ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ก็เพียงในกรอบแห่งความรักของพระเจ้าเท่านั้น

ในฤทธิ์กุศลของคริสตชนนั้น สิ่งเหนือธรรมชาติและตามธรรมชาติจะต้องเข้ามารวมกัน หลักธรรมคำสอนของเราอธิบายว่า ความซื่อสัตย์ก็คือการปราศจากความดี ซึ่งควรอยู่ในใจมนุษย์โดยธรรมชาติ กิจการที่ชั่วช้าซึ่งความดีที่ควรจะมี แต่หากเราไม่รู้ว่าความดีที่ควรจะมีคืออะไร เราก็จะไม่สามารถมองเห็นความชั่วในกิจการหรือการตัดสินใจนั้นๆ

พระเจ้าคือองค์ความดี การเชื่อในพระเจ้าและความหวังว่า เราจะได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า เป็นเหตุให้เราเข้าหาความรักของพระเจ้า และสัมผัสโดยตรงกับพระคุณความดีของพระเจ้า ยิ่งเราสัมผัสกับพระคุณความดีของพระเจ้ายิ่งมากเพียงใด เราก็มีความพร้อมและสามารถสังเกตเห็นการขาดความดี (ความชั่ว) ในสถานการณ์ที่เราต้องเผชิญ

มีการพูดกันมากเกี่ยวกับการขาดความสำนึกถึงความชั่วในโลก ในรูปแบบของความเห็นแก่ตัวและความสับสนในด้านศีลธรรม อันเป็นผลมาจากปัญหาที่ลึกกว่านั้น กล่าวคือการเหินห่างจากพระเจ้า ซึ่งทำให้เรามองไม่เห็นความดี เราไม่เห็นความชั่ว เพราะเรามองไม่เห็นความดีซึ่งเราควรแสวงหา

กฎศีลธรรมเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งดีที่เราควรทำมากกว่าสิ่งที่เราไม่ควรกระทำ พระบัญญัติห้ามลักขโมย เตือนเราให้เคารพสิทธิของผู้อื่นที่จะมีเป็นของผู้อื่น พระบัญญัติ “อย่าผิดประเวณี” เป็นข้อบังคับให้เคารพในสิทธิ์แห่งความรักระหว่างสามีและภรรยา สิ่งที่เราควรกระทำมีความหมายมากกว่าการห้ามมิให้อาของๆ ผู้อื่นที่เป็นของเขาย่างถูกต้อง และมีให้เราเป็นอุปสรรคความรักระหว่างภรรยากับสามี

ความสำนึกเชิงคริสตชนที่จะกระทำสิ่งที่ถูกต้อง และดำเนินชีวิตตามหลักศีลธรรมนั้น จำต้องมีความเคารพนับถือต่อชีวิตมนุษย์ ตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดาจนถึงการสิ้นชีวิตตามธรรมชาติ เราต้องช่วยให้สามี-ภรรยาทำให้ความรักของเขามั่นคง เพื่อให้ครอบครัวของเขาเป็นโรงเรียนที่แท้จริงแห่งความรักเชิงคริสตชน ให้เรามีส่วนในสังคมเท่าที่เราจะทำได้ เพื่อช่วยมนุษย์ทุกคนให้สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี และสามารถเข้าถึงแหล่งที่มาแห่งการช่วยให้การกระทำดังนั้นอย่างถูกต้อง

การดำเนินชีวิตคริสตชนที่ถูกต้อง

การกระทำสิ่งที่ถูกที่ควร ด้วยการดำเนินชีวิตเยี่ยงศิษย์ที่แท้จริงของพระเยซูเจ้า เป็นภารกิจที่เราต้องกระทำด้วยความถ่อมตัว และด้วยหัวใจที่กว้างขวาง เราควรพยายามดำเนินชีวิตให้ดีที่สุดในสถานการณ์ปัจจุบัน โดยสำนึกว่า การตัดสินใจของเรานั้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า และนมัสการพระเจ้าในเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณที่เราถวาย มิใช่เพื่อตัวเราเอง แต่เพื่อความรอดพ้นของโลก

เราสำนึกด้วยความถ่อมตนด้วยว่า เหตุที่เราสามารถดำเนินชีวิตที่มีใจกว้างขวางในด้านศีลธรรมนี้ คือพระพรที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เรา ถ้าพึ่งตัวเราเองหากปราศจากพระเจ้า เราก็จะไม่สามารถกระทำสิ่งเล็กน้อยที่เราได้กระทำไป ความถ่อมตัวจะช่วยให้เราพ้นจากหลุมพรางของความหยิ่งจองหองในเรื่องที่เกี่ยวกับศีลธรรม ซึ่งผู้ที่ตกเป็นเหยื่อก็จะสาปแช่งตัวเอง เป็นการเตือนใจเราว่าในการดำเนินชีวิตด้านศีลธรรมนั้น เราต้องเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ดังที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา หากเราไม่พร้อมที่จะให้อภัยแก่ผู้อื่นด้วยความจริงใจ เราก็ไม่อาจคาดหวังที่จะได้รับการอภัยสำหรับความผิดตกบกพร่องของเราเช่นเดียวกัน

ด้วยวิธีดังกล่าวมาแล้ว เราก็จะทำให้ความเชื่อที่เรามีในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเป็นความจริง เราได้รับเกียรติให้มีส่วนในสังฆภาพของพระองค์ พระองค์ทรงสอนให้เรารักพระองค์ ด้วยการรักเพื่อนมนุษย์ ในเรื่องความเจตนิยล ความยุติธรรม การมั่งคั่ง และความกล้าหาญ แม้วิธีการของเราจะไม่ดีเลิศนัก แต่ก็คือแนวทางที่ถูกต้อง ๕

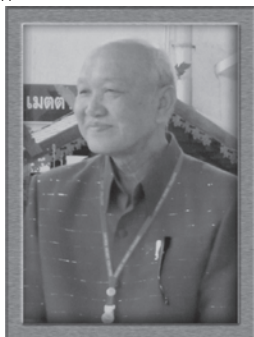

American System
Pre-School to
Grade 12

Enrollment opens
the whole year round
to all nationalities

Call 0-2906-6427

โรงเรียน อินเตอร์เนชั่นแนล เกวลี 90 ถนนหทัยราษฎร์ ซอย 37 คลองสามวา กรุงเทพฯ 10510 โทรศัพท์ 0-2906-6427 โทรสาร 0-2906-6417
มือถือ 081-421-6169, 081-622-6227, 089-111-2807 อีเมล admin@kevallee.ac.th www.kevallee.ac.th

ผู้อำนวยการสภากิบาล อาสนวิหารพระหฤทัยเชียงใหม่ เปโตร เกษม ไชยพร

คนสงขลา ครั้งนี้เดินทางมาถึงไกลสุดถึงเชียงใหม่ มารับกลิ่นอายของเมืองล้านนา เสน่ห์แห่งวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอง ดินแดนที่ใครหลายคนฝันและปรารถนาจะมาเยือนสักครั้งหนึ่ง เราได้มาสมความตั้งใจกันแล้ว ขอแนะนำให้รู้จักกับ เปโตร เกษม ไชยพร อายุ 65 ปี เป็น “ผู้อำนวยการ” สภากิบาลอาสนวิหารพระหฤทัยเชียงใหม่ เป็นอีกหนึ่งหน้าที่สำคัญที่จะต้องช่วยงานของวัด เคียงข้างคุณพ่อเจ้าอาวาส และผู้ช่วยเจ้าอาวาส

คุณเกษมได้รับตำแหน่งผู้อำนวยการสภากิบาล อาสนวิหารพระหฤทัยเชียงใหม่ วันที่ 31 มกราคม ค.ศ. 2011 มีจำนวนคณะกรรมการ 25 คน สัตบุรุษจำนวน 3,103 คน ปัจจุบันมีคุณพ่อสุรสิทธิ์ ชุ่มศรีพันธุ์ เป็นเจ้าอาวาส คุณพ่อสิริชัย บุนหงาสวรรค์ ผู้ช่วยเจ้าอาวาส

คุณเกษม บ้านเดิมเป็นคนอีสาน อยู่ อ.ธาตุพนม จ.นครพนม ใกล้กับสถานศักดิ์สิทธิ์ บ้านสองคอน ประมาณ 30 กิโลเมตร ได้มาทำงานที่เชียงใหม่เมื่อ ค.ศ. 1975 และมีครอบครัวแต่งงานกับมารีอา เพ็ญศรี ไชยพร มีธิดา 1 คน แต่เดิมนับถือศาสนาพุทธ พอแต่งงานแล้วเปลี่ยนศาสนามาเป็นคาทอลิกตามภรรยา เป็นสัตบุรุษอาสนวิหารพระหฤทัยเชียงใหม่ และได้ช่วยงานวัด โดยเป็นสภากิบาลตลอดมา เป็นผู้อำนวยการสภากิบาล มา 3 สมัยๆ ละ 3 ปี จนถึงปัจจุบันคือ ค.ศ. 2011-2014

นอกจากนี้ยังเป็นประธานสมาคมนักบุญวินเซนเดอปอลของสังฆมณฑลเชียงใหม่ 5 สมัยๆ ละ 2 ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 2004-2014 เป็นอุปนายกสมาคมนักบุญวินเซนเดอปอลแห่งประเทศไทย 2 สมัยๆ ละ 2 ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 2011-2014

คุณเกษม แบ่งปันความคิดว่า “อยากให้คุณพ่อเจ้าวัด โดยเฉพาะอาสนวิหารแต่ละสังฆมณฑล หรือวัดใหญ่ของแต่ละสังฆมณฑล รมรงค์ให้ทุกครอบครัว (ถ้าเป็นไปได้) ให้รับข่าวสารของคาทอลิกต่างๆ โดยเฉพาะอุดมสารและอุดมสาคนด์ อยากให้มีทุกๆ ครอบครัว จะได้รับทราบความเคลื่อนไหวต่างๆ เพราะเป็นข่าวประชาสัมพันธ์ที่ดีมากๆ รวมทั้งขอให้ทางวัดจัดหนังสือศรัทธาต่างๆ มีไค้ะวางไว้หน้าวัด เพื่อแจกฟรีได้ยิ่งดี เพื่อสัตบุรุษจะได้นำกลับไปอ่านที่บ้าน จะได้รับทราบข่าวสารและเข้าใจได้ดี”

ความคาดหวังต่อพระศาสนจักรโดยเฉพาะวิชิษณชนวัด “ต้องการให้พี่น้องคริสตชนในแต่ละเขตวัด มีการศึกษาพระคัมภีร์ร่วมกันเป็นกลุ่มๆ ขอให้คุณพ่อเจ้าวัดแต่ละแห่งรมรงค์ให้คริสตชนแต่ละครอบครัวมีพระคัมภีร์ในทุกๆ บ้าน จะได้แบ่งปันในแต่ละครอบครัวด้วย และอยากเห็นพระสงฆ์ออกไปเยี่ยมตามบ้านสัตบุรุษบ้าง เพื่อให้กำลังใจกัน (เหมือนสมัยก่อน)” ❧

ดอมินิก ล่ายอง บุตรสละ ครูคำสอน : สอนด้วยชีวิต

“ดวงใจครูอุทิศศิษย์ที่รัก กายสมควรเคียงข้างไม่ห่างหาย...”

คอลัมน์ “แสงเรืองๆ” ยังคงมีเรื่องราวชีวิตของบรรดาคุณครู โดยเฉพาะครูคำสอนที่มีจิตวิญญาณของการเป็นครู และการเป็นธรรมชาติอยู่ในเนื่อนาบุญนั้นๆ... ครั้งนี้ขอแนะนำให้รู้จักกับคุณครูดอมินิก ล่ายอง บุตรสละ อายุ 60 ปี เป็นครูคำสอนของอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ปัจจุบันปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่โรงเรียนเซนต์ราฟาแอล ปากน้ำ จ.สมุทรปราการ

ครูล่ายอง เป็นครูคำสอน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนเซนต์ราฟาแอล โดยยึดหลักในการทำงาน ว่า “ดวงใจครูอุทิศศิษย์ที่รัก กายสมควรเคียงข้างไม่ห่างหาย ชีวิตครูอยู่รอบหัวใจจนวันตาย วิญญาณหมายรักศิษย์นิรันดร์” และคุณครูยังรับหน้าที่ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายบริการอีกด้วย

ครูล่ายองได้พูดถึงแรงบันดาลใจในการเป็นครูคำสอนว่า “ต้องการแบ่งปันประสบการณ์แห่งความเชื่อ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต จากการดำเนินชีวิตที่ผ่านมาในหลายๆ อาชีพ”

สำหรับมุมมองในงานคำสอนนั้นคุณครูได้แบ่งปันว่า “การสอนคำสอน คือ การสอนด้วยชีวิต และการประพฤติปฏิบัติเป็นแบบอย่างในชีวิตประจำวันที่เป็นรูปธรรม โดยเฉพาะเรื่องความรัก การแบ่งปัน และการช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่มีโอกาสน้อยกว่าบุคคลอื่น ในทุกๆ สถานภาพ”

คุณครูได้แนะนำเพื่อให้งานการสอนดำเนินไปได้ด้วยดีว่า “การใช้สื่อประกอบการสอน เป็นสิ่งจำเป็น เช่น รูปภาพที่เป็นจริง ตัวอย่างที่ต้องการพูดถึงในรูปแบบของคลิปวิดีโอ หรือภาพเคลื่อนไหวที่ใช้ประกอบการอธิบายได้ เด็กๆ ส่วนใหญ่ไม่ต้องการเห็นปากกาเคมีบนกระดานไวท์บอร์ด เขาอยากเห็นตัวหนังสือที่สวยงามในรูปแบบต่างๆ มากกว่า และขอเสนอว่า ครูผู้สอนควรสอนด้วยจิตวิญญาณของครูที่มีความเชื่อที่มั่นคง และใช้สื่อการสอนแบบผสมผสาน”

โอกาสนี้คุณครูล่ายองได้ฝากข้อคิดให้กับเด็กนักเรียนในเรื่อง ‘ความศรัทธาและความซื่อสัตย์’ ว่า “เด็กนักเรียนทุกคน ควรปฏิบัติตามพระวาจาของพระเยซูเจ้า และที่ได้รับการแบ่งปันจากผู้ใหญ่ที่เราเคารพ นบนอบ เพราะจะได้รับแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตที่จะไม่มีโอกาสผิดพลาด และเด็กนักเรียนทุกคนจะปฏิบัติตามแบบอย่างของผู้ใหญ่ที่ปฏิบัติให้เห็น ถ้าครูคำสอนเป็นแบบอย่างที่สามารถปฏิบัติได้จริงในการดำเนินชีวิต เด็กๆ ก็จะทำตามโดยปราศจากข้อโต้แย้ง”

ทีมงาน “แสงเรืองๆ” ทราบมาว่า ครูล่ายอง นอกจากจะสอนคำสอนแล้ว คุณครูยังช่วยสอนวิชาอื่นๆ อีกด้วย และมีความสามารถในอีกหลายๆ ด้าน อาทิ ศิลปะต่างๆ ลายมือก็สวย แถมยังเป็นพิธีกรในโอกาสงานต่างๆ ทั้งของวัดและโรงเรียน เรียกว่าเป็น “โฆษกเสียงทอง” อีกด้วย... โอ้ เพ็ชรเม็ดงามของโรงเรียนเซนต์ราฟาแอล... ข้าน้อยขอคารวะ **อ๊**

สมภารปาน

กลับใจเป็นคริสตัง อยากบวชเป็นพระสงฆ์

ณ สุสานที่เงียบสงบ ท่ามกลางญาติพี่น้อง และบรรพบุรุษที่ล่วงลับไป ชวนให้ระลึกถึงสังขาร ความจริงของชีวิต เป็นบทสอนใจ และท้าทายผู้คนมากมาย

ประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้ด้วยชีวิตและการกระทำของญาติพี่น้องผู้ล่วงลับแต่ละชุมชน เรื่องราว การต่อสู้ แพ้ ชนะ ความสำเร็จ ความล้มเหลว ชวนให้ศึกษาเป็นบทเรียนชีวิตที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง

ใน สุสาน ของ วัด พระคริสตหฤทัย หรือวัดเพลง จังหวัดราชบุรี ท่ามกลาง สัตบุรุษที่ทำมาหากินเป็น ชาวสวน มีแม่น้ำ ลำคลอง และ ถนนเป็นเส้นทางคมนาคม ทุกวันนี้

วัดพระคริสตหฤทัย อายุกว่า 100 ปี สวยเด่นเป็น สง่า เป็นศูนย์กลางของคริสตัง ในชุมชนแห่งนี้ ติดกับวัด

มีบ้านพักพระสงฆ์ โรงเรียนเรืองวิทย์พระหฤทัย ด้านหลังวัดเป็นสุสานที่มีญาติพี่น้องนอนสงบนิ่งอยู่ หลายร้อย แต่มีหลุมศพหนึ่งดูเด่น คนเฒ่าคนแก่เคยเล่าให้ฟังว่า นี่คือหลุมศพของ “เปาโล ปาน”

เปาโล ปาน มีชีวิตอยู่ในสมัยรัชกาลที่ 3 (ค.ศ. 1824-1852) และสมัยรัชกาลที่ 4 (ค.ศ. 1852-1868) ตรงกับสมัยปกครองของพระสังฆราชปัลเลอกัวซ์ ค.ศ. 1841-1862 และพระสังฆราชคือปองด์ ค.ศ. 1865-1872

ท่านเกิดเมื่อ ค.ศ. 1795 ที่บ้านห้วย บนเส้นทางจากเมืองเพชรบุรี ไปปากแพรก เป็นลูกคนที่ 3 ในจำนวนพี่น้อง 9 คน

บวชเป็นเณรครั้งแรกเมื่ออายุ 6 ขวบ บวชได้ 1 ปี ก็กลับไปอยู่บ้าน 4 ปี พออายุ 10 ปี ได้ไป อยู่กับลุงซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดประดู่ อายุ 21 ปี บวชเป็นพระภิกษุที่วัดบางกล้วย อายุ 37 ปี ไปศึกษา พระธรรมต่อที่วัดกรมทอง และวัดหงส์ กรุงเทพฯ

สี่ปีต่อมา ได้กลับไปอยู่วัดบางกล้วย เนื่องจากได้รับแต่งตั้งเป็นสมภารเจ้าอาวาสแทนลุงที่เป็น สมภารและมรณภาพ

ท่านมีความร่อนรนเป็นอย่างมาก ชาวบ้านเลื่อมใสศรัทธา มาวัดกันมาก

เมื่ออายุ 59 ปี ท่านได้ยื่นข่าวเรื่องธรรมยุตินิกาย จึงเดินทางไปกรุงเทพฯ พร้อมลูกศิษย์เพื่อ ศึกษาธรรมยุตินิกายที่วัดสมอราย หรือวัดราชาธิวาส อยู่ติดกับวัดคอนเซ็ปชันญ หรือวัดแม่พระปฏิสนธิ-

นิรมล สามเสน เป็นเวลา 4 เดือน (ค.ศ. 1840) ท่านต้องบวชเป็นพระภิกษุใหม่อีกครั้ง เพื่อจะเป็นพระภิกษุในภิกษุธรรมยุติได้

สมภารปานเป็นคนชอบศึกษาหาความรู้ตลอดเวลา ซื่อสัตย์ต่อมโนธรรมของตนเอง และกล้าตัดสินใจ

ท่านได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับชุมชนวัดบางนกแขวก ที่เพิ่งสร้างได้ 18 ปี เป็นวัดที่สวยงาม สาเหตุที่สนใจมากเป็นพิเศษ เพราะน้องสาวของท่านป่วย และได้ยินว่ามีแม่ชีคริสต์หรือซิสเตอร์ที่นี่มียาดี จึงไปพบกับซิสเตอร์ และขอให้ซิสเตอร์ช่วยไปดูอาการ เมื่อดูแล้วเห็นว่ารักษาไม่ไหวแล้วซิสเตอร์จึงบอกให้เตรียมตัว และขออนุญาตโปรดศีลล้างบาปให้ พร้อมทั้งอธิบายความหมายของศีลล้างบาป ที่สุดน้องสาวของท่านได้มรณะเดือนกันยายน ค.ศ. 1862

ค.ศ. 1863 คุณพ่อด็องปองด์มาอยู่ที่วัดบางนกแขวก สมภารปานไปพบคุณพ่อ ตอนนั้นสมภารปานอายุ 68 ปีแล้ว ท่านมาติดต่อกับคุณพ่ออีกเพื่อศึกษาพูดคุย มาในเวลากลางคืน บางครั้งคุณพ่อก็ไปเยี่ยม

ค.ศ. 1863 คุณพ่อราบาร์เดล มาเป็นเจ้าอาวาสวัดบางนกแขวก ได้สนทนาศรัทธากับสมภารปานอย่างลึกซึ้ง

สมภารปานคิดจะปลงจิ๋ว แต่ยังทำไม่ได้เพราะครองมานานถึง 48 ปีแล้ว

คุณพ่อราบาร์เดลได้สอนสมภารปานสวดบท “โปรดระลึกเกิด” และมอบเหรียญรูปแม่พระให้

ค.ศ. 1863 สมภารปานถูกเรียกไปที่วัดบวรนิเวศวิหาร ที่กรุงเทพฯ ท่านถูกตำหนิอย่างรุนแรงระหว่างอยู่กรุงเทพฯ 8 วัน ก่อนกลับวัด ท่านได้แวะไปเยี่ยมพระคุณเจ้าด็องปองด์ คุณพ่อมาร์แต็ง และคุณพ่อยิบาร์ตา ที่สำนักพระสังฆราช วัดอัสสัมชัญ และกลับไปวัดบางกัลย

ท่านคงได้ทราบข่าวการมรณภาพของพระสังฆราชปิลเลอกัวซ์บ้าง (ค.ศ. 1862) พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 โปรดให้จัดพิธีบรรจุศพของพระคุณเจ้าอย่างสง่าและยิ่งใหญ่เป็นที่ประทับใจสำหรับคริสตังเป็นอย่างมาก

วันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 1864 สมภารปานออกจากวัดเวลา 22.00 น. ไปพบคุณพ่อราบาร์เดล มีหลาน 2-3 คน พายเรือมาส่ง ท่านต้องให้พระลูกวัดที่ขัดขวางไม่ให้ท่านลงเรือ กลับวัดไป

ณ วัดแม่พระบังเกิด บางนกแขวก นี้เอง ท่านได้ถอดจีวรออกและสวมชุดขาว ได้เรียนคำสอนต่อ แต่มีลูกศิษย์มาตามท่านตลอดเวลา เพื่อขอให้ท่านกลับวัด

เรื่องของท่านเป็นข่าวใหญ่กระจายไปถึงพระบรมมหาราชวัง มีการประชุมกันและที่สุดได้อนุญาตให้ท่านเป็นอิสระ แต่ให้ระมัดระวังพระรูปอื่นๆ พร้อมทั้งมีประกาศอีกครึ่งหนึ่ง ห้ามชาวสยามเข้าเป็นคริสตัง ถ้าขัดขืนมีโทษถึงตาย

สมภารปานรับศีลล้างบาปวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์ ค.ศ. 1864 ต่อหน้าคริสตัง 300 คน ที่วัดบางนกแขวก มีชื่อใหม่ว่า “เปาโล” คุณพ่อราบาร์เดล เป็นพ่อนุชนหัว ศิษย์ของท่านก็รับศีลล้างบาปด้วยเช่นกัน ต่อมาหลานและศิษย์ของท่านรวม 2 คน ถูกส่งไปเรียนต่อบ้านฌีร์นัง เพื่อเตรียมตัวบวชเป็นพระสงฆ์

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ข้อมูล : เรียบเรียงจาก “ประวัติการเผยแพร่คริสต์ศาสนาในสยามและลาว” อรสา ชาวจีน แปลและเรียบเรียงจากต้นฉบับภาษาฝรั่งเศส ที่เขียนโดยบาทหลวงโรแบร์ต โกสเด

คณะสงฆ์ มิสซังท่าแร่-หนองแสง สมัยพระคุณเจ้ามีคาแอล เกียน เสมอพิทักษ์ ค.ศ.1964

- ✚ 1. คุณพ่อเปาโล คำจวน ศรีวรกุล เกิด 7 กุมภาพันธ์ 1909 บวช 1 มกราคม 1936 มรณะ 10 ตุลาคม 1979
2. คุณพ่อฟรังซิส โกโธร, C.ss.R. เกิด 17 กรกฎาคม 1925 บวช 29 มิถุนายน 1950 ปัจจุบัน อยู่บ้านเณรคณะพระมหาไถ่ ศรีราชา
- ✚ 3. คุณพ่อเปาโล ศรีนวล ศรีวรกุล เกิด 1 ธันวาคม 1906 บวช 31 มกราคม 1932 มรณะ 31 พฤษภาคม 1982
- ✚ 4. คุณพ่ออันตน คำผิง กายราช เกิด 7 พฤษภาคม 1907 บวช 1 มกราคม 1936 มรณะ 13 พฤศจิกายน 1985
- ✚ 5. คุณพ่อยอแซฟ อินตา นันสีทอง เกิด 15 ธันวาคม 1915 บวช 4 มิถุนายน 1946 มรณะ 30 มีนาคม 1997
6. คุณพ่ออันตน เสี่ยม ดีศรีวรกุล เกิด 13 พฤศจิกายน 1930 บวช 20 ธันวาคม 1961 ปัจจุบัน อยู่บ้านเณรฟาติมา ท่าแร่
- ✚ 7. คุณพ่อราฟาแอล คาร์ โสรินทร์ เกิด 31 พฤษภาคม 1910 บวช 29 มกราคม 1943 มรณะ 27 กุมภาพันธ์ 1994
- ✚ 8. คุณพ่อลอเรนซ์ คายนี่ แส่นพลอ่อน (พระอัครสังฆราช) เกิด 17 สิงหาคม 1928 บวช 16 มกราคม 1957
อภิเษก 16 กรกฎาคม 1980 เกษียณอายุ 14 พฤษภาคม 2004 มรณะ 24 กรกฎาคม 2007
- ✚ 9. คุณพ่อวิกตอร์ สีนวน ถิ่นวัลย์ เกิด 28 พฤศจิกายน 1908 บวช 6 สิงหาคม 1938 มรณะ 13 มีนาคม 1971
- ✚ 10. คุณพ่อเปโตร วันดี พรหมสาขา ณ สกลนคร เกิด 25 กรกฎาคม 1908 บวช 29 มกราคม 1943 มรณะ 22 กุมภาพันธ์ 1980
- ✚ 11. คุณพ่อปีโอ ไอศวรรย์ จันทร์ดิษฐ์ เกิด 11 กรกฎาคม 1924 บวช 15 มกราคม 1956 มรณะ 7 กรกฎาคม 1998
- ✚ 12. คุณพ่อเอ็ดมอนด์ เปอเชต์, SAM เกิด 11 กรกฎาคม 1923 บวช 2 เมษายน 1949 มรณะ 21 ธันวาคม 2008 ที่ประเทศฝรั่งเศส
- ✚ 13. คุณพ่อยอแซฟ อินทร์ นารินรักษ์ เกิด 19 มีนาคม 1914 บวช 13 ธันวาคม 1941 มรณะ 13 กันยายน 2001
- ✚ 14. คุณพ่อมีคาแอล เสนีย์ สกลวัฒน์ เกิด 15 ธันวาคม 1921 บวช 26 กุมภาพันธ์ 1949 มรณะ 20 กันยายน 2002
- ✚ 15. คุณพ่อกราซซี, SAM (ไม่มีข้อมูล)
- ✚ 16. คุณพ่อปีแอร์ โกลาส์, SAM เกิด 5 กุมภาพันธ์ 1934 บวช 29 มิถุนายน 1960 มรณะ 22 มกราคม 1987

ภาพและข้อมูล หนังสือ “อัครสังฆมณฑลท่าแร่-หนองแสง : ประวัติ ข้อมูล และการดำเนินงาน” ค.ศ.2000
หนังสือ “บาทหลวง”..., บาทหลวงวรยุทธ กิจบำรุง, พิมพ์ครั้งที่ 1, โรงพิมพ์อัสสัมชัญ, กรุงเทพฯ, 2003

ใคร...รักพ่อ มากที่สุด

ชายผู้ร่ำรวยคนหนึ่งมีลูกชายที่น่ารัก 3 คน เนื่องจากเขามีอายุมากแล้ว จึงอยากจะแต่งตั้งลูกชายคนหนึ่งของเขาให้เป็นผู้จัดการมรดก ซึ่งเขากำหนดคุณสมบัติไว้ว่าลูกชายของเขาคนนั้นจะต้องเป็นคนที่ฉลาดที่สุด และรักเขามากที่สุดด้วย เมื่อคิดได้ดังนั้นเขาจึงเรียกลูกชายทั้งสามมาพบ และสั่งให้ทั้งสามออกไปหาความรู้เป็นระยะเวลา 1 ปี และให้ใช้ความรู้ที่สร้างสรรคสิ่งทีแสดงให้เห็นว่าลูกของเขารักเขามากที่สุด

ลูกทั้งสามได้ออกไปแสวงหาความรู้ในที่ต่างกัน ลูกชายคนแรกมีความรู้มากจนสามารถสร้างกล้องที่สามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ลูกชายคนที่สองก็เก่งไม่แพ้กัน เขาสร้างพรหมซึ่งสามารถไปทุกแห่งในโลกภายใน 1 นาที ส่วนน้องชายคนสุดท้ายออกไปเรียนการแพทย์และสามารถคิดค้นยาที่รักษาโรคได้ทุกชนิด

เมื่อหนึ่งปีผ่านไปลูกชายทั้งสามได้มารวมตัวกันเพื่อเดินทางกลับไหาพ่อของเขา ลูกชายคนโตส่งกล้องของเขาและพบว่า พ่อของเขา กำลังป่วยหนักและอาจจะเสียชีวิตได้ ลูกชายคนที่สองจึงกางพรหมออกและพาทุกคนไปหาพ่อ ทันทีลูกชายคนที่สามได้ป้อนยาของเขาให้พ่อทาน เมื่อพ่อรับประทานจึงหายป่วยและต้อนรับลูกทั้งสามด้วยความยินดี

คุณคิดว่าลูกคนไหนรักบิดามากที่สุด

คำตอบ

ลูกทั้งสามรักบิดามากที่สุดในแบบที่เขาเป็น บางคนอาจจะคิดว่าลูกคนสุดท้ายต้องรักบิดามากที่สุด เพราะเป็นคนรักษาบิดาให้หาย แต่ถ้าคิดดูดีๆ ถ้าพี่ชายคนโตไม่ส่งกล้องของเขา ลูกคนสุดท้ายก็จะไม่รู้ว่บิดาป่วยหนัก และถ้าไม่มีพรหมของลูกชายคนรอง แม้เขาจะมียาที่ดีแค่ไหน ก็คงกลับไปรักษาบิดาไม่ทัน จึงเห็นได้ว่าเพราะทุกคนช่วยกัน และรักตามความสามารถที่ตนมี บิดาจึงรอดพ้นจากความตาย และมีสุขภาพที่ดีดังเดิม

ยาย บាយว่าว

ว่าวมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน ว่ากันว่า นักปราชญ์จีนสองท่านได้ประดิษฐ์ว่าวขึ้น 2800 ปีก่อนคริสตกาล และการเล่นว่าวได้ขยายมาสู่ประเทศอินเดียและญี่ปุ่น ในเวลาต่อมา ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 13 มาร์โค โปโล ชาวอิตาลีที่เดินทางไปจีน นำว่าวกลับมาเผยแพร่ให้รู้จักในยุโรป และต่อมาชาวยุโรปนำไปเผยแพร่ต่อในทวีปอเมริกา

ว่าวมีสารพัดประโยชน์ นอกจากการใช้เล่นเพื่อเพลิดเพลินแล้ว การรบในสมัยโบราณใช้ว่าวเป็นการส่งสารบัญชาการ ชาวหมู่เกาะแปซิฟิกใช้ว่าวในพิธีกรรมทางศาสนาเพื่อส่งสาส์นถึงพระเจ้าบนสรวงสวรรค์ ฯลฯ

สมัยที่ผมยังเป็นเด็กเรียนชั้นประถม พอสอบเสร็จปิดภาคฤดูร้อน พวกเราก็จะเล่นว่าวกัน ตั้งแต่บ่าย ๆ จนถึงตะวันตกดิน สมัยนั้นว่าวราคาประมาณตัวละสลึงหรือสองสลึง แต่เด็กสมัยนั้นก็ทำว่าวกันเอง เริ่มตั้งแต่การเอาไม้ไผ่มาเหลาขึ้นโครง เอาเชือกผูกโยงให้เป็นตัวว่าว เอากระดาษมาปะโครง ติดปีกว่าวด้วยฟู่ และวาดลวดลายที่เป็นเอกลักษณ์ให้ว่าวแต่ละตัว ชื่อค่ายเห็บฟ้าม่าเคลือบด้วยแป้งเปียกที่ผสมผงกระຈກให้มีความคมทำเป็นสายป่าน เวลาเล่นหากสายป่านว่าวของเราสามารถตัดสายป่านของว่าวตัวอื่นจนขาด

หลุดลอยไป เราก็เป็นฝ่ายชนะ หรือว่าเราโดนป่านคนอื่นตัดขาดไป เราก็แพ้ พอว่าวหลุดลอยไป เด็ก ๆ ก็จะพากันเฮโลวิ่งไล่ตามเก็บว่าว เพราะถือว่าไม่มีเจ้าของแล้ว เป็นความสนุกสนานที่ยังจำได้แม่น

เรื่องของว่าว ทำให้ผมนึกย้อนไปถึงวันเสาร์ต้นเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ได้มีโอกาสไปเดินเที่ยวที่หาดชะอำ อากาศค่อนข้างร้อน แดดจัดแต่ไม่สู้จะมีลม มีนักท่องเที่ยวอยู่บ้างแต่ก็ไม่คึกคัก เด็กและผู้ใหญ่นั่งอยู่บนเตียงผ้าใบบ้าง เล่นอยู่บนชายหาดบ้างเป็นกลุ่ม ๆ เห็นยายคนหนึ่งกำลังนั่งยอง ๆ ไข่มือก่อก่อยเหมือนหาอะไรบางอย่าง ผมจึงเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ คุณยายกำลังพลิกทรายหาหอยตัวเล็ก ๆ และจับใส่ขวด เป็นหอยที่พ่อค้าแม่ขายเอาไปดองกับน้ำปลาเพื่อกินกับข้าว ตอนเด็ก ๆ คุณพ่อกับคุณแม่จะชอบซื้อมาทานกับข้าวต้ม อร่อยดีมาก

“คุณยายเก็บหอยไปขายหรือครับ ยายได้ราคาดีไหม” ผมเริ่มทักทาย

“ถ้าเอาไปขายก็ได้ประมาณกิโลละ 80 บาท แต่วันนี้จะเอาไปให้หลาน” คุณยายตอบแบบไม่ต้องเงยหน้าขึ้นมอง

“ยายอาศัยอยู่แถวนี้กับลูก ๆ หลาน ๆ หรือครับ” ผมชวนคุยต่อ

“ใช่ อยู่แถวนี้แหละ ลูกๆ เขาแยกย้ายไปอยู่
กันที่อื่นหมดแล้ว เหลือลูกสาวอยู่ที่นี่พร้อมหลาน”
ยายเงยหน้าขึ้นมอง ทำให้เห็นริ้วรอยบนใบหน้า
เหยย่นที่ซ่อนอยู่ภายใต้หมวกผ้าใบกันแดด

“ปวดเข่าซะมิด” คุณยายบ่นออกมาดังๆ
หลังลุกขึ้นยืน

“พออายุมากก็เป็นโรคเข่าเสื่อมกันมาก
คุณยายอายุเท่าไรแล้วครับ”

“ปีนี้ก็เจ็ดสิบหก”

“น่าจะให้ลูกพาไปให้หมอตรวจดู”

“โอ๊ยคุณ ฉันต้องไปคนเดียว มีลูกหกคน
ลูกๆ ไม่มีใครสนใจแม่สักคน พอเขาแยกบ้านไป
แล้วก็สนใจแต่ลูกเมียหรือผัวของเขา ปล่อยยายอยู่
คนเดียว หาเข้ากินค่ากับการขายว่านี่แหละ”
คำถามของผมดูเหมือนไปจุดชนวนอะไรบางอย่าง
ของคุณยายเข้า

“น่าเห็นใจนะครับยาย สมัยนี้ทุกคนต้อง
ดิ้นรนทำมาหากิน แยกย้ายกันไป พ่อแม่ส่วนใหญ่
ต้องอยู่กันตามลำพัง” ผมพยายามเบี่ยงประเด็น
เพื่อปลอบคุณยาย

“สมัยก่อนพ่อเด็กยังอยู่ ก็พอได้ช่วยกันบ้าง
แต่แกก็เสียไปหลายสิบปีแล้ว ฉันเลี้ยงดูลูกจนโต
ทุกคน ส่วนใหญ่ก็มีการงานทำกันหมด เป็นช่าง
รับเหมาก่อสร้างบ้าง ทำงานบริษัทก็มี แต่ไปอยู่ที่
จังหวัดอื่นหมด มีลูกสาวคนเล็กอยู่ที่นี่ ผัวเขาก็มี
รถให้คนอื่นเช่าขับหลายคัน”

“ส่วนใหญ่ลูกสาวมักจะดูแลพ่อแม่ดีกว่า
ลูกชายนะครับ”

“เขาแต่งแล้วแยกบ้านไป ไม่ได้ชวนให้ไปอยู่
ด้วย ฉันก็เกรงใจเขา เลยอยู่ตัวคนเดียวมาตลอด
นานๆ ก็เอาขนมไปให้หลานมันบ้าง วันนี้ก็จะเอา
หอยที่เก็บนี้ไปให้บ้านเขากัน”

คุณยายขยับตัวพร้อมกับยกไม้ไผ่ที่ปักไว้บน
ทรายขึ้น บนไม้ไผ่มีว่าวทำจากโฟมตัดเป็นรูป

เครื่องบินลำเล็กๆ แขนงอยู่ประมาณสัก 20 ถึง
30 ตัว

“ขายดีไหมครับยาย” ผมลุกขึ้นยืนตาม

“วันนี้แย่ คนก็น้อยอยู่แล้ว แถมนี่ไม่มีลม
เลยไม่มีคนซื้อสักเท่าไร เดินกลับไปกลับมาหลาย
รอบแล้ว เพิ่งขายได้ไม่กี่ตัว”

“ผมเห็นมีเด็กเยอะ พ่อแม่เด็กน่าจะซื้อให้
ลูกของเขาเล่นกันนะครับ”

“สัปดาห์ก่อนตอนตรุษจีน ขายได้หมดเลย
แต่วันนี้ขายไม่ได้ แถมนี่โดนเจ้าโน้นเขาค้าเอา
พอฉันเดินไปใกล้เขาและหยุดเท่านั้น ยังไม่ทัน
ทำอะไรเลย เขาก็ไล่ฉันให้ไปที่อื่น เขากลัวลูกเขา
ร้องไห้จะเอาว้าว...” คุณยายพูดพลางซึ่งมือไปทาง
ปลายหาด ที่มีเด็กๆ หลายคนและผู้ใหญ่ที่นั่งเก้าอี้
ผ้าใบอยู่กลุ่มหนึ่ง

“เวลานั้นขายของ ฉันก็ระวังไม่พยายามไป
พูดชวนให้ซื้อ เพียงเดินผ่านเท่านั้น ฉันเคยเจอ
กับตัวเอง สมัยก่อนลูกยังเล็ก เราก็จูงลูกไปตลาด
ซื้อกับข้าว พอเดินผ่านแผงขายรถเด็กเล่น คน
ขายมันก็ร้องชวน ลูกเรามันยังเล็ก ก็ร้องอยากได้
คนขายมันก็พยายามชวนให้เด็กเล่นรถของมัน
และพูดออกดังให้ฉันได้อายุว่าเด็กอยากได้ของเล่น
ผู้ใหญ่ก็น่าจะซื้อให้ วันนั้นตกลงไม่ได้ซื้อของที่
จำเป็น เสียเงินไปหลายสิบบาทซื้อของเล่นให้ลูก
แทน ฉันเลยตั้งใจว่าเวลาขายว่า ก็เพียงเดินผ่าน
ไม่ร้องโฆษณาอะไรทั้งนั้น อยากซื้อก็ซื้อ”

“ว่าขายอย่างไรครับ”

“ตัวเล็ก 20 ตัวกลาง 30 ฉันขายถูกกว่า
คนอื่นเขา ฉันมีบัตรอนุญาตให้ขายได้อย่าง
ถูกต้องนะ ออกโดยท้องถิ่นที่นี่ ต้องจ่ายให้เขา
ปีละสามร้อยกว่าบาท เขาก็จะให้เดินเร่ขายได้”
ยายพูดพลางชูบัตรที่ติดหน้าอกให้ดู

“ว่าเครื่องบินนี้ขายทำเองหรือครับ เห็นมี
ตัวหนังสือคล้ายชื่อเครื่องบิน”

“ก็เอาโฟมมาตัดๆ เอาสีมาทาให้มันสวยๆ ตัวหนังสือก็เอาสีมาตัดเป็นแบบแล้วปั๊มเอา ยายอ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้ คนขายคนอื่น ก็ทำกันแบบนี้ เขาสอนยาย ยายก็ทำเรื่อยมา”

ผมซื้อตัวเล็ก 3 ตัวครับ

คุณยายเอ่าวางจากคันไม้ไผ่ ส่งให้ผม 3 ตัว

ถัดไปไม่กี่ก้าว มีเด็กเล็กๆ 2 คน นั่งเล่น ก่อกองทรายกับคุณแม่ที่ดูเป็นคนมีการศึกษา สังเกตจากการที่คอยอธิบายและตอบคำถามเด็ก ตลอดเวลา ทราบว่าเป็นคุณครูอยู่กรุงเทพฯ มา พร้อมครอบครัว พาลูกมาเที่ยวหัวหินแต่แะที่ชะอำก่อน เด็กๆ เหล่านี้โชคดีที่มีพ่อแม่คอยเอาใจใส่ ได้แต่หวังว่าในอนาคตเด็กๆ จะช่วยดูแลพ่อแม่ของตนบ้าง ผมยื่นว่าว 2 ตัวให้เด็ก คุณแม่ที่เป็นครูก็สอนให้ลูกไขว้ขอบคุณ ส่วนอีกตัวผมก็ถือเดินเล่นไปตามชายหาด

แม้ลมจะไม่แรง แต่ว่าวคุณยายก็กินลมได้ดี และลอยขึ้นเรื่อยๆ จนสุดสายป่าน บ่ายนี้แม้อากาศจะร้อนแต่การได้พบกับคุณยาย ทำให้ผมได้เรียนรู้หลายอย่างจนลืมเรื่องร้อนไป

ประการแรก ฟังคุณยายพูดแล้ว รู้สึกว่าบริษัทขายเหล้าขายบุหรี่ทั้งหลายที่เห็นแก่ได้ ควรจะละลายแก้ไข ขนาดคุณยายขายว่าวตัวละ 30 บาท ยังมีจริยธรรมสูงส่งไม่โฆษณากับเด็กอย่างน่าเกลียด แต่บริษัทเหล้าบุหรี่ที่ทำกำไรไปหลายหมื่นหลายแสนล้านบาท กลับหาทุกหนทางในการโฆษณาสิ่งเสพติดเหล่านี้ให้กับวัยรุ่น บริษัทเหล่านี้มองวัยรุ่นไม่ใช่อนาคตของชาติ จะต้องทำให้ติดเหล้า ติดเบียร์ ติดบุหรี่จะได้เป็นลูกค้ายาว ทำกำไรให้บริษัทของตนเองในระยะยาว

ประการที่สอง การเคารพรักและตอบแทนคุณของบิดามารดา เป็นหนึ่งในบัญญัติสิบประการที่พระเจ้าทรงกำชับเราให้ถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด และหนังสือบุตรสิรา (Sirach) บทที่ 3 ใน

พระคัมภีร์ไบเบิล เขียนบรรยายชัดเจนเรื่องหน้าที่ของบุตรที่พึงปฏิบัติต่อบิดามารดา “....กิจการดีที่ท่านทำต่อบิดาและมารดา จะไม่ลืมหาย แต่จะช่วยลดโทษบาปของท่าน ในวันขึ้นแห่งความยากลำบากของชีวิตท่าน พระเจ้าเบื้องบนจะระลึกถึงความกตัญญูนี้ หิมะละลายได้ด้วยความร้อนฉันใด ผลกรรมของบาปต่างๆ ที่ท่านทำก็จะมีผลได้ด้วยความดีที่ท่านทำต่อบิดามารดาฉันนั้น กิจการร้ายหรือการละเลยที่ท่านทำต่อบิดาหรือการทำให้มารดาของท่านขุ่นเคืองใจ พระเจ้าก็จะทรงสาปแช่งท่านด้วยฉันนั้น.....”

ประการที่สาม ผมสงสัยว่าแม่ที่เลี้ยงดูลูกๆ หกคนจนเติบโตใหญ่มีอนาคต ทำไมกลับถูกลูกๆ หลงลืม และยังต้องหาเช่ากินค่าเดินทะเลนอนๆ ขายว่าวตัวละ 30 บาท ท่ามกลางแสงแดดแรงกล้า แทนที่จะพักผ่อนเล่นกับหลาน

คนที่เชื่อในเรื่องชาติปางก่อน ก็อาจจะสรุปว่าชาติก่อนทำบางอย่างที่ไม่ดีกับพ่อแม่ของตนเอง ชาตินี้เลยต้องมาชดใช้เวรกรรมที่เคยทำไว้ คิดแบบนี้ก็เป็นการเตือนสติคนรุ่นลูกรุ่นหลานที่ต้องคอยเอาใจใส่ดูแลบิดามารดาของตนเองให้ดี กรรมดีจะได้ตอบแทน ไครอกตัญญู ก็จะได้ผลกรรมชั่วแทนในอนาคต

สำหรับเราชาวคริสต์ เราไม่เชื่อในเรื่องชาติก่อน ชีวิตแต่ละคนเกิดมามีสุขทุกข์ระคนกันไป ความสะดวกสบายในชีวิตเป็นของชั่วคราว แม้จะทุกข์ในโลกนี้ แต่ความดีที่ทำไว้จะได้รับการตอบแทนในสวรรค์ อยากให้คุณยายได้ฟังบทเทศน์สอนของพระเยซูบนเนินเขาเรื่องมหานูญลาก (บทพระวรสารโดยนักบุญมัทธิว บทที่ 5)

พระองค์จะตรัสกับคุณยายว่า “เป็นบุญของผู้ที่ทุกข์โศกในโลกนี้ ท่านจะได้รับการปลอบประโลมโดยพระเจ้า” ❧

นักบุญฟิลิป เนรี

St. Philip Neri

ฉลองวันที่ 26 พฤษภาคม

องค์อุปถัมภ์ กรุงโรม

ฟิลิป เกิดที่เมืองฟลอเรนซ์ ในปี ค.ศ. 1515 ครอบครัวของท่านยากจนมาก ๆ แต่ฟิลิปเป็นคนฉลาดหลักแหลม และขยัน ท่านจึงเดินทางไปรับจ้างสอนหนังสือให้เด็กสองคนในกรุงโรม และท่านยังได้เริ่มงานด้วยการเยี่ยมโรงพยาบาลทั้งหลายในกรุงโรม ท่านช่วยคนเจ็บป่วยที่ยากจน และท่านได้รวบรวมเยาวชนขึ้นกลุ่มหนึ่ง ซึ่งท่านมีความต้องการที่จะเจริญชีวิตนักบวชที่เข้มแข็ง และได้กลายเป็นคณะโอราตอรีโอ พวกนี้ใช้ชีวิตในการฟังพระวาจาของพระเจ้า ขับร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และประกอบกิจกรรมต่าง ๆ หลังจากที่ท่านได้บวชเป็นพระสงฆ์แล้ว ก็ได้ช่วยเหลือเด็ก ๆ ที่มีปัญหา คนเจ็บป่วย คนยากจนในกรุงโรมเป็นจำนวนมาก

ฟิลิป ยังได้ตั้งคณะแห่งการสวดภาวนา ตั้งกลุ่มพระสงฆ์นักเทศน์ และกลุ่มพระสงฆ์นักอบรมฝึกสอนเยาวชน ตัวท่านเองรกร้างงานด้านเยาวชนโดยให้การอบรมในเรื่องต่าง ๆ โดยผ่านคำแนะนำ และการเป็นแบบอย่างที่ดีในการดำเนินชีวิตของท่าน จึงได้ส่งผลให้พลเมืองกรุงโรมเวลานั้นได้รักและปรนนิบัติพระผู้เป็นเจ้ามากยิ่งขึ้น

ในระหว่างบรรดาเพื่อน ๆ ของนักบุญฟิลิป เนรี ที่เป็นนักบุญที่เรารู้จักดีคือ นักบุญชาร์ลส์ นักบุญอิกญาซีโอ แห่งโลโยลา นักบุญคามิลโล เด แลลลิส และนักบุญฟรังซิส เดอซาลส์ ที่สุดแล้ว ฟิลิป เนรี ถึงแก่กรรมภาพ ในปี ค.ศ. 1595

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงโปรดช่วยลูก ให้มีจิตใจที่เร่าร้อนไปด้วยความรักต่อพระองค์ เหมือนดวงใจของท่านนักบุญฟิลิป ผู้รับใช้ซึ่งเปี่ยมด้วยความศรัทธาต่อพระองค์ยิ่งวันยิ่งมากขึ้นด้วยเทอญ ๕

อย่าไวใจทาง อย่าวางใจคน

“ถึงเถาวัลย์ พันเกี่ยว ที่เลี้ยวลด ก็ไม่คด เหมือนหนึ่งใน น้ำใจคน” สุนทรภู่

พระสมุทรสุดดึกสิ้น

คณนา

สายดิ่งทิ้งทอดมา

หยั่งได้

เขาสูงอาจวัดวา

กำหนด

จิตมนุษย์นี้ไซ้

ยากแท้ หยั่งถึง – (สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาเดชาดิศร)

แม้กระทั่งตัวเราเองก็ยังไวใจไม่ได้ เราตั้งใจไว้ครั้งก็หนาว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ทำบาปอีกเลย...” แต่แล้วเราก็ต้องไปแก้บาปกันบ่อยๆ พระเยซูเจ้าจึงต่อว่าเปโตรว่า “จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังอ่อนกำลัง” (มธ 26:41) ฉะนั้นเพื่อความตั้งใจจริงของเราจะได้ผล เวลาสวดบทแสดงความทุกข์ เปลี่ยนใหม่ชนิดหน่อยว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจแน่วแน่ว่า จะไม่โกรธโมโหใครอีกเลย หรือจะไม่บ่นว่านินทาใครอีกเลย และอื่นๆ” ตั้งใจทีละอย่างๆ คงจะได้ผลมากกว่า “ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ทำบาปอีกเลย” มันคงเป็นไปได้ด้วย แต่โมโหหน่อยลงคงพอทำได้ จริงไหมครับ

ฉะนั้นพระเยซูเจ้าทรงเตือนเราบ่อยๆ ว่า “จงตื่นเฝ้าและอธิษฐานภาวนา เพื่อจะได้ไม่เข้าสู่การทดลอง” (มธ 26:41) - “จงระวังอย่าให้ใครหลอกลวงท่านได้” (มก 13:5) - “จงตื่นเฝ้าระวังไว้เถิด เพราะท่านไม่รู้วันและเวลา” (มธ 25:13) - “จงระวังและรักษาตัวไว้ให้พ้นจากความโลภทุกชนิด” (ลก 12:15) - “จงระวังให้ดี จงระวังเชื้อแป้งของชาวฟาริสี” (มก 8:15) - “จงระวังบรรดาธรรมจารย์” (มก 12:38) - “จงระวังไว้ให้ดี อย่าปล่อยใจของท่านให้หมกมุ่นอยู่ในความสนุกสนานรื่นเริง” (ลก 21:34) - “จงอยู่ที่นี่และตื่นเฝ้ากับเราเถิด” (มธ 26:38) - “ท่านจงเป็นคนดีอย่างสมบูรณ์ ดังที่พระบิดาเจ้าสวรรค์ของท่านทรงความดีอย่างสมบูรณ์เถิด” (มธ 5:48)

เมื่อเราไวใจกันไม่ได้ หรือไม่ไวใจกันและกัน แม้กระทั่งตัวเราเองก็ยังไวใจไม่ได้เลย เป็นต้นในเรื่องการเงิน แล้วจะทำอย่างไร? ให้เราไวใจกันได้ หรือจะปล่อยให้ไปจนตายเฉียวหรือ? มีครับ มีวิธีที่ทำให้เราไวใจกันได้จริงๆ คือ

เครดิตยูเนียนครับ เป็นเครื่องมือช่วยให้เราไวใจกันได้ครับ นั่นคือสมาชิกทุกคน ต้องแสดงความซื่อสัตย์เป็นรูปธรรมให้ทุกคนเห็น โดยฝากเงินกับเครดิตยูเนียนอย่างน้อยสัปดาห์ / เดือนละเท่าไร ตั้งแต่ 10-20 ขึ้นไป เป็นประจำสม่ำเสมอยาวนาน นี่คือการซื่อสัตย์เป็นรูปธรรมขั้นแรก ขั้นสอง คุ้มกันไปแล้วส่งคืนพร้อมดอกเบี้ยดีตามสัญญา ต่อไปก็คุ้มได้ง่ายขึ้น และจำนวนมากขึ้นด้วย ท่านจะทำดังนี้ได้ ท่านก็ต้องขยันทำมาหากิน เพียรอดทน กระหมัดกระหม่อม อดออม รับผิดชอบ เห็นใจคนอื่น และทำให้คนอื่นไวใจท่านได้ด้วย

มิฉะนั้น เราเป็นคริสตังดีพอสมควร มาวัดแก้บาปปรับศีลทุกอาทิตย์ เป็นสมาชิกสภาภิบาลวัด พลมารีย์ วินเซนเดอปอล เป็นครู ฯลฯ มีน้ำใจดีช่วยงานวัด งานโรงเรียน งานสังคม เป็นประจำ ฯลฯ เราก็ยังไวใจกันไม่ได้โดยเฉพาะเรื่องเงิน จริงไหม แล้วจะต้องเป็นเช่นนี้ตลอดไปหรือ? - เครดิตยูเนียน “ดังคนเลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ” (มธ 25:32) แยกคนซื่อสัตย์จากคนไม่ซื่อสัตย์ออกมาได้อย่างชัดเจนเลยครับ - คนดีได้ไปสวรรค์ คนชั่วต้องไปนรก ครับ ๕

C

(ต่อจากเดือนที่แล้ว)

ciborium	=	ผอบศีล
cincture (cingulum)	=	รัดประคด
circumcision	=	พิธีเข้าสู่น้ำ
clairvoyance	=	การเห็นประจักษ์
clapper	=	เกราะ (เครื่องเคาะไม้แทนตีระฆัง ช่วงมหาตริวารปัสกา)
clergy, the	=	สถาบันสงฆ์ (คือผู้ที่รับศีลบวช)
clergy, the diocesan	=	สถาบันสงฆ์สังฆมณฑล
clergyman	=	พระสงฆ์ (คือที่รับศีลบวช) ชุดเครื่องแบบพระสงฆ์
cleric, the	=	ผู้รับศีลบวช
Clerical Religious Institute	=	สถาบันสงฆ์นักพรต
cloister (Clausura)	=	เขตพรต
clothing ceremony	=	พิธีรับเสื้อ (นักพรต)
co – consecrator	=	(พระสังฆราช) ผู้ร่วมอภิเษก
Coadjutor, Bishop	=	พระสังฆราชผู้ช่วยมีสิทธิสืบตำแหน่งในทันที
(Episcopal ordination)	=	(อย่างน้อย 3 องค์)
co-creation	=	การร่วมสร้างสรรค์
co-creator	=	ผู้ร่วมสร้างสรรค์
Code of Canon Law	=	ประมวลกฎหมายพระศาสนจักรคาทอลิก
Collect	=	บทภาวนาของประธาน (ในมิสซา)
collection	=	1. การเรียไร 2. เงินเรียไร
College of Bishop	=	คณะพระสังฆราช
College of Cardinal	=	คณะพระคาร์ดินัล
College of consultants	=	คณะที่ปรึกษา (พระสังฆราช)
Collegiality	=	การรวมเป็นคณะ
Commandments of the Church	=	พระบัญญัติพระศาสนจักร
Commandments, the Ten	=	พระบัญญัติ 10 ประการ
commemoration	=	วันระลึกถึง
Commendation of a Soul, the	=	คำภาวนามอบวิญญาณ
Commendatory letter	=	เอกสารแนะนำตัว

(อ่านต่อเดือนหน้า)

ความเป็นมาของการประชุม “สภาสังคายนาสากลวาติกัน ที่สอง”

(ต่อจากเดือนที่แล้ว)

ปี ค.ศ. 1965

6. พระสมณกฤษฎีกาแห่งสภาสังคายนา ว่าด้วยหน้าที่ของพระสังฆราชในการอภิบาลสัตบุรุษ
ในพระศาสนจักร (28 ตุลาคม ค.ศ. 1965)
Decree on the Pastoral Office of Bishops in the Church (Christus Dominus)
 - ระบุอำนาจหน้าที่ของพระสังฆราช
 - defines authority and duties of bishops
 - การพิจารณาตัดสินร่วมกันเป็นคณะ
 - Collegiality
7. พระสมณกฤษฎีกาแห่งสภาสังคายนา ว่าด้วยการปรับปรุงและฟื้นฟูชีวิตนักบวช
(28 ตุลาคม ค.ศ. 1965)
Decree on the Appropriate Renewal of the Religious Life (Perfectae Caritatis)
 - การปรับปรุงฟื้นฟูคณะนักบวชและกฎข้อบังคับ
 - reforms in institutional structures and regulations
 - การฟื้นฟู การปฏิญาณถึงความยากจน ความบริสุทธิ์ และ ความนบถ
 - renewal/ vows of poverty, chastity, obedience
8. พระสมณกฤษฎีกาแห่งสภาสังคายนา ว่าด้วยการอบรมพระสงฆ์ (28 ตุลาคม ค.ศ. 1965)
Decree on the Priestly Formation (Optatum Totius)
 - การฝึกอบรมที่ลึกซึ้งสำหรับพระสงฆ์
 - sound formation of priests
 - มาตรฐานของแนวทางการฝึกอบรมผู้เตรียมตัวเป็นพระสงฆ์ด้านการศึกษา วิชาการ
ด้านชีวิตจิต และด้านอภิบาลสัตบุรุษ
 - high standards in academic, spiritual and pastoral training.
9. คำแถลงเรื่องการอบรมตามหลักพระคริสตธรรม (28 ตุลาคม ค.ศ. 1965)
Declaration on Christian Education (Gravissimum Educationis)
 - ความสำคัญของการศึกษาคาทอลิก

importance of Christian Education

- การปรับปรุงฟื้นฟูวิธีการสอนให้เทียบเท่าสาขาศาสตร์อื่นๆ

updating methods in time with social sciences

10. คำแถลงของสภาสังคายนาเรื่องความสัมพันธ์แห่งพระศาสนจักร
กับบรรดาศาสนาที่ไม่ใช่คริสตศาสนา (28 ตุลาคม ค.ศ. 1965)

Declaration on the Relation of the Church to Non-Christian Religions (Nostra Aetate)

- การเปิดใจและความสัมพันธ์กับศาสนาอื่นๆ

openness and cooperation with other major religions

11. พระธรรมนูญเรื่องการเผยแผ่ของพระเป็นเจ้า (18 พฤศจิกายน ค.ศ. 1965)

Dogmatic Constitution on Divine Revelation (Dei Verbum)

พระคัมภีร์ และ ธรรมเนียมประเพณี เป็นการเผยเบื่องต้นของพระคริสตศาสนา

Scriptures and Traditions as primary expressions of Christian revelation

วิธีการทันสมัยในการศึกษาพระคัมภีร์และเทววิทยา

up-to-date methods in Scriptures study and in theology

12. พระสมณกฤษฎีกาแห่งสภาสังคายนา ว่าด้วยการแพร่ธรรมของฆราวาส
(18 พฤศจิกายน ค.ศ. 1965)

Decree on the Apostolate of the Laity (Apostolicam Actuositatem)

- ฆราวาสดำเนินชีวิตด้วยชีวิตจิต

laity to live a spiritual life

- ประกาศพระวรสารโดยการดำเนินชีวิตประจำวันทางครอบครัว, อาชีพ และหน้าที่ทางสังคม

proclaim the gospel through family, work, and social actions

13. คำแถลงของสภาสังคายนาว่าด้วยเสรีภาพในการถือศาสนา สิทธิของบุคคล และของคณะบุคคล
ที่จะมีเสรีภาพทางสังคมและบ้านเมืองในเรื่องศาสนา (7 ธันวาคม ค.ศ. 1965)

Declaration on Religious Freedom (Dignitatis Humanae)

- ศักดิ์ศรีพื้นฐานของมนุษย์เรียกร้องเสรีภาพในการถือศาสนา

basic dignity of human beings demands freedom from coercion in matters of religion.

- เสรีภาพที่จะนับถือ กราบไหว้ บูชา พระเจ้าตามมโนธรรมของตน

free to worship according to their own conscience.

(อ่านต่อเดือนหน้า)

ชีวิตกับอากาศและโอกาส (ตอนที่ 4)

เทพแห่งโอกาส

หลายปีก่อน ผู้เขียนได้อ่านเรื่องราวของเทพเจ้าองค์หนึ่ง พระนามว่า “ไครอส” (Kairos) แปลว่า โอกาส หรือ เวลา เมื่อมีโอกาสได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องของ “โอกาส” มาแล้วถึง 3 ตอน จึงอยากนำเรื่องเล่าของเทพเจ้าองค์นี้มาแบ่งปัน

เล่ากันว่า ผู้ที่สร้างปฏิมากรรมเทพเจ้าองค์นี้ ชื่อ ไลซิพพอส (Lysippos) โดยรูปปั้น เทพเจ้าไครอส นั้น ถูกปั้นเป็นชายหนุ่มเปลือยกาย ที่มีผมด้านหน้ายาว ส่วนด้านหลังของศีรษะนั้นไม่มีผม รูปปั้น ตั้งอยู่ที่ ซิโคออน (Agora of Sukyon) ปัจจุบัน ปฏิมากรรมดังกล่าวได้ถูกทำลายลง แต่พบว่ายังคงมีลักษณะงานปั้นในลักษณะเดียวกันอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติโบราณคดีเมืองโครเอเชีย เป็นรูปปั้นแกะสลักหินดำ ปฏิมากรรมแบบเฮเลนนิสติก ที่สร้างขึ้นสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 1

จากหลักฐานที่เหลือ พบแผ่นจารึกบทสนทนา
รูปปั้นนี้ผู้ใดปั้น และมาแต่ไหน?
แล้วเข้าล่ะเป็นใคร?
เหตุใดเจ้าจึงยืนเขย่งบนปลายเท้า?
ทำไมเจ้าจึงมีปีกคู่อยู่ที่เท้าของเจ้า?
ทำไมเจ้าจึงมีปีกคู่อยู่ที่เท้าของเจ้า?
ทำไมเจ้าจึงมีปีกคู่อยู่ที่เท้าของเจ้า?

แล้วทำไมเจ้าจึงมีผมปรกหน้าผาก?

ที่ไลซิพพอสเขียนไว้ มีความว่า
ไลซิพพอส จากซิโคออน (Sikyon)
ข้าคือ “เวลา” หรือ “โอกาส” ผู้ซึ่งกลืนทุก ๆ สิ่ง
ข้าวิ่งตลอดเวลา
ข้าโอบยบินไปด้วยปีกนี้ไปในอากาศ
นี่เป็นสัญลักษณ์แก่นมนุษย์ให้รู้ว่าข้าคมยิ่งกว่า
ของมีคมใด ๆ ทั้งสิ้น
เพื่อว่าใครก็ตามที่พบข้าต้องจับข้าไว้ได้แต่จาก
เบื้องหน้า

โอ.. พระเจ้า แล้วทำไม ด้านหลังศีรษะ
ของเจ้ากลับด้าน ไม่มีผมสักเส้น?
ทำไมศิลปินจึงปั้นเจ้าเป็นแบบนี้ไว้ละ?

นั่นเพราะว่า หากข้าโอบนินผ่านใครไปแล้ว
ยากที่เขาผู้นั้นจะจับข้าได้อีกจากด้านหลัง
เขาสร้างข้าขึ้น ไว้เพื่อเตือนสติและเป็น
บทเรียนให้กับผู้คนนั้นแหละ

จากบทสนทนาข้างต้น ที่ปรากฏบทแผนจารึก ต้องการสะท้อนเตือนให้ผู้คนเห็นว่า “โอกาส” นั้น
มาเร็ว ไปเร็ว และมาอย่างไม่รู้ตัว ไปอย่างไม่ให้ตั้งตัว ไม่ต่างอะไรกับ “เวลา” เมื่อมาถึงแล้ว ยากที่จะหยุด
หรือ ย้อนให้กลับมาอีกได้ หากมัวแต่รอคอย “เวลา” แต่เมื่อ “เวลา” นั้นมาถึง หากไม่ได้ทำอะไรใดๆ
ดังที่ปรารถนาหรือตั้งใจไว้ เวลานั้นๆ ก็จะกลายเป็นอดีตที่ทำอะไรไม่ได้อีก

ที่คนโดยทั่วไป จะพูดกันว่าในภายหลังว่า “เสียดาย.....” หรือ “ไม่น่าเลย....”

“เสียดาย... ถ้ารู้มาก่อน ฉันจะไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองเป็นแบบนี้หรอก”

“ไม่น่าเลย... ไม่น่าปล่อยให้โอกาส...หลุดลอยไปเลย เมื่อไหร่จะมีโอกาสแบบนี้อีกนี่.....”

เมื่อโอกาสผ่านไปแล้ว สิ่งที่สำคัญกว่า คือ การหาหรือสร้างโอกาสใหม่ มิใช่คอยแต่ย้ำแต่เรื่องเก่าๆ
มัวแต่เสียเวลากับการติพิทยากับสิ่งที่ไม่มีโอกาสจะย้อนกลับไปได้ หรือมัวแต่พูดย้อนอดีต เหมือนจะให้
ไม่เสียรู้ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ด้วยคำเริ่มต้นประโยคที่ว่า “รู้อย่างนี้นะ ฉัน.....” “ไม่บอกก่อนหน้านี้ว่า.....” “ใคร
จะไปรู้ล่ะว่า.....”

เมื่อปล่อย “โอกาส” ให้หลุดลอย หรือ ปล่อย “เวลา” ให้เสียไปอย่างไม่รู้ตัวแล้ว เรียกว่า “พลาดท่า”
ไปแล้ว เมื่อใดที่รู้ว่า “พลาด” เมื่อนั้นต้องรีบนำ “สติ” มาอยู่กับปัจจุบันให้เร็วที่สุด

อย่ามัวแต่เสียโอกาส เสียเวลาให้ช้าช้อนขึ้นไปอีกด้วยการพูดเล่าซ้ำแล้วซ้ำเล่า โทษตัวเองที่ไม่รู้จัก
คิด โทษผู้อื่นที่ไม่รู้จักบอก ไม่รู้จักเตือน โทษเหตุการณ์ที่เปลี่ยนไปหรือเข้ามาหาอย่างไม่ได้ตั้งใจ

เพราะนั่นหมายถึง นอกจาก “เทพแห่งโอกาส” จะโอบนินจากไปแล้ว “เทพแห่งปัญญา” จะไม่
ปรากฏตัวให้เห็นด้วย แต่จะมีมาก็แต่ “ตัวเจ้าปัญญา” มาเขย่าสมอง ให้เสียหัวต่อ

เมื่อใดเสียโอกาส ต้องหาทางให้ได้โอกาสกลับ อย่างน้อย ต้องได้ “ปัญญา” จากสิ่งที่เสียไปอย่าง
ไม่รู้ตัว ให้เกิดความรู้ตัว เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมต่อไปในครั้งหน้า

เทพแห่งปัญญาจะทำหน้าที่ หากเราเริ่มหันกลับว่าทบทวนว่าตนเอง “พลาด” ไปอย่างไร และ
จะปรับ ตั้งรับ หรือรู้จักมองเห็น “โอกาส” ให้เร็วกว่าเดิมได้อย่างไร ในคราวหน้า จะได้ลดคำพูดว่า “พลาด
โอกาสไปอย่างน่าเสียดาย” หรือ “ไม่น่าปล่อยให้เวลาหลุดลอยไปเลย” ในชีวิตให้น้อยลง

ตัวเจ้าปัญญา จะทำหน้าที่ หากเรามัวแต่บ่น บ่น บ่น....ซ้ำเดิม....ซ้ำแล้ว ซ้ำอีก ติดอยู่กับอดีต
ที่แก้ไขไม่ได้ จนอารมณ์เร่าร้อน การกระทำเราเขว เหมือนชีวิตจะเป่ๆ ไป

ต้องเป็นตัวเรานั้นเอง ที่จะเลือกว่าจะเอา “เทพแห่งปัญญา” หรือ “ตัวเจ้าปัญญา”

อยากได้ของแถมจาก “โอกาส” และ “เวลา” เป็น “เทพแห่งปัญญา”

หรือ อยากได้บ่วงมอล็อง เป็นโซ่ตรวนที่หนักรก รบกวความคิดและจิตใจ เป็น “ตัวเจ้าปัญญา”

ลองใช้เวลา นั่งพิจารณาเรื่องราวของตนเองสักเรื่องหนึ่ง ที่เป็นเรื่องของการ “พลาดโอกาส”
“ทิ้งเวลา” ให้เสียไป ว่าโอกาสที่ผ่านไปจากชีวิต หรือเวลาที่หายไปแล้วนนั้น ทำให้เราได้อะไรติดมาแน่น

เริ่ม.....จับเวลา.... จับโอกาส กันได้แล้ว

คนดี ไม่จบ

ผมบอกกับตัวเองว่า ถ้าซื้อหนังสือเยอะกว่านั้นนอกจากจะทำให้หน้าหนักเกินแล้ว เราจะแบกกลับไปได้หมดจริงหรือ รุ่นพี่ผู้มอบน้ำมิตรแห่งคำแนะนำที่ดีและกำลังใจต่อผมเสมอบอกผมว่า มันเป็นงานคุณพ่อ ซื้อไปเถอะ เราไม่ได้มาบ่อยๆ เดี่ยวเราเปลี่ยนน้ำหนักกันก็ได้ นอกจากผมจะพบคำตอบเกี่ยวกับการซื้อหนังสือเพิ่มขึ้นอีกสักหน่อยแล้ว ผมยังพบน้ำใจที่มีต่อกัน เงินแค่ไหนคงซื้อหาน้ำใจคนไม่ได้

“The Pope and The CEO” ผลงานของ **Andreas Widmer** อดีตทหารสวิสที่เคยทำหน้าที่รับใช้ใกล้ชิดบุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เขียนคำนำโดย **George Weigel** ผู้เขียนหนังสือเกี่ยวกับประวัติบุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ถึง 2 เล่ม (Witness to Hope ในปี 1999 และ The End and the Beginning ในปี 2010) เรื่องราวของทหารสวิส กับสิ่งที่พบเห็นภาวะผู้นำของพระสันตะปาปาและเพื่อเสนอทางให้กับนักธุรกิจในการบริหารแบบธรรมาภิบาล น่าสนใจไม่เบา เพราะนอกจากจะมีประสบการณ์ของผู้เขียน ยังแยกประเด็นการเป็นผู้นำอย่างชัดเจน และมีคำถามสะท้อนวิคิด เหมือนคำถามท้าทายให้เราได้ถามตนเองว่า อะไรคือสิ่งสำคัญสูงสุด เรื่องของพระสันตะปาปาบุญราศีท่านนี้ไม่จบจริงๆ

“ชีวิตที่ยุ่งเหยิงไปของคนดี แม้เสียวินาทีที่มีค่า” ผมพบร่องรอยของบุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ในแผ่นดินตากาล็อก ทั้งโดยบังเอิญ และโดยความตั้งใจ อย่างน้อยก็ 3 จุดสำคัญๆ ด้วยกัน

เพื่อนสามเนรชาฟิลิปปินส์มักคุยว่ามีห้างหนึ่งที่ใหญ่มาก น่าจะใหญ่สุดในระดับเอเชียด้วยซ้ำ ผมเองไม่ค่อยเชื่อเท่าไร แต่เมื่อได้ไปพิสูจน์ก็มีความคิดเห็นว่า ความใหญ่โตของห้าง มาจากการมีพื้นที่และสามารถจัดสรรพื้นที่ได้แบบไม่ขัดข้องจากระบบใดๆ ห้างเดอะมอลล์ ออฟ เอเชีย จึงเป็นห้างที่ชาวฟิลิปปินส์ภูมิใจ

ในบริเวณของห้างยังประกอบไปด้วยตึกอีก 2-3 ตึกที่ใช้หลากหลายกิจกรรมกันไป บางตึกไว้จัดนิทรรศการ บางตึกไว้จัดกีฬาและคอนเสิร์ต และอีกตึกหนึ่งเป็นตึกเกี่ยวกับพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์โดยเฉพาะ และแน่นอนที่จอดรถเป็นสิ่งที่ไม่ได้ ตรงอาคารที่จอดรถนี้เอง เราสามารถเดินข้ามไปยังวัด หรือสักการสถาน “พระเยซูเจ้าผู้เป็นหนทาง ความจริงและชีวิต” รอบแรกที่ผมมาวัดแห่งนี้ ผมรู้สึกว่ายาวดี เข้ากับภาพรวมของพื้นที่ แต่รอบสองที่ผมมาผมคิดถึงมากไปกว่านั้นเพราะป้ายเล็กๆ ได้อนุสาวรีย์ของบุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ทางด้านขวาของวัดได้มีคำเขียนไว้ว่า “ในวันที่ 9 เดือนกรกฎาคม ของปี 1999 พระคาร์ดินัลชิน แห่งอัครสังฆมณฑลมะนิลา ได้ทำให้ฝันของบุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เป็นจริง เมื่อปี 1995 งานชุมนุมเยาวชนโลกได้รวบรวมเยาวชนกว่า 6 ล้านคนทั่วโลก ได้เดินเท้ามายังจุดนี้เพื่อรวมตัวกันหลังจากเดินทางแสวงบุญ

พระองค์ปรารถนาให้ที่นี่มีวัด เพื่อเป็นที่ชุมนุมพวกเขา บัดนี้ความฝันได้เป็นจริงแล้ว” ถ้อยคำเหล่านั้นพาผมไปถึงเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นในบริเวณนี้ รอยจารึกของบุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ยังจารึกอยู่ตราบนทุกวันนี้

เป็นความเพลิดเพลินส่วนบุคคลที่จะต้องหาวัดสำหรับปฏิบัติศาสนกิจเยี่ยงคริสตชน จริงๆ แล้วเราทำมิสซาส่วนตัวที่ไหนสักแห่งก็ได้ แต่ผมว่ามันอาจจะขาดมิติด้านสังคมไป วัดหนึ่งผมเลือกวัดย่านหรุ ซึ่งมีชื่อว่า Eastwood

ผู้คนมักมาใช้ชีวิตที่นี่หลังจากผ่านวันทั้งวันมาอย่างเหน็ดเหนื่อย บางคนอาจไม่ใช่เหตุผลนั้นก็ว่าได้ บริเวณนี้ไม่น่าเชื่อว่า ก่อนแยกเข้าสู่บริเวณอีสต์วูด แดบห้างสรรพสินค้า หรือแถบถนนคนเดิน มีวัดเล็กๆ อยู่ริมทางเท้า วัดนี้ชื่อวัดบุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 ผมเคยผ่านมาหลายครั้ง แต่ครั้งนี้มีโอกาสร่วมมิสซาที่นี่ หลังมิสซาคุณพ่อเจ้าวัดประกาศว่า ในช่วงนี้ให้พี่น้องเขียนคำภาวนาขอบุญราศี และทางวัดจะรวบรวมคำภาวนาเหล่านี้ไปภาวนาต่อยังหลุมศพของบุญราศี ที่มหาวิหารนักบุญเปโตร เพื่อคำภาวนาของใครจะสร้างอัสภรรยาส่งต่อให้ท่านเป็นนักบุญได้สักวันหนึ่ง หลังมิสซาจึงมีคนมุ่งตรงไปยังหลุมศพของวัดอย่างมากมาย หลายคนเขียนคำภาวนาหลายคนเก็บภาพ ผมเองไปยืนอยู่ตรงบริเวณนั้น เพื่อรำพึงกับสิ่งที่พบอยู่ข้างหน้า

ข้างหน้ารูปปั้นเล็กๆ ของท่าน มีจะเรียกพระธาตุก็ได้ ชูดกาสุลา เหริญ หนังสือประกอบพิธี ฯลฯ ครั้งที่ท่านเสด็จเยือนฟิลิปปินส์ในปี 1991 คนเรามากไม่ค่อยอยากผ่านความทรงจำดีๆ แบบนี้ไปสักเท่าไร

ที่พิพิธภัณฑ์ของมหาวิทยาลัยซานโตโทมัส ผมเคยได้มีโอกาสเข้าไปเยี่ยมชมอยู่ 2 ครั้ง ผมชอบไอดีการจัดวางข้าวของเครื่องใช้ ภาพ และงานนิทรรศการ แต่พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ต้องตอบโจทย์ประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยด้วย

ด้านบนและราวระเบียง เราจึงพบโลโก้ ของคณะต่างๆ และปีที่เริ่มเปิด ตรงกลางซึ่งน่าจะเป็นจุดไฮไลต์ที่สุดของพิพิธภัณฑ์แห่งนี้ ที่นั่นมีตู้เหรียญประวัติศาสตร์มากมาย เพื่อบ่งบอกว่ามหาวิทยาลัยแห่งนี้เป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของเอเชีย อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นความภูมิใจของที่นี่คือเก้าอี้ที่บุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เคยเสด็จมาที่นี่และนั่งเก้าอี้ตัวที่จัดแสดงอยู่

หัวข้อข่าวจากสำนักข่าววาทิกันอินไซด์ พูดถึงความคืบหน้าของการติดตามเรื่องการเป็นนักบุญของสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เหมือนมีความหวังว่าวันอาทิตย์ที่ 20 ตุลาคม เราอาจจะมีนักบุญองค์ใหม่ที่ใช้เวลาเพียง 8 ปีในการดำเนินเรื่องของท่าน

คนดี แม้ลาจากโลกนี้ไปแล้ว เขาไม่เคยจากเราไปอย่างแท้จริง เรื่องราวของบุญราศีจอห์น ปอล ที่ 2 หลายๆ ประเด็นที่ผมหยิบยกน่าจะเป็นตัวอย่างได้ชัดเจนที่สุด ร่องรอยที่ก้าวเดินไปของผู้ศักดิ์สิทธิ์ มันทำให้เราพบว่า ความศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่เรื่องไกลตัวเราเลย ผู้ศักดิ์สิทธิ์บางคนอาจกำลังเดินเคียงข้างเราอยู่ หรือบางทีเราอาจจะลองเริ่มเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์คนนั้นเสียเองเลยก็ได้ ๕

เวลาชีวิต ของเรา

ชีวิตของคนเรานั้น ไม่ว่าอยู่ ณ ที่ใด จะถูกกำหนดด้วย “เวลา” ไว้ให้นับ และเป็นเช่นนี้ตราบเท่าที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือจนกว่าเราจะกลับไปสู่นิรันดราภตามเวลาชีวิตของเรา ด้วยเหตุนี้ ตราบใดที่มีชีวิต เราจึงพัวพันกับเรื่องของเวลาอยู่วันยังค่ำ

อดีตกาลเป็นเรื่องของเวลาที่ผ่านไปในชีวิต ซึ่งเรามักจะใช้เป็นบทเรียนบทสอน หรือไม่ก็เป็นบทเตือนใจตนเอง

อนาคตกาลนั้นแม้จะยังมาไม่ถึง แต่เราก็มักจะใช้เพื่อการคาดคะเน จึงเป็นบทสมมุติฐานพยากรณ์ หรือบทคาดการณ์คาดหวัง แม้กระทั่งทำเป็นบทวิสัยทัศน์เพื่อพัฒนาการความใฝ่ฝันที่พึงมี พึงได้และพึงเป็นต่างๆ นานา

และที่สำคัญที่สุดนั้นก็คือปัจจุบันกาล เพราะเป็นเรื่องของเวลาที่เรากำลังจับเคลื่อน เป็นอยู่และเป็นไปกับเรา หากเราทำเวลาปัจจุบันให้ดีที่สุดก็难怪จะทำให้

เราได้รับผลดีในชีวิต รวมทั้งงานที่เราทำอยู่นั้นจะบรรลุได้ผลงานออกมาเป็นที่น่าพอใจ

การคิดถึงเรื่องบูรณาการของเวลาทั้งอดีต อนาคตและปัจจุบันจึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะต้องนำมาประมวลเพื่อคิดพิจารณาไตร่ตรองและดำเนินชีวิตการทำงานที่เราทำหรือบำเพ็ญให้เป็นประโยชน์สุขแก่ตนและคนอื่นในทุกสถานการณ์ ทุกวงการ และทุกระดับให้ดีที่สุดและมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

การดำเนินชีวิตเช่นนี้ ตัว “บท” ที่เป็นด้านทฤษฎีหรือเนื้อหาสาระ และอยู่บนพื้นฐานการแสวงหาความรู้ความจริงนั้น ต้องประกอบด้วยตัว “บาท” คือการลงมือดำเนินการหรือปฏิบัติการให้บรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

ด้วยเหตุนี้ เราเห็นได้ว่า ชีวิตของคนเราต้องการการประเมนผลจากอดีต และการประมาณการคาดคะเนด้วยอนาคตอย่างมีเป้าหมายถูกต้องทิศทางนั้น จึงมีส่วนสำคัญยิ่งในการสนับสนุนส่งเสริมและสร้างสรรค์ชีวิตให้เกิดผลงานในปัจจุบันด้วยการประพฤติปฏิบัติ เพื่อบรรลุผลดีที่สุดเท่าที่สามารถบนพื้นฐานของความมั่นคงจากอดีตและความมั่นใจในวิสัยทัศน์ที่วาดฝันสู่เป้าหมายในอนาคต

ความประพฤติที่ประสานสัมพันธ์เชิงบูรณาการเข้าด้วยกันระหว่างการประเมนผลและการประมาณการอย่างพร้อมมูลเช่นนี้ ย่อมทำให้ชีวิตดำเนินไปได้โดยมีสติและปัญญาอย่างไม่ประมาท

ขอให้ปีใหม่ไทยในโอกาสเทศกาลสงกรานต์ปีนี้ที่วิทัศน์คติและข้อปฏิบัติเช่นนี้ให้เป็นวิถีชีวิตที่ดำเนินไปในแนวทางที่ก้าวหน้าและก้าวขึ้นสู่ความดีงามทั้งหลายทั้งปวงที่ปรารถนา ยิ่งๆ ขึ้น หาใช่การก้าวหลังหรือก้าวลงสู่ความเสื่อมถอยด้อยค่าใดๆ ต่อชีวิตและหน้าที่การงานของเรา

เมื่อเรามองไปข้างหน้าและมองมาข้างหลังเพื่อตั้งใจในการดำเนินชีวิตปัจจุบันให้ดีที่สุดนั้น ก็ขอโปรดอย่าลืมมองไปสู่เบื้องบนว่ามีพระเจ้าทรงกำลังสอดส่องดูแลปกป้องคุ้มครองและช่วยเหลือเกื้อกูลเราเสมอ เมื่อเราได้ช่วยตัวและช่วยกันอย่างเต็มที่แล้ว

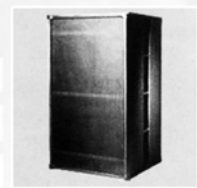
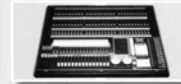
มาตรการการใช้เวลาของเราเช่นนี้ หากเราประยุกต์ใช้ในชีวิตได้ผลจริง ๆ ก็น่าจะเป็นสิ่งจำเป็นคุณภาพมาตรฐานของการดำเนินชีวิตและทำหน้าที่การงานในชีวิตประจำวันของเราได้เป็นแน่แท้ ❀

Da Da Sound

บริษัท ดาดาดาวด์ จำกัด
ผู้นำด้านบริการให้เช่าและติดตั้งระบบเสียง ระบบแสงสี
เครื่องดนตรีมาตรฐานสากล
สำหรับงานที่ต้องการความสมบูรณ์แบบทุกประเภท
อาทิ งานคอนเสิร์ต งานแสดงสินค้า Grand opening
งาน Presentation งาน Exhibition งานเดินแบบ
งาน Event งานประชุมสัมมนาประชาสัมพันธ์
งานปาร์ตี้ และงาน Entertain จัดเลี้ยงทั่วไป
พร้อมให้คำแนะนำในผลงานของเรา
ด้วยประสบการณ์กว่า 30 ปี
จนได้รับความไว้วางใจจากบริษัทต่างๆ
ที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ

ติดต่อ :

สมโภชน์ - จินดา ศรีประยูร 63/3 ถ.บางขุนนนท์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร 10700
โทร. 0-2424-6150 โทร : โทรสาร 0-2434-0912 WWW.dadasoundsystem.com
E Mail : dadasoundsystem@yahoo.com, dada_sound@hotmail.com

พื้น Epoxy และ พื้น PU สำหรับงานอุตสาหกรรม

- รับแรงอัดได้ 11,000 psi
- ทนต่อสารเคมีกว่า 100 ชนิด
- ทนความร้อนได้ถึง 121 องศาเซลเซียส
- รองรับ Thermal Shock และ Thermal Cycling ได้
- เรียบไร้รอยต่อ บำรุงรักษาง่าย
ผ่านมาตรฐาน GMP และ HACCP
- มีระบบป้องกันไฟฟ้าสถิต
- สามารถเลือกผิวหน้าหายาบเพื่อกันลื่น

949 Supplies Co., Ltd.

184/181 Forum Tower 28th, Fl., Ratchadaphisek Rd., Huay Kwang, Bangkok 10320

Tel: 02 645 2599 Fax: 02 645 2744 E-mail: marketing@949supplies.com www.949supplies.com

ASSUMPTION COLLEGE

English Program (EP) at Rama II Campus

โรงเรียนอัสสัมชัญหลักสูตรภาษาอังกฤษ (แคมป์สพระราม 2)

โรงเรียนอัสสัมชัญหลักสูตรภาษาอังกฤษ

เป็นโรงเรียนเปิดใหม่ในเครือมูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย

เปิดสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ (English Program: EP)

ในปีการศึกษา 2555 จัดการเรียนการสอนเป็นปีการศึกษาแรก

มีนักเรียนทั้งหมด 4 ระดับชั้น คือ ประถมศึกษาปีที่ 1 ประถมศึกษาปีที่ 4

มัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 4

เรียนกับทีมครูต่างชาติเจ้าของภาษาในหลายรายวิชา

“เรียนอย่างมีความสุข ประสพความสำเร็จในชีวิต”

โรงเรียนตั้งอยู่ที่ ตำบลพันท้ายนรสิงห์ อ.เมือง จ.สมุทรสาคร

ผู้สนใจติดต่อขอทราบข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ห้องธุรการ

อาคาร The Trinity โรงเรียนอัสสัมชัญหลักสูตรภาษาอังกฤษ จ.สมุทรสาคร

โทร 08-0101-2552 หรือที่ <http://www.assumption.ac.th/rama2/>

โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกประถม

90/1 ซ.สาทร 11 เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120

โทร 0-2675-6970-84 โทรสาร 0-2212-2310

โรงเรียนอัสสัมชัญ แผนกมัธยม

26 ซ.เจริญกรุง 40 เขตบางรัก กรุงเทพฯ 10500

โทร 0-2630-7111-25 โทรสาร 0-2237-7769

โรงเรียนอัสสัมชัญหลักสูตรภาษาอังกฤษ

52 ถ.เฉตุวิถิ ต.พันท้ายนรสิงห์ อ.เมือง จ.สมุทรสาคร 74000

โทร. 08-0101-2552

5 เกล็ดสลับแห่งชีวิต : “ฉันเกิดมาเพื่ออะไร?”

ลุงพะเมออายุ 77 ปี เป็นหนึ่งในผู้นำทางจิตวิญญาณของชาวบ้านในหมู่บ้านแห่งหนึ่งทางภาคเหนือ ลุงพะเมอเคยอยู่อย่างลำบาก โดยเฉพาะช่วงฤดูฝน เดินทางไปซื้ออาหารไม่ได้ ต้องกินข้าวกับเกลือ กินข้าวกับน้ำ ปัจจุบันลุงพะเมออยู่บ้านที่ทำด้วยไม้ไผ่ สายตาไม่ค่อยดีเพราะไม่มีแว่นสายตาใส่ ไม่มีเสื้อหนาวที่อบอุ่นเพียงพอ... แม้ว่า จะอยู่อย่างลำบาก แต่ลุงพะเมอก็ยังทำงานช่วยเหลืองานชุมชน ช่วยทำพิธีเรียกขวัญให้กับทุกคนในหมู่บ้าน

น้องประสงค์อายุ 12 ปี หัวขำโพดติดออกขายในหมู่บ้าน ปีนี้ข้าวที่บ้านของเขาไม่พอกิน ปีที่แล้วประสงค์มีข้าวกินแต่ไม่มีกับข้าว ต้องกินข้าวกับเกลือ กินข้าวกับน้ำอยู่หนึ่งสัปดาห์... ปีนี้พ่อแม่ของเขาต้องออกทำงานรับจ้าง และรับข้าวโพดมาขายเป็นค่าอาหารสำหรับ 4 ชีวิตในครอบครัวให้อยู่ได้อีก 8 เดือน จึงจะถึงฤดูกาลเก็บเกี่ยวครั้งต่อไป

จิตติมา แม่มายอายุ 34 ปี สามิเธอเสียชีวิตเมื่อ 5 ปี ก่อน เธอต้องดูแลลูกชาย 3 คนและแม่ผู้ชราที่เจ็บไข้ ข้าวที่เคยเก็บเกี่ยวได้ปีละ 100 ถังพอประทัง 5 ชีวิต มาปีนี้ได้เพียง 30 ถัง จิตติมาต้องออกไปรับจ้างขุดดิน ทำให้ไม่มีเงินมาซื้อข้าว... กับมีค่าขนมให้ลูกชายไปโรงเรียนคนละ 20 บาทต่อหนึ่งสัปดาห์... เธอบอกว่ากำลังใจที่เธอมีอยู่ทุกวันนี้คือลูกของเธอเอง... ถึงแม้ว่าชีวิตของจิตติมาจะยังคงลำบากยากไร้เช่นนี้...เธอก็ยังคงมาลงแรงทำงานช่วยงานของชุมชนอยู่เสมอ...

ชีวิตจริงของลุงพะเมอ น้องประสงค์ และจิตติมาทำให้ผมรู้สึกสะเทือนใจระคนไปกับความประหลาดใจในเวลาเดียวกัน เพราะแม้ว่าชีวิตของบุคคลทั้ง 3 คนจะมีความทุกข์ จะยากจน ยากลำบาก แต่เขาก็ยังมีพื้นที่ให้กับคนอื่น... แม้พวกเขาไม่มีเงิน แต่พวกเขาก็ให้สิ่งที่เขามี... ให้ความสามารถ ให้ร่างกายแรงใจ... ดูเหมือนว่าชีวิตยังมีทางเลือกให้เลือกได้เสมอ... ชีวิตของพวกเขา ยังมีคุณค่า และยังคงทำประโยชน์ให้กับคนรอบข้าง...

เมื่อมองย้อนกลับมาที่ชีวิตของเราแล้ว นอกจากเราจะดูแลตนเอง ครอบครัว คนที่เรารักแล้ว เรายังคงมีพื้นที่ให้กับคนอื่นมากน้อยอย่างไรบ้าง???

สำหรับนักศึกษากลุ่มหนึ่ง เขามีโอกาสตั้งคำถามและ

แสวงหาคำตอบในขณะที่เขายังเป็นคนหนุ่มสาว... โดยการไปทำประโยชน์ให้กับชุมชนในรูปแบบของค่ายอาสาพัฒนาชนบท ร่วมกับชาวบ้านในหมู่บ้านยากจนแห่งหนึ่งเพื่อสร้างโรงอาหารให้กับเด็กนักเรียนที่ยากจน... ช่วงค่ำของทุกวันและช่วงท้ายของค่าย พวกเขาไ้คร่ครวญและไตร่ตรองกับชีวิตตามแนวทาง 5 ขั้นตอนเพื่อค้นหาว่า “ฉันเกิดมาเพื่ออะไร?” ...จนพบคำตอบได้อย่างน่าทึ่ง..... ผมจึงนำมาแบ่งปันให้กับทุกท่านครับ...

ไ้ตร่ตรอง 1 : ธรรมชาติมีอยู่เพื่ออะไรแล้วย้อนมองตน

เมื่อต่างคนต่างแยกย้ายไปอยู่กับธรรมชาติ พื้นหญ้า ต้นไม้ ภูเขา ท้องฟ้าแล้ว พวกเขาพบอะไรบ้าง..

- “มองธรรมชาติ ธรรมชาติมีสิ่งที่ต่างกันมาก ๆ ต้นไม้นานาชนิด แต่มันก็สามารถอยู่ด้วยกันได้ มันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไปมันก็ไม่สมดุล ก็เหมือนคน ต่างที่มาต่างการเลี้ยงดู ต่างวัฒนธรรม ต่างศาสนา เปิดใจยอมรับกันก็อยู่กันด้วยความสงบสุข ไม่มีสงคราม ไม่มีฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ถ้าเปิดใจจริงๆ ไม่อคติ”
- “ถ้าไม่มีธรรมชาติมนุษย์คงอยู่ไม่ได้ เพราะมนุษย์พึ่งพาธรรมชาติมาโดยตลอดตั้งแต่บรรพบุรุษของเรามา คือมันต่างกันเวลาอยู่กับธรรมชาติกับอยู่ในเมือง... มันรู้สึกดีกว่า มันสงบ มีคุณค่าทางใจ อยู่ในดึกเงียบสบาย มีสิ่งบันเทิง แต่ให้ความรู้สึที่ต่างกัน”
- “เห็นดอกไม้เหี่ยว มันอาจคล้ายๆ ข้าวที่ว่า ข้าวต้องตายเพื่อมาต่อชีวิตให้เรา ดอกไม้เหี่ยวก็ตายเพื่อสิ่งมีชีวิตอื่น เป็นปุ๋ยให้จุลินทรีย์กิน ให้สิ่งมีชีวิตอื่นได้เติบโต... แล้วดอกไม้เหี่ยว แม้ว่ามันจะเคย

สวย ก็เหมือนชีวิตคนเรา ไม่ว่าเราจะมีอะไรมากแค่ไหน เราก็กินอยู่ดี”

- “ขณะที่เดินกลับมาก็เห็นต้นเฟื่องฟ้ามันโรยทั้งดอกเต็มเลย มันเป็นดอกที่โรยแต่ก็สวยมาก... ทำให้คิดถึงคำที่บอกว่า อยู่ให้เขารัก จากไปให้เขาคิดถึง... ตัวเราตายไป แต่สิ่งที่เราก็กินอยู่... ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกระตุ้นให้เราได้มองชีวิตของเราว่า เราทำอะไรไป และสิ่งที่ตามมามีหลังคืออะไร และถ้าเราจากไปสิ่งที่เราทำไปจะส่งผลที่ดีหรือเสียให้กับสังคม...”

ไตร่ตรอง 2 : แสวงหาและค้นพบจากชีวิตของฉันทกับคนอื่น

พวกเขาไม่ได้ค้นหาคำตอบจากการมองตนเองเท่านั้น แต่พวกเขาใคร่ครวญพิจารณาถึงความสัมพันธ์กับคนอื่น... ซึ่งช่วยให้พวกเขาค้นพบจุดหมายของการเกิดมาของตนเอง...

- “พ่อแม่... ก็ดูแล ช่วยเหลือ อบรม บ่มนิสัย ให้ข้าวให้ข้าว ให้เงิน และก็ดักเตือน... ก็ครอบครัว เอาใจใส่เราทุกอย่าง... มันก็เป็นอะไรที่แบบ... เอาจริง ๆ มันก็ยิ่งใหญ่ คนในครอบครัว ถ้าเป็นคนอื่น เป็นแฟนกัน เลิกกัน..ก็เป็นคนอื่น... แต่คนในครอบครัว มันเป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง... ตัดไม่ขาด ขายไม่ขาด... ก็เหมือนกับเวลาเมื่อไร ทะเลาะกับเพื่อน แฟนทั้งออกหัก รักคุด... ก็หันกลับมาหาคนในครอบครัว กลับบ้านมาหาพ่อแม่ ก็ให้ความรู้สึกปลอดภัย... ถ้าได้กลับไปบ้านเหมือนไปชาร์จแบตเตอรี่ กลับมาสู้อย่างใหม่”
- “เรื่องครอบครัว เราเขียนไปแค่ 2 อย่าง แต่มันมีสิ่งที่เราลืมไปว่า.. เรายังได้รับในเรื่องเหล่านี้ด้วยนะ... คือบางทีมันเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา เราเลยมองข้ามไป... แต่จริงๆ ถ้าเราพิจารณา... มันยังมีอะไรอีกมากที่เราอาจจะลืมไป”
- “ตอนแรกก็คิดว่า ทำอะไรก็ได้เพื่อให้ตัวเองดี มีความสุข แต่ว่าพอ เริ่มคิดได้ด้วยละมัง... ถ้าตัวเองดี มีความสุขแล้ว เอาอย่างไรต่อ... ก็จะมีอยู่ช่วงหนึ่งที่คิดอย่างนี้... แล้วก็มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ลองเปลี่ยนดูบ้าง ลองทำอะไรเพื่อคนอื่นดูบ้างดีกว่าไหม แค่ว่าลองดูนะละ ก็ไม่คิดว่าตัวเองจะทำได้นาน... แต่พอมาทำก็รู้สึกว่ามันมีอะไรมากขึ้น... จากแต่ก่อนชีวิตแบบทำอะไรเพื่อตัวเอง ทำให้ตัวเองมีความสุข

พอแล้วๆ... แต่พอทำให้คนอื่น... เออ ก็ดี เรามีความสุขด้วย เขามีความสุขด้วย”

- “ปัญหาเรื่องคนยากจน เด็กอดข้าว เป็นอะไรที่สะท้อนได้เยอะมากเลย เวลาไปดูเด็กตามสะพานลอย เวลาเจอเด็กบอดก้นอยู่กับหนูไหม เอาไปเป็นค่าเรียน... มันก็แบบโห น่าสงสาร... ขนาดเราเรามีโอกาสกว่าเขาตั้งเยอะ เรายังขี้เกียจ เรายังไม่ตั้งใจเรียน ทั้งช่วงโอกาสที่มันวิ่งเข้ามา เราก็กินมันไป... แต่กับคนอื่น เขาอยากมีโอกาสอยากเรียน ก็ไม่มีโอกาส อย่างเรามีโอกาสเข้ามหาวิทยาลัย เราก็กินอะไรเยอะแยะ... แต่กับคนอื่น เขาไม่สามารถจะได้อะไรอย่างที่เราได้... แล้วบางทีเรายังจะทิ้งช่วงโอกาสเหล่านั้นอีกหรือ... มันทำให้เราตระหนักเยอะขึ้น... อยู่มหาวิทยาลัยมันก็เรียนไปวัน ๆ หนึ่ง... น้อยครั้งมากที่จะมาอยู่กับตนเองและคิดเรื่องพวกนี้...”

ไตร่ตรอง 3 : ชีวิตฉันเกิดมาเพื่ออะไรในสายตาของพระเจ้า พระผู้สร้างเรา

นอกจากธรรมชาติและความสัมพันธ์กับคนอื่น มาถึงส่วนที่ลึกที่สุดคือ ความสัมพันธ์กับพระเจ้า สิ่งสูงสุดของชีวิต พระเจ้า...พระผู้สร้าง พระองค์เสนอทางเลือกอะไรให้กับพวกเขา... พวกเขาไตร่ตรองจากบทปฐมกาล พระเจ้าสร้างโลก สร้างสรรพสิ่ง สร้างมนุษย์... และแบ่งปันจากใจของพวกเขา...

“ที่ชอบเพราะว่าพระเจ้าทรงเห็นว่าดี นึกถึงว่าพระองค์ทรงเตรียมทุกอย่างเพื่อเกื้อกูลมนุษย์เรา มนุษย์เป็นสิ่งสร้างที่เปราะบาง มนุษย์มาจากอะไรก็ต้องกลับสู่สิ่งนั้น มาจากดินก็กลับไปสู่ดิน พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่ หน้าที่มนุษย์ก็ยิ่งใหญ่ด้วย เพราะมนุษย์เป็นฉายาของพระเจ้า พระเจ้าสร้างมาเพื่อให้มนุษย์ดูแลสิ่งที่พระเจ้าสร้าง มนุษย์รู้จักใช้และดูแลธรรมชาติอย่างดีแค่ไหน”

ไตร่ตรอง 4 : คำประกาศิตแห่งชีวิต

ขั้นตอนที่สำคัญมาก คือการที่พวกเขาหลอมรวมการไตร่ตรองใคร่ครวญตั้งแต่ข้อ 1-3 แล้วกลั่นออกมาจากส่วนลึกของจิตใจ เขียนเป็นคำประกาศิตแห่งชีวิต หรือจะเรียกว่าเป็นคำประกาศเจตนารมณ์ ความตั้งใจ ปณิธานแห่งชีวิตก็ได้...

- “ข้าพเจ้าเกิดมาเพื่อดูแลตนเอง ครอบครัว และคนที่เรารักให้ได้มีความสุขกายสบายใจ ช่วยเหลือผู้คนที่

รอบข้างตามความสามารถ สร้างสรรค์สิ่งดี ๆ ให้เกิดขึ้นในสังคม”

- “ข้าพเจ้าเกิดมาเพื่อค้นหาคุณค่าของชีวิตและขยายพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ของสังคม”
- “ข้าพเจ้าเกิดมาเพื่อทำคุณค่าให้แก่ตนเอง แก่สังคม แก่คนรอบข้าง เป็นลูกของพ่อแม่ เป็นลูกแกะของพระ เรียนรู้... ค้นหาเป้าหมายของชีวิต เตรียมตัวให้พร้อมรับกระแสเรียก ใช้ชีวิตในสังคม อยู่ร่วมกับธรรมชาติ วางใจในพระ มอบและฝากชีวิตตามน้ำพระทัย”
- “ข้าพเจ้าเกิดมาเพื่อเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขกับผู้อื่น เป็นผู้ช่วยเหลือให้ผู้อื่นเติบโตทางจิตใจและปัญญา ตอบแทนสิ่งดีงามที่คนอื่นมอบให้กับเรา รวมทั้งคนที่ไม่ได้มอบให้กับเราด้วย รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นประโยชน์กับผู้อื่น”

ไตร่ตรอง 5 สู่การปฏิบัติ : เพื่อทำให้คำประกาศเป็นจริง

สุดท้ายเป็นการทำคำประกาศให้เป็นจริงด้วยการขอร้องตนเองให้ทำสิ่งที่ทำได้ ชัดเจน เป็นรูปธรรม โดยทุกคนจะขอการสนับสนุนจากเพื่อน ๆ ที่คอยติดตาม... เพื่อให้กำลังใจให้ความตั้งใจนั้นเกิดผลในชีวิตอย่างต่อเนื่องต่อไป... อาทิ

- **เข้าใจพ่อแม่และน้องให้มากขึ้น** ด้วยการฟัง ความคิด ความรู้สึก ความต้องการของพ่อแม่และน้อง และพิจารณาว่าอะไรที่ฉันสามารถทำตามความต้องการของพ่อแม่และน้องได้บ้าง
- **ไม่ทำให้พ่อแม่เดือดร้อน** โดยเขียนแผนการใช้จ่ายเงินของฉันในแต่ละอาทิตย์และคุยถามความเห็นของพ่อแม่ว่า พ่อแม่คิดอย่างไรกับแผนการเงินของฉัน แล้วฉันจะกลับมาปรับปรุงแผนการเงินของฉันอีกครั้งหนึ่ง
- **ใช้เวลากับพ่อแม่ให้มากขึ้น** โดยฉันจะพูดคุยฟังเรื่องราวสุขทุกข์ของพ่อแม่ทุกวัน ในช่วงประมาณ 2-3 ทุ่ม และหาทางช่วยพ่อแม่ตามความสามารถ
- **ขยันเรียนให้มากขึ้น** โดยทบทวนวิชาคณิตศาสตร์ และทำแบบฝึกหัดอาทิตย์ละ 2 ชั่วโมง
- **พิจารณากระแสเรียกของตนเอง** ด้วยการ 1) ถวายนามขอความสว่างจากพระเจ้า 2) หาข้อมูลหาที่ปรึกษา 3) พุดคุยกับทั้งฆราวาสและนักบวชที่ทำงานเพื่อรักและรับใช้สังคม 4) นัดเวลาเข้าเฝ้า

เพื่อพิจารณากระแสเรียกโดยตรง

- **เป็นตัวของตัวเองให้มากขึ้น** วิธีการก็คือ เมื่อนั้นอยากซื้อของที่เพื่อนฉันชอบซื้อ เช่น โทรศัพท์มือถือสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่ ให้เวลาหาความต้องการที่แท้จริงของตัวเองก่อน เขียนข้อดีข้อเสียและงบประมาณที่ใช้ซื้อของที่อยากซื้อ 1 อาทิตย์
- **ตัดสินใจเลือกว่าจะทำงานด้านธุรกิจหรือทำงานด้านสังคม** โดยการหาที่ปรึกษาช่วยในการพิจารณาและเข้าเฝ้าเพื่อช่วยให้เกิดความชัดเจนในการตัดสินใจ
- **ช่วยเหลือคนอื่น-สังคมให้มากขึ้น** โดย 1) พุดคุยถึงเรื่องสุขทุกข์ของคนรอบข้างอย่างน้อย 3 คนและหาทางช่วยเหลือตามความสามารถ 2) นำเงินที่จะซื้อน้ำอัดลม ชาเขียว พืชฯ ขนมนมฝรั่งอบกรอบหยอดกระปุกเพื่อให้เป็นทุนอาหารกลางวันเด็กโรงเรียนยากจนในชนบทเป็นเวลา 1 เดือน พร้อมกับชวนเพื่อน ๆ 4-5 คนให้มาร่วมหยอดกระปุกเพื่อเด็กด้วย 3) สมัครเป็นกรรมการกลุ่มค่ายอาสาพัฒนา

ผมหวังว่า 5 เคล็ดลับแห่งชีวิตคงเป็นประโยชน์สำหรับท่านผู้อ่านทุกท่านหรือคนที่ท่านรักบ้าง อย่างน้อยก็เป็นวิธีการหนึ่งในการแสวงหาคูณค่าและความหมายของชีวิต... ขอให้ทุกท่านมีความสุขสันติในจิตใจ ภายใต้การนำของพระเยซูคริสตเจ้าและการวิงวอนของแม่พระซึ่งวิงวอนขอความรักเมตตาของพระเจ้าให้กับเราอยู่เสมอ... ๕

ขอเชิญชวนนักศึกษาจากทอลิกทุกสถาบันทั่วประเทศไทยร่วมค่าย “ฉันคือใคร? (Who am I ?)” ท่ามกลางบรรยากาศมิตรภาพอันอบอุ่น ในวันที่ 22-26 พฤษภาคม 2556 ณ ศูนย์เยาวชนดอนบอสโก หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ ติดตามรายละเอียดและสมัครได้ที่ www.carefor.org/student เชิญชมเว็บไซต์บ้านใส่ใจ www.carefor.org เพื่อชีวิตความรัก มิตรภาพ กำลังใจ สื่อสารอย่างสันติ ปันน้ำใจ ถามตอบปัญหาชีวิต บ้านใส่ใจบนเฟซบุ๊ก www.facebook.com/carefor.org

ขอเชิญท่านที่สนใจเรียนรู้และฝึกฝนทักษะการสื่อสารอย่างสันติ ติดต่อและสมัครได้ที่ศูนย์นักบวชหญิง สามพราน โทร 02-429-0367 โดยท่านสามารถเข้าเรียนรู้ได้ 2 คอร์ส คือ 1) สื่อสารเพื่อสร้างสันติขั้นที่ 2 วันที่ 22-25 กรกฎาคม 2556 และ 2) การเป็นคนกลางเพื่อสร้างสันติ แก่ใจความขัดแย้งขั้นต้น วันที่ 19-22 สิงหาคม 2556

มาร์ธา วิภาดา ผาสุข (น้องดา) เยาวชนสังฆมณฑลจันทบุรี

“ตั้งแต่ได้ทำงานกับเยาวชนมาก็เกิดความรู้สึกกระตือรือร้นในการสวดภาวนา ช่วยเหลืองานวัดทุกโอกาส เรียนรู้ที่จะรักและรับใช้ผู้อื่นอยู่เสมอ”

คอลัมน์ “เยาวชนของเรา” สำหรับครั้งนี้ขอแนะนำให้รู้จัก มาร์ธา วิภาดา ผาสุข (น้องดา) เป็นลัตตินุรุษวัดนักบุญยอแซฟ พนัสนิคม จ.ชลบุรี จากสังฆมณฑลจันทบุรี ปัจจุบันศึกษาอยู่ที่ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนีชลบุรี น้องดาได้รับผิดชอบและเข้าร่วมกิจกรรมเยาวชนต่างๆ ทั้งในระดับวัด ระดับแขวง ระดับสังฆมณฑล ค่ายผู้นำเยาวชนชั้น เข้ม ข้น ค่ายอาสาพัฒนาชีวิตชนบท และค่ายผู้นำเยาวชนระดับชาติ ด้วย

น้องวิภาดา ได้บอกถึงแรงบันดาลใจที่ทำให้เธอมีเข้ามาร่วมงานอภิบาลเด็กและเยาวชนในสังฆมณฑลจันทบุรีว่า “เนื่องจากได้เข้าร่วมการอบรมเยาวชนทั้งระดับวัด แขวง สังฆมณฑล และระดับชาติในหลายๆ ครั้ง ส่งผลให้มีประสบการณ์และรู้จักมิตรภาพที่ดีจากเพื่อนสังฆมณฑลต่างๆ ทำให้ตัวดาเกิดความรักในงานอภิบาลเด็กและเยาวชน รู้จักรักและรับใช้ พร้อมทั้งเสียสละและรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย”

น้องวิภาดา ได้แบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง “เยาวชนกับความเชื่อในยุคปัจจุบัน” ว่า “เนื่องจากสภาพสังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่มีการแข่งขันสูง ทั้งด้านการศึกษาและด้านอื่นๆ ทำให้เยาวชนต้องมุ่งเน้นให้กับการเรียนพิเศษต่างๆ มีเวลาให้กับตัวเองมากขึ้น แต่ในทางกลับกันเยาวชนจะมีเวลาให้พระน้อยลงทำให้ความเชื่อที่มีอยู่ลดน้อยลงไปเรื่อยๆ”

น้องวิภาดา ได้ฝากข้อคิด และความปรารถนาดีต่อพี่น้องเยาวชนโอกาส ปีแห่งความเชื่อ ว่า “เนื่องจากปีนี้ปีแห่งความเชื่อ ดาจึงอยากให้เยาวชนทุกคนมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมสายสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้าเสมอ หมั่นสวดภาวนา รวมทั้งขอบคุณ ขอโทษ อ้อนวอน และสรรเสริญพระเจ้า เพื่อจะได้เป็นการเติมไฟในใจของตัวเองเอง ให้เป็นผู้ที่มีความเชื่ออยู่ตลอดเวลา”

น้องวิภาดา ยังได้บอกถึงการทำงานเยาวชน ว่า “ตั้งแต่ได้ทำงานกับเยาวชนมาก็เกิดความรู้สึกกระตือรือร้นในการสวดภาวนา ช่วยเหลืองานวัดทุกโอกาส เรียนรู้ที่จะรักและรับใช้ผู้อื่นอยู่เสมอ”

โอกาสนี้ทีมงาน “เยาวชนของเรา” เชื่อมั่นว่า เยาวชนที่มีพื้นฐานความเชื่อที่เข้มแข็ง เขาสามารถปรับเปลี่ยนชีวิตเป็นประจักษ์พยานที่ดีเหมาะสมได้ แม้ในช่วงเวลาที่สังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว วอนขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้าอวยพระพรให้เยาวชนคาทอลิกไทยเข้มแข็งในความเชื่อตลอดไป **อื้อ**

เราได้ยินไข้หวัดนกกันมานานแล้ว ก็มีรหัสให้กล่าวขวัญกันคือ H1N1 แล้วก็มาเป็น H7N9 โผล่ขึ้นมาอีกที่ประเทศจีน ทำให้ประเทศไทยต้องรีบป้องกันไม่ให้เข้ามาระบาดในประเทศไทย โดยตั้งระวังไว้เตรียมคัดกรองผู้ที่ข้ามแดนที่มีประวัติสัมผัสกับสัตว์ปีก หากพบผู้เสียชีวิต หรือผู้ป่วยเป็นกลุ่มก้อนต้องรีบรายงานสำนักงานสาธารณสุขฉุกเฉิน

ไทยยังไม่ต้องห่วงมากนัก กรมปศุสัตว์รายงานว่า ตรวจพบเชื้อไข้หวัดนก (H5N1, H5N2) ในสัตว์ปีกครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2008 กระทั่งปัจจุบันมากกว่า 5 ปีแล้วที่ไม่พบเชื้อไข้หวัดนก รวมทั้งเชื้อไข้หวัดนกสายพันธุ์ H7N9 ในสัตว์ปีก

นอกจากนี้ ยังพบไข้หวัดนกระบาดในสัตว์ปีกในหลายประเทศ โดยกระทรวงสาธารณสุขได้มอบนโยบายในการเฝ้าระวังแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ ซึ่งรับผิดชอบในการตรวจวินิจฉัยและสนับสนุนน้ำยาในการเก็บตัวอย่างการตรวจหาเชื้อไข้หวัดนกสายพันธุ์ H7N9 โดยประสานความร่วมมือกับ WHO และ CDC ห้องปฏิบัติการสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์สาธารณสุขและศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์

ทั้งนี้ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์สามารถตรวจวิเคราะห์หาสายพันธุ์ไข้หวัดนกชนิด H7 ด้วยเทคนิค Polymerase Chain Reaction (PCR) เพื่อคัดกรองหาสารพันธุกรรมของเชื้อไข้หวัดใหญ่และไข้หวัดนก จากนั้นจึงตรวจยืนยันสายพันธุ์ไข้หวัดนกชนิด H7 ด้วยวิธีการหาลำดับเบส (Gene sequencing) อีกครั้ง

อย่างไรก็ตาม การรับมือกับไวรัสไข้หวัดนกสายพันธุ์ใหม่ H7N9 เป็นเรื่องยาวให้ต้องแก้กันต่อไป เมื่อผู้เชี่ยวชาญสรุปปัจจัยเสี่ยงไว้หลายอย่าง ดังนี้ คือ

1. สัตว์ปีกที่ติดเชื้อมักไม่ปรากฏอาการ
2. เชื้อไวรัสกลายพันธุ์ใหม่แพร่สู่คนได้ง่ายกว่าไวรัสที่คล้ายกัน
3. วัคซีนที่พัฒนาเพื่อต้านเชื้อไวรัส H7 ชนิดย่อยอื่นๆ ไม่มีประสิทธิภาพ ในขณะที่วัคซีนที่

จีนและสหรัฐกำลังพัฒนายังต้องใช้เวลาอีกหลายเดือน ราว 5-8 เดือน

4. ไวรัส H7N9 ยังมีแนวโน้มดีอย่า โดยก่อนหน้านี้จีนรายงานว่า ยานชนิดรับประทานและชนิดพ่นยังสามารถรักษาผู้ติดเชื้อได้ผล อย่างไรก็ตามล่าสุดเว็บไซต์โครงการแลกเปลี่ยนข้อมูลไข้หวัดนก (the Global Initiative on Sharing Avian Influenza Data) เปิดเผยว่า ได้ค้นพบตัวอย่างไวรัส H7N9 จากผู้ป่วยในเซี่ยงไฮ้ 1 ใน 3 คือยาต้านเชื้อไวรัสทามิฟลู ซึ่งเป็นยาต้านไวรัสที่ใช้ได้ผลดีกับการติดเชื้อไวรัสไข้หวัดนก H5N1 มาก่อน ผลจากไวรัสใหม่นี้มีลักษณะพันธุกรรมที่เรียกว่า R292k ที่ยังส่งผลให้มีการตอบสนองต่อยาต้านไวรัสชนิดอื่นน้อยลงไปด้วย

โดยภาพรวมจะเห็นได้ว่า คงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะปราบไวรัสสายพันธุ์ใหม่ สิ่งที่ทำได้ในขณะนี้คือ การพึ่งพามาตรการคุมเข้มของการเดินทาง ขณะที่เราในฐานะประชาชนทั่วไปสามารถช่วยได้ด้วยการช่วยสอดส่องดูแลทั้งสัตว์และคน รวมถึงป้องกันตัวเองและให้ความรู้แก่คนใกล้ชิดไปพร้อมๆ กัน เช่น บริโภคเนื้อไก่ ไข่ ให้สุกไว้ก่อน เลี่ยงสัมผัสและห้ามอยู่ใกล้คนหรือสัตว์ปีกทุกชนิด รักษาความสะอาดล้างมือด้วยสบู่ทุกครั้งที่ต้องสัมผัสสัตว์ปีก และสังเกตตนเองและบุคคลใกล้ชิดหากมีอาการไข้ อาการระบบทางเดินหายใจ ให้รีบนำตัวพบแพทย์

ไข้หวัดนกสายพันธุ์ H5N1 พบว่ามีผู้ติดเชื้อในกัมพูชาน้อย 10 ราย เสียชีวิตแล้วอย่างน้อย 2 ราย ส่วนที่เวียดนามเพิ่งรายงานพบผู้เสียชีวิตจากไข้หวัดนก H5N1 เป็นรายแรกในรอบ 14 เดือนเมื่อวันที่ 9 เมษายนที่ผ่านมา ซึ่งเหยื่อเป็นเด็กน้อยวัย 4 ปีจากครอบครัวที่มีอาชีพเกษตรกร เคยมีประวัตินั่งดูยายเขียดไต่ก่อนมีอาการไข้สูงและถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลในเวลาต่อมา แต่อาการไม่ดีขึ้นและเสียชีวิตในที่สุด

แม้แต่จีนเอง ยังมีรายงานผู้เสียชีวิตจากไวรัสไข้หวัดนก H5N1 เช่นกัน 2 ราย และช่วงปลายเดือนมีนาคมที่ผ่านมา ยังพบผู้ติดเชื้อไวรัสไข้หวัดนกสายพันธุ์ใหม่ H7N9 อีกเป็นครั้งแรกซึ่งที่ผ่านมาแม้ไวรัสกลุ่ม H7 ที่มีชนิดแยกย่อยเป็น N1-N9 จะมีรายงานติดเชื้อในคนหลายครั้ง แต่ยังไม่เคยปรากฏการติดเชื้อ H7N9 มาก่อน

โดยจีนพบผู้ติดเชื้อแล้วอย่างน้อย 60 คน และมีผู้เสียชีวิตแล้วอย่างน้อย 13 คน ในหลายพื้นที่ทางภาคตะวันออกของประเทศ เช่น ที่เมืองเซี่ยงไฮ้, เมืองซูโจว มณฑลอานฮุย, หลายเมืองของมณฑลเจียงซู ทั้งหมดนี้จึง ผู้เขียน ซูโจว อู๋ซี ไท่ซาง เจินเจียง หยางโจว, มณฑลเหอหนาน, เมืองหังโจว มณฑลเจ้อเจียง และยังมีคนไปถึงนครหลวงปักกิ่งแล้ว เชื่อว่าตัวเลขผู้ติดเชื้อจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยผู้ป่วยมีอาการไข้ ไอ หอบ และพัฒนาไปเต็มขั้นมีภาวะปอดอักเสบรุนแรง ซึ่งพัฒนาการของโรคใช้เวลารวดเร็วเพียง 1 วันเท่านั้น

เวลานี้ ทางจีนยังได้เร่งรีบหาต้นตอเชื้อไวรัสเพื่อหวังสกัดการระบาดครั้งใหญ่ พร้อมมาตรการร่วมด้วยช่วยกันตรวจหาผู้ติดเชื้อร่วมกับโรงพยาบาลและห้องปฏิบัติการทั่วประเทศ เพื่อมุ่งให้การรักษาดังแต่ระยะแรกเริ่มเพื่อลดโอกาสเสียชีวิต อีกทั้งเร่งพัฒนาวัคซีนด้วยเกรงว่า เชื้อไวรัสหวัดนกใหม่อาจมีการกลายพันธุ์ให้สามารถติดต่อจากคนสู่คนได้ง่ายขึ้นและอาจนำไปสู่การระบาดครั้งใหญ่ได้ แม้ยังไม่พบสัญญาณดังกล่าวในขณะนี้

ถึงแม้จะยังไม่มาถึงเมืองไทย แต่ขอให้ระวังรับประทานอาหารสุก กินร้อน ช้อนกลาง ล้างมือ ยังคงจะต้องทำให้เป็นนิสัย

ธรรมล้ำลึกปัสกา กับชีวิตธรรมทูต

หลังจากปัสกาผ่านไป บรรดาคาทอลิกได้ผ่านช่วงเหตุการณ์สำคัญอีกช่วงหนึ่ง ในชีวิตฝ่ายจิต ที่มีพิธีกรรมเป็นสื่อ เพื่อให้เข้าใจสิ่งต่างๆ ที่พระเป็นเจ้าได้ทรงกระทำกับประวัติศาสตร์มนุษย์ โดยพระองค์มีจุดหมายอย่างเดียว คือเพื่อให้มนุษย์ให้พ้นจากบาป ความลุ่มหลง เหมือนที่บางคนเคยบอกว่า “ความผิดพลาดเป็นของมนุษย์ แต่การอภัยเป็นของพระเป็นเจ้า”

อย่างไรก็ตาม ศักยภาพของมนุษย์เราแต่ละคนมีไม่เท่ากัน บางคนเข้าใจดีแผนการของพระเป็นเจ้า ได้ดี รู้จักแก้ไข ปรับปรุงตัว จนกระทั่งมีคุณธรรมที่โดดเด่น จนได้รับการยกย่องให้เป็นนักบุญ เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์ บางคนก็ยินดียิ่งฟัง แต่ปฏิบัติอีกอย่าง บางคนก็ต่อต้าน ไม่อยากรับรู้รับฟัง เข้าข่ายเรื่องอุปมาที่พระเยซูเจ้าเคยสอนเราเรื่อง “ผู้หว่าน” ซึ่งคำสั่งสอนของพระจะเกิดผลหรือไม่ก็ขึ้นกับดิน นั่นคือ ความเป็นธรรมชาติและเอกลักษณ์ของมนุษย์แต่ละคน

ในงานประกาศพระวรสาร คนที่ทำงานธรรมทูตเอง ก็เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาๆ คนหนึ่ง ที่มีใจจะอุทิศตนเพื่อทำงานประกาศพระวรสารหรือข่าวดี พร้อมทำงานให้กับพระเยซูเจ้า และพระศาสนจักร ทั้งนี้ เพื่อให้พระอาณาจักรแห่งความรักและสันติของพระเป็นเจ้ามาสัมผัสมนุษยในโลกนี้บ้าง ดังที่คาทอลิกสวดภาวนาเสมอว่า “ขอให้พระอาณาจักรจงมาถึง”...

บางคนก็เป็นธรรมทูตจากศีลล้างบาป นั่นหมายถึงคาทอลิกทุกคน ที่รับศีลล้าง หรือศีลจุ่ม อย่างที่บางคนเรียก ก็ได้รับสิทธิและหน้าที่ในการแบ่งปันความเชื่อให้กับทุกคนรอบข้าง และโดยธรรมชาติของพระศาสนจักร คือ ธรรมทูต ดังนั้น สมาชิกทุกคนก็ได้ชื่อว่าเป็นธรรมทูตในตัวอยู่แล้ว¹ อยู่ที่ว่าจะตระหนักหรือทำกันมากน้อยแค่ไหน

บางคนเป็นธรรมทูต เพราะเข้าร่วมงานกับคนที่ทำงานแพร่ธรรมอยู่ก่อนแล้ว อาจจะเป็นเพราะมีผู้หลักผู้ใหญ่เลือก เชิญชวนและมอบหมายงานให้ทำ พวกนี้ก็จะเห็นว่าการทำงานเพื่อพระศาสนาเป็นสิ่งดี แต่แรงจูงใจไม่ถาวร เลือกลงมือเป็นครั้งคราว ตามเวลา ตามโอกาส และแรงจูงใจในเวลานั้นๆ การอุทิศตนจึงมีบ้าง เพราะอยากช่วยเหลือพระศาสนจักรหรือกำลังแสวงหากระแสเรียกจากพระเป็นเจ้า

บางคนเป็นธรรมทูต ด้วยใจคือการยอมอุทิศตน และการปฏิบัติ คือด้วยการกระทำที่ออกมา ในการทำงานในพระศาสนจักร ในชีวิตประจำวัน พวกนี้ก็จะไม่หวั่งกังวลเรื่องการทำมาหากินเพื่อตัวเอง แต่พวกเขาเชื่อแน่ว่า ผ่านงานที่พวกเขาทำ พระเป็นเจ้าจะทรงจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นไว้สำหรับชีวิต พวกเขา คนกลุ่มนี้ เป็นไปได้ทั้งฆราวาส นักบวช พระสงฆ์ ซึ่งมีกรอบระเบียบกฎเกณฑ์แตกต่างกันไป ตามสถานะและสภาพชีวิตของแต่ละคน โดยมีจุดรวมด้วยกันแต่เพียงการทำงานเพื่อประกาศพระวรสาร

ไม่ง่ายที่จะแสวงหาสิ่งที่เรียกว่า กระแสเรียก เพราะชีวิตของคริสตชนทุกคนอยู่ในพระหัตถ์ของพระเป็นเจ้า โดยออกแรงร่วมมือกับสิ่งที่พระเป็นเจ้าประทานให้ไว้เป็นเชื้อในจิตใจ และจากจุดนี้เองที่ทำให้คน

¹ อ้าง กฎหมายพระศาสนจักร 781 เนื่องจากพระศาสนจักรทั้งครบโดยธรรมชาติของคนเป็นธรรมทูต และงานประกาศพระวรสาร ต้องถือเป็นหน้าที่พื้นฐานของประชากรของพระเจ้า คริสตชนทุกคนที่ตระหนักในความรับผิดชอบของตนนี้ ต้องมีส่วนร่วมในงานแพร่ธรรม

เหล่านั้นต้องเข้าใจธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาในกระแสรีบและชีวิตในการเป็น
ธรรมทูต

บางคนบอกว่า การเป็นธรรมทูต หมายถึง การเป็นสมาชิกของ
องค์กรใดองค์กรหนึ่ง เพื่อให้ได้ชื่อว่าเป็นธรรมทูต แต่ก็นั่นก็เป็นเพียง
ส่วนหนึ่ง เพราะกว่าจะรู้ว่าตนเองชอบและจะเป็นอะไรได้ ก็ต้องผ่านอุปสรรค
และการทดลองมากมาย

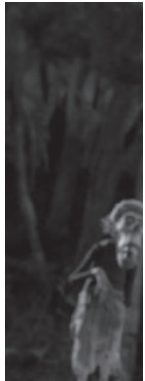
พระสงฆ์องค์เจ้าสูงสุดของคณะธรรมทูตไทย (คุณพ่อรชตะ) ได้แบ่งปันถึงชีวิตของตนว่า กว่าที่จะได้เป็น
ธรรมทูตในฐานะสงฆ์ได้ เพื่อนๆ บวชครบสิบปีกันไปแล้ว แต่ในความยากลำบากนั้น เป็นธรรมล้ำลึกปัสกา
ที่ต้องผ่านการทดลอง และได้กลับมีชีวิตใหม่ เพื่อพบกับสิ่งที่เคยใฝ่ฝันไว้แต่ครั้งหนึ่งไปไม่ถึง เพราะความ
อ่อนแอของตนเอง

พระวาซบางคนมาช่วยงานธรรมทูต เป็นผู้สนับสนุน เป็นครูคำสอน เขาเหล่านั้นกว่าจะตัดสินใจ
เข้ามาในเวลานี้ มันไม่ใช่่ง่ายเลย เพราะไหนจะภาระความห่วงที่มีค้างอยู่ในใจ ไหนจะความกังวลในความ
มั่นคงในชีวิต ไหนจะครอบครัว เป็นความทุกข์ที่พวกเขา ร่วมกับพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน จนเมื่อเขาได้
ตัดสินใจมา ความชื่นชมแห่งปัสกาก็เกิดขึ้น แม้จะไม่ร้อยทั้งร้อย แต่ก็มีความยินดีที่อยู่ในส่วนลึก ท่ามกลาง
ความลำบากฝ่ายกายและความกังวลฝ่ายจิตตามประสาโลก ซึ่งธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาของพระเยซูเจ้าที่นั่นแหละ ที่
ช่วยหล่อหลอมชีวิตพวกเขาให้คล้ายกับพระองค์

ในกลุ่มของคนที่เป็นธรรมทูตเต็มตัว ซึ่งหมายถึงคนที่อยู่ในสถาบันงานแพร่ธรรมต่างๆ ที่
พระศาสนจักรยอมรับ ก็เชื่อว่าพ้นจากธรรมล้ำลึกแห่งปัสกา แต่พวกเขากลับเข้าไปสู่ท่ามกลางมหาทรมาน
ของพระเยซูเจ้าเต็มๆ ไม่ว่าจะเป็นความยากลำบากฝ่ายกาย ซึ่งต้องเผชิญอยู่ทุกวันในพื้นที่ทำงาน ไม่ว่าจะเป็น
เป็นตามป่าเขาตงดอยหรือในเมืองใหญ่ที่มีผู้คนมากมาย หรือจะเป็นความทุกข์ยากฝ่ายใจ ที่มาจากความ
อ่อนแอตามประสามนุษย์ การประจัญล่อลงในรูปแบบต่างๆ ความอ่อนล้า หมดกำลังใจ ที่แต่ละวันต้องเจอ
ปัญหาเดิมๆ หรือการเปลี่ยนแปลงพื้นที่ทำงาน ปัญหาสุขภาพ อายุ ผู้คนในท้องถิ่น การปรับตัว แต่กระนั้น
ชีวิตแห่งปัสกาที่พอจะหล่อเลี้ยงจิตใจพวกเขากลุ่มนี้ได้ คือ การได้เห็นความก้าวหน้าที่พระศาสนจักรเห็น
ประชาชนได้รับความเชื่อ ซึ่งหมายถึงพวกเขาได้ทำให้วิญญาณผู้คนเหล่านั้น ได้รับความรอดพ้นจาก
พระหรรษทานยิ่งใหญ่แห่งศีลล้างบาป แม้จะยังเจอความท้าทายสิ่งอื่นที่จะตามมาอีกก็ตาม

ดังนั้น ในชีวิตของธรรมทูตหรือผู้ประกาศข่าวดีนั้นช่างงดงามยิ่งนัก ตามที่ประกาศกอิสยาห์ (อสย
52:7) ได้เขียนไว้ และนักบุญเปาโลได้มาย้ำอีกครั้งหนึ่ง “เท้าของคนเหล่านั้นที่นำข่าวดีมาช่างงามจริงหนอ”
(รม 10:15) ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะว่าความสำเร็จที่เขาได้รับแต่มาจากความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ที่พวกเขา
ได้เผชิญก่อนหน้าด้วยเพราะเมื่อคิดจะย่างก้าวออกไปทำงานเพื่อพระคริสต์ก็ต้องยอมรับรู้ว่าพวกเขา
ไม่อาจพ้นจากทางแห่งความอุปสรรคความยากลำบากเหล่านั้นได้แต่เป็นความทุกข์ยากที่ต่างจากความทุกข์
ทางโลกอย่างสิ้นเชิงเพราะมันไม่ได้เกิดจากทำผิดศีลธรรมหรือทำบาปแต่เป็นความทุกข์ที่สอดคล้องกับ
พันธกิจของพระเยซูที่พระองค์ได้เคยทำและผ่านมาแล้วบนทางแห่งกัลวารีโอในพระคหุหา (ความตาย) และ
การกลับคืนพระชนมชีพ

ผู้อ่านที่รักครับผมอยากให้เราได้นำธรรมล้ำลึกแห่งปัสกาคือการลำบากจนถึงกับมอบชีวิตและการ
กลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูเจ้าได้ยังคงมีต่อเนื่องไปในชีวิตของเราคาทอลิกเสมอให้เราได้คิดถึงบ่อยๆ
ในปีแห่งความเชื่อและโดยเฉพาะผู้ที่ได้เข้ามาเป็นผู้นำข่าวดีเพราะมันเป็นหลักฝ่ายจิตที่ทำให้เราเข้มแข็งต่อไป
ในงานของธรรมทูตได้ซึ่งไม่ได้จบไปพร้อมกับเทศกาลปัสกาหรือปีพิธีกรรมแต่เป็นปัสกาที่มีชีวิตจริง ๆ **✠**

ParaNorman

อดีต ความหวาดกลัว และ ความรัก การให้อภัย

รางวัลออสการ์ปีนี้ สมาชิกอคาเดมีลงคะแนนให้เรื่อง **Brave** ของสตูดิโอ Pixar ได้อนิเมชันเรื่องยาวยอดเยี่ยมแห่งปีไป (ส่วนการ์ตูนสั้นเป็นของเรื่อง **ParaNorman**) แต่อนิเมชันอีกสี่เรื่องที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล ก็มีความน่าสนใจในฝีมือลายมือ ความสวยงามของงานสร้าง ความพากเพียรในการทำงานที่เต็มไปด้วยรายละเอียด ความสนุกสนานของเรื่องเล่า โดยไม่ละเลยบทหนังที่ให้คุณค่าได้แก่ **Frankenweenie** เรื่องราวความผูกพันระหว่างเด็กชายที่มีเพื่อนสนิทเป็นเจ้าหมาชื่อสปาร์กกี, **The Pirates! Band of Misfits** เล่าเรื่องโจรสลัดอย่างสร้างสรรค์ และสอดแทรกบุคคลจริงในประวัติศาสตร์, **Wreck-It-Ralph** ผู้ร้ายในเกมสกีที่อยากจะเป็นคนดีกับเขาบ้าง และเรื่องที่จะแนะนำในฉบับนี้คือ **ParaNorman** ผลงานกำกับร่วมกันของ **คริส บัตเลอร์** และ **แซม เฟลด์**

ใน **Brave** เจ้าหญิงเมริดา ผู้มีฝีมือธนูอันเก่งกาจ ชอบผจญภัย รักอิสระ ไม่ได้ต้องการแต่งงานกับชายที่เธอไม่รู้จักและขอเลือกเส้นทางชีวิตของตัวเอง แต่เมื่อทะเลาะกับแม่และทำสิ่งผิดพลาดไปคือให้พระมารดากินเค้กที่ได้มาจากแม่มด จนแม่ต้องคำสาปกลายเป็นหมา เธอก็เป็นผู้ใหญ่พอที่มีความรับผิดชอบเดินหน้าแก้ไขสิ่งผิดพลาดให้ถูกต้อง ส่วนใน **ParaNorman** ก็มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับแม่มดเช่นกัน เพราะเมืองเล็กๆ แห่งนี้ที่ชื่อว่า **Blithe Hollow** มีตำนานเรื่องเล่าแม่มดที่เด็กๆ ต้องเล่นละครประจำปีที่โรงเรียน และมีรูปหล่อแม่มดหน้าเกลียดน่ากลัวตั้งตระหง่านอยู่กลางเมือง ตัวเอกของหนังคือ **นอร์แมน แบ็บค็อก** (ให้เสียงพากย์โดย โคดี้ สมิท -แม็คฟี) ก็เป็นเช่นเดียวกับเจ้าหญิงเมริดาที่รู้สึกโดดเดี่ยวแปลกแยกกับครอบครัวและสังคมรอบข้าง เพราะเขามีความสามารถพิเศษสามารถเห็นคนที่จากโลกนี้ไปแล้ว คนอื่นจึงคิดว่าเขาเป็นเด็กแปลกประหลาด แต่เขายังชอบเรื่องราวลึกลับทั้งหลาย ห้องของเขาจึงเต็มไปด้วยโปสเตอร์การ์ตูนสยองขวัญต่างๆ ชอบดูหนังขอมบี้ ข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างก็เกี่ยวข้องกับเรื่องผีๆ หรือแม้แต่ริงโทนก็เป็นธีมของหนัง **Halloween (1978)**

วิญญาณแรกในหนังที่เราเห็นก็ไม่ได้น่าหวาดกลัวแต่อย่างใดเพราะเป็น **คุณย่า** (นักแสดงอาวุโส อีเลี่ยน สตรีทซ์) ของนอร์แมนเอง ที่กำลังนั่งถักนิตติ้งอย่างสบายอารมณ์บนโซฟา และดูเหมือนจะไปกับเขา แต่สิ่งที่เด็กอย่างเขาต้องเจ็บปวดอยู่เสมอคือเมื่อถูกพูดจาจากทางเชือดเฉือนจากคนในครอบครัว โดยเฉพาะจาก **เพอร์รี่** (เจฟฟ์ การ์ลิน) ผู้เป็นพ่อ เมื่อเขาบอกว่าสามารถสื่อสารกับคุณย่าได้ รวมไปถึง **คอร์ทนี** (แอนนา เคนดริก) พี่สาวที่รักสวยรักงามก็มองว่าเขาเป็นตัวประหลาด เมื่อไปโรงเรียนก็ไม่ต่างจากที่บ้าน เขาเป็นสิ่งที่แปลกแยกเช่นกัน

ถูกแกล้งจากเพื่อนตัวใหญ่ **อัลวิน** (คริสโตเฟอร์ มินท์ซ พลาสเซ่) แต่โลกก็ยังไม่วุ่นวายเกินไปนัก เมื่อมีเพื่อนร่ำอ้วน **นิล** (ทักเกอร์ อัลบริชชี) ที่มาชวนเขาพูดคุย และไม่เห็นว่าความสามารถพิเศษที่เขาจะมีแปลกประหลาดตรงไหน และชวนเขาไปบ้าน เพื่อจะได้มองเห็นร่างของหมาของนิลที่ถูกรถชน และที่นั่นนอร์แมนและนิลก็ได้หัวเราะด้วยกัน เจกเช่นเด็กทุกคนควรมีช่วงเวลาแห่งความสุขเช่นนั้น

นอร์แมนเริ่มเห็นเหตุการณ์แปลกๆ ในเมืองมากขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่ที่คุณลุงของเขา **มิสเตอร์ เพนเดอร์กาสต์** (จอห์น กู๊ดแมน) ซึ่งมีความสามารถพิเศษเช่นเดียวกับเขา มาบอกเขาเรื่องคำสาปของแม่มดว่ามีอยู่จริง เขาจะต้องแก้ไขเรื่องนี้ เพราะสามารถสื่อสารกับวิญญาณได้ และในที่สุดสิ่งที่ทุกคนกลัวก็เกิดขึ้น นอร์แมน, นิล, อัลวิน รวมไปถึงคอร์ทนีและ **มิช** (เคซี่ ออฟเฟลิก) พี่ชายของนิล ต่างร่วมกันเผชิญกับซอมบี้ที่ลุกขึ้นมาจากหลุมตามคำสาปของแม่มด นอร์แมนและผองเพื่อนจึงต้องช่วยกันให้เมืองพ้นวิกฤต ท่ามกลางฝูงชนที่หวาดกลัวและมุ่งจะเข่นฆ่าซอมบี้ ในที่สุดนิลก็ค้นพบความจริงเบื้องหลังตำนานแม่มดซึ่งไม่ได้เป็นอย่างที่ทุกคนคิด ย้อนไปเมื่อ 300 ปีก่อนนั้น ที่ถูกหาว่าเป็นแม่มด เป็นเพียงเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ชื่อ **แอ็กกี้** (โจเดิลล์ เฟอร์แลนด์) เธออาศัยอยู่กับแม่อย่างมีความสุข และชอบฟังเทพนิยายที่แม่อ่านให้ฟังได้ด้นไม้ใหญ่ แต่เพราะเธอมีความสามารถพิเศษเช่นเดียวกับนอร์แมน จึงถูกหาว่าเป็นเด็กประหลาด ทำให้ชาวบ้านหวาดกลัว จนในที่สุดถูกพิพากษาประหารด้วยข้อหาว่าเป็นแม่มด วิญญาณของเธอจึงสะสมความแค้นที่ต้องตกเป็นเหยื่อกรรมมาอย่างยาวนาน จนสร้างความปั่นป่วนไปทั้งเมือง แต่เมื่อนอร์แมนมีโอกาสน้อยๆ พุดคุยกับแอ็กกี้ เขาก็ช่วยเตือนสติเธอว่าที่ผู้พิพากษาและชาวบ้านทำผิดต่อเธอไปเพราะความกลัว แล้วถ้าเธอยังใช้ความรุนแรง แก่แก้นพวกเขาต่อไป เธอเองก็ไม่แตกต่างจากพวกเขา นอร์แมนยังสอบถามถึงสิ่งที่เธอต้องการ เธอบอกว่าอยากอยู่กับแม่ และเขาขอให้เธอนอนพักผ่อนอย่างสงบได้ด้นไม้ใหญ่และขับไล่เขา

แม้รูปลักษณะภายนอกของการ์ตูน **ParaNorman** อาจทำให้เราคิดว่าเป็นหนังผี เรื่องราวเหนือธรรมชาติ เหล่าเด็ก ๆ หนินการไล่ล่าของซอมบี้อย่างสนุกสนาน แต่เนื้อหาแก่นแท้ของหนังกลับให้คุณค่าของมิตรภาพของเพื่อนและคนในครอบครัวที่ยืนเคียงข้างเราเสมอ เรื่องของความรัก การให้อภัย ความหวาดกลัวนำไปสู่อคติ ความเกลียดชังและการตัดสินใจผิดๆ รวมไปถึงเมื่อรู้ว่าตัวเองได้ทำผิดพลาดไปแล้ว ก็ต้องรู้จักให้อภัยตัวเอง ยอมรับผิดอย่างจริงใจและแก้ไขเปลี่ยนแปลง เพื่อจะได้พบกับสันติสุขในที่สุด **๕**

อุทาหรณ์และมุมมอง

โทรศัพท์มือถือของดิฉันเป็นรุ่นธรรมดา ราคาถูก ใช้เพื่อติดต่อกับลูกๆ และทำธุรกิจบ้างนิดหน่อย จึงไม่ห่วงเรื่องภาพพจน์ว่าทำไมไม่ใช้รุ่นใหม่ๆ เหมือนอย่างที่พวกวัยรุ่นเขาใช้ๆ กัน ดิฉันก็ยังงกที่คนรับใช้ที่บ้านดิฉันเขากลับใช้มือถือรุ่นใหม่ๆ ที่แพงกว่าของดิฉัน เขาโทรคุยกันทั้งวันไม่มีหยุด รู้วิธีการใช้โทรศัพท์ได้มากมาย เขาบอกดิฉันว่า เพื่อนๆ จะล้อว่าดิฉัน และพวกเขาจะดูที่รุ่น และราคาของมัน จึงไม่กล้าใช้ของราคาถูก เพราะอายเพื่อน กลายเป็นพวกกระสันยิมสูง เหมือนพวกเด็กวัยรุ่นบ้านเรา ที่รับเร้าขอพ่อแม่ให้ซื้อโทรศัพท์รุ่นใหม่ๆ ให้ พ่อแม่ก็กลัวลูกไม่รัก และกลัวลูกจะน้อยหน้าเพื่อนๆ ซึ่งทุกวันนี้ โทรศัพท์รุ่นใหม่ๆ ก็ทยอยออกมาสู่ตลาด เปลี่ยนรุ่นไปเรื่อย ๆ จนตามไม่ทัน บริษัทผู้ผลิตจึงร่ำรวย เพราะเด็กติดวัตถุนิยม เขาเอาใจตลาดกลุ่มวัยรุ่นที่ไม่รู้คุณค่าของเงิน พ่อแม่บางคนต้องไปกู้ยืมเงินเขามาเพื่อซื้อสิ่งของที่ลูกๆ เรียกร้อง วัยรุ่นบางคนต้องเอาร่างกายแลก เพื่อให้ได้โทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ มาอวดกัน สังคมจึงแย่งทุกวัน ขาดศีลธรรม และคุณธรรม

เมื่ออาทิตย์ก่อน เหมือนสวรรค์รู้ว่าดิฉันใช้เงินแต่เฉพาะในสิ่งที่จำเป็น และรู้ค่าของเงิน ดิฉันได้รับโทรศัพท์รุ่นใหม่ล่าสุด ราคาแพง จากธนาคารแห่งหนึ่ง ซึ่งเมื่อฝากยอดเงินถึงตามเป้า เขาก็จัดส่งมาให้เป็นรางวัล

การเรียนรู้การใช้โทรศัพท์รุ่นใหม่ดูยุ่งยากมากสำหรับคนสูงอายุอย่างดิฉัน เพราะเคยใช้เพียงแค่รับสายกับโทรออกเท่านั้น แต่นี่เทคโนโลยีล้ำสมัย มีขั้นตอนมีวิธีการมากมายเกินกว่าคนสูงอายุอย่างเราๆ จะเข้าใจ

ต้องถือว่าดิฉันโชคดีที่ลูกชายเขาเข้าใจความรู้สึก และความสามารถของผู้เป็นแม่ ที่การเรียนรู้แตกต่างและช้ากว่าเด็กๆ วัยรุ่น หรือแม้แต่เรื่องคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต ก็ใช้ไม่ค่อยเป็น คนโบราณไม่เคยได้เรียนในโรงเรียน ไม่เหมือนเด็กรุ่นใหม่ แม้แต่หลานตัวเล็กๆ

ยังใช้คอมพิวเตอร์เป็นแล้วโดยไม่ต้องสอน เขาเรียนรู้ด้วยตนเอง เล่นเกมส์ต่างๆ ได้

หลานสาวตัวเล็กๆ ก็มาช่วยคุณย่า เขาบอกวิธีใช้ในรูปแบบต่างๆ ดูแล้วก็ทั้งมาก เทคโนโลยีสมัยใหม่ไปไกลจนคนรุ่นเราตามไม่ทัน ลูกชายอยากให้แม่ได้ฝึกสมองจะได้ไม่เป็นความจำเสื่อม เขาแนะนำให้แม่เรียนรู้ และเข้าใจในแต่ละขั้นตอน เขาเป็นวิทยากรจึงรู้ว่าต้องพูดอย่างไรให้แม่เข้าใจ ต้องใช้เวลา ต้องใจเย็น

ดิฉันพยายามจำและทำความเข้าใจจนสำเร็จในหลายอย่างที่ต้องใช้งาน ในที่สุดการพยายามฝึกฝนจนสำเร็จ และก็ได้ เราต่างดีใจที่ติดต่อกันผ่านสัญญาณอินเทอร์เน็ต ติดต่อกันได้โดยไม่ต้องจ่ายเงินเพิ่ม ใช้ระบบไลน์ (LINE) และยังมีวิธีพูดโทรศัพท์แบบเห็นหน้าผู้ที่สนทนาได้ด้วย ชีวิตทุกวันนี้จึงดูน่าตื่นเต้นมากขึ้น ต้องวิ่งตามโลกค่ะ

เมื่อไม่นานมานี้ พวกเราไปงานเลี้ยง บนโต๊ะอาหารเราก็คุยกันถึงเรื่องโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ มีอะไรต้องศึกษามากมาย ดิฉันรับฟังมาแล้วก็อยากจะแบ่งปันกับท่านผู้อ่านอุดม-सानต์ เพื่อเป็นอุทาหรณ์ และมุมมอง เมื่อเพื่อนชาย (พ่อบ้าน) คนหนึ่งหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาให้เพื่อนร่วมโต๊ะดูว่า เขาใช้ไม่เป็น รุ่นใหม่ขนาดไหนเขาก็ใช้เพียงแคร์บสายและโทรออกเท่านั้น ไม่อยากรับรู้อะไรอีกแล้ว เพราะตนเองเป็นถึงข้าราชการระดับสูง พ่อบ้านคนนี้เคยให้ลูกช่วยสอนการใช้โทรศัพท์ ครั้งแรกลูกก็ใจเย็นในการสอน แต่พอก็จำไม่ได้ ถามลูกซ้ำไปซ้ำมา จนลูกหมดความอดทน ตะคอกใส่พ่อด้วยความลื้มตัว และยังบอกพ่อว่า ถ้าพ่อก็จำไม่ได้ อีก เขาจะปรับพ่อครั้งละ 1,000 บาท ทุกครั้งที่พ่อกถาม...พวกเราในโต๊ะอาหารต่างหัวเราะ แต่ก็เข้าใจความรู้สึกของผู้เป็นพ่อในขณะนั้น เขาเสียใจมาก เพราะลูกของเขาทำจริง ๆ เขาเดินไปหยิบเงินในกระเป๋าสตางค์ของผู้เป็นพ่อออกมา 1,000 บาท ทำโทษที่พ่อก็จำไม่ได้ ผู้เป็นพ่อกจึงลั่นวาจาว่า จะไม่ถามลูกอีกเลย

อีกกรณีหนึ่งเป็นแม่ เขาเล่าว่าลูกชายสุดที่รักที่ทุกคนเคยเห็นถึงความเป็นสุภาพบุรุษ มองว่าลูกชายคนนี้รักแม่มาก ๆ แต่ความเป็นจริงความอดทนก็มีขีดจำกัดเช่นกัน ลูกชายสอนวิธีใช้โทรศัพท์รุ่นใหม่ให้แม่ ครั้งแล้วครั้งเล่า แม่ก็ยังจำไม่ได้ ลูกชายเริ่มขุ่นเคืองใจ บอกแม่ว่า “แม่จำไม่ได้ ถามซ้ำ ๆ อย่างนี้ ผมไม่สอนแม่อีกแล้ว” แม่หน้าสลด แต่ยังรักลูกชายเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

สรุปแล้วทั้งโต๊ะในงานเลี้ยง ต่างมีสภาพหุดหู่และหมดกำลังใจในการเรียนรู้การใช้โทรศัพท์ จำต้องก้มหน้าใช้เหมือนเดิม สมองไม่รับแล้วสำหรับผู้สูงวัย

ทำไมพวกลูก ๆ ถึงไม่คิดบ้างว่า กว้าเขาจะโตจนเป็นหนุ่มเป็นสาว จากเด็กทารกเดินไม่เป็น พูดไม่ได้ ใครละที่อดทนสอนทุกอย่าง แม้การบ้านการเรียน ก็พ่อกสอนโดยไม่เคยได้คำสอน แต่ทำเพื่อลูกจะได้เป็นคนเก่ง เป็นพ่อแม่มิใช่หรือที่เหนื่อยยาก สอนมาก็ปีต่อกี่ปี แต่ปัจจุบันลูกเก่งกาจ กลับใช้เวลาเพียงน้อยนิดในการสอนให้ความรู้แก่ผู้บังเกิดเกล้ายังทำไม่ได้ “ทนไม่ได้ เบื่อ รำคาญ” ดิฉันอยากฝากถึงพวกลูก ๆ ทั้งหลายลองคิดย้อนดูตนเองว่า เคยปฏิบัติแบบไหนกับพ่อกแม่? ยังไม่สายเกินไป ลองทำอะไรดี ๆ ให้ท่านชื่นใจก่อนที่ จะไม่มีโอกาสนะค่ะ

“อำนางเจริญการเกษตร”

“แม่ไม่ได้เห็นเราได้อีก แม่ไม่เห็นเราได้อีก เราโลดเต้นด้วย ยินดีพระเจ้าข้า เราวางใจในพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอด” เดือนนี้เดือนใหม่ สวัสดิ์ศรีรับท่านผู้อ่านที่คิดถึงทุกลมหายใจ ไม่มีท่านผมไม่รู้จะเขียนให้ใครอ่าน ขอขอบคุณที่ติดตามคอลัมน์เป็นประจำครับ

เดือนนี้ไปภาคอีสานกัน ช่วงแล้งก็แล้งมาก ตามพยากรณ์อากาศที่เราๆ ท่านๆ ติดตามข่าวสารกัน ทางสื่อต่างๆ โทรทัศน์ วิทยุ ฯลฯ จ.อำนางเจริญ “อจ” อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ 585 กิโลเมตร มีพื้นที่ 3,067,231 ตร.ม. เดิมขึ้นอยู่กับจังหวัดอุบลราชธานี อำนางเจริญได้รับจัดตั้งเป็นเมืองตั้งแต่ พ.ศ. 2393 ต่อมาในปี พ.ศ. 2410 พระอมรอำนาจอผู้ปกครองเมือง มาขึ้นกับจังหวัดอุบลราชธานี จะสะดวกในการติดต่อกับราชการมากกว่า สถานที่เหมาะแก่การท่องเที่ยว ได้แก่ แก่งต่างหล่าง อ่างเก็บน้ำพุทรอุทยาน วัดถ้ำแสงเพชร วัดพระเหลาเทพนิมิตร์ พระมงคลมิ่งเมือง วนอุทยานคอนเจ้าปู่ อุทยานแห่งชาติภูสระบัว คำขวัญประจำจังหวัด “พระมงคลมิ่งเมือง แหล่งรุ่งเรืองเจ็ดลุ่มน้ำ งามล้ำถ้ำศักดิ์สิทธิ์ เทพนิมิตร์พระเหลา เกา่งงามแสนสวย เลอค่าด้วยผ้าไหม ราษฎร์เลื่อมใสใฝ่ธรรม” ต้นไม้ประจำจังหวัด คือ

ต้นตะเคียนหิน ลินคำพื้นเมือง ได้แก่ ผ้าไหม
หมอนจิต หมอนขวาน ผ้าขาวม้า

ชายรูปร่างล่ำสันคนที่ผมจะแนะนำเดือน
นี้มีชื่อว่า **ปีโอ บาคาร วงศ์อนันท์** อายุ 64 ปี สมรส
กับนางสาวมัลย์ **วงศ์เจริญ** เมื่อปี 2519 แบบต่าง
คนต่างถือ มีลูก 4 คน คือ **เปโตร สุขชัย วงศ์อนันท์**
เรียนจบปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น **เปาโล**
สุรเชษฐ์ วงศ์อนันท์ เรียนจบปริญญาตรีที่
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนคร
เหนือ สาขาวิศวกรรมเครื่องกล **ยอห์น บัปติสต์**
ปริญญา วงศ์อนันท์ เรียนจบปริญญาตรีวิทยาลัย
แสงธรรมจบปี 4 ที่นครปฐม ปัจจุบันเป็นครูที่
โรงเรียนสารสาสน์ และ**เทรซาแห่งอาวิลลา จิตติมา**
วงศ์อนันท์ กำลังเรียนที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมา-
ชิราช ปัจจุบันเป็นผู้ช่วยครูโรงเรียนอาเวมารีอา
อานาจเจริญ

ปีโอ บาคาร เล่าให้ฟังว่า เคยเป็นเณรมิ
กระแสรีก แต่ไปไม่ถึงบาทหลวง แต่ไม่เป็นไรจึง
กลับมาคิดว่าจะส่งลูกทุกคนให้เดินตามรอยพ่อ
ให้มีกระแสรีกเป็นเณรและเณรี แต่ในที่สุด
น้ำพระทัยของพระเจ้าก็โปรดให้ลูกทุกๆ คนได้
เป็นฆราวาสที่ดีทั้งหมด ได้รับใช้พระเจ้าและ
พระศาสนจักรได้เหมือนกัน ขอบพระคุณพระเจ้า
ที่ประทานความรัก และความเชื่อมาให้ครอบครัว
ด้วยดีเสมอมา ปีโอ บาคาร วงศ์อนันท์ ปัจจุบันอายุ
64 ปี เกิดวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2492 อยู่บ้านเลขที่
82 หมู่ 7 ต.บึง อ.เมือง จ.อำนาจเจริญ เป็นสัตบุรุษ
วัดแม่พระรับเกียรติขึ้นสวรรค์ (อำนาจเจริญ) เมื่อ
เรียนจบ ป.4 ขณะนั้นพ่อแม่เป็นชาวนาจนๆ ธรรมดา
ก็ส่งเข้าบ้านเณรฟาติมา ทำแระ จ.สกลนคร สมัยนั้น
ที่มีสขงอุบลฯ ยังไม่มีบ้านเณร เรียนอยู่ที่นั่น 8-9 ปี
ถึงชั้นลาตินิส (ลาตินิส คือผู้เรียนภาษาละตินปัจจุบัน
เรียกครูเณร) ทางบ้านเณรจะส่งให้ไปเรียนต่อที่
ป็นัง เพื่อนๆ ทำเรื่องขอพาสปอร์ตแต่ปีโอ บาคาร

ไม่แน่ใจว่าจะสามารถเรียนต่อไปหรือไม่ อีกทั้ง
ไม่แน่ใจว่ากระแสรีกจะเป็นอย่างไร พระเลื้อให้
มาถึงจุดนี้ก็ดีแล้ว พระองค์คงมีพระประสงค์ให้
เป็นฆราวาส จึงขอลาออก ผันตัวเองไปเป็นครูที่
โรงเรียนบอสโกวิทยา จ.อุดรธานี คณะชาเลเซียน
ได้เงินเดือนสมัยนั้น 640 บาท เพราะไม่มีวุฒิทาง
ครู สอนอยู่ได้ 2 ปี อธิการย้ายไปอยู่ อ.เบตง จ.ยะลา
ท่านได้เห็นความตั้งใจในการทำงาน จึงชวนไปสอนที่
โรงเรียนถนนอมศรีศึกษา พร้อมกับเพื่อนอีก 2 คน
ในปี พ.ศ. 2514 อยู่ได้ปีเดียวทางบ้านเป็นห่วง เพราะ
ห่างไกลครอบครัวจึงกลับมาเป็นครูที่โรงเรียน
ดอนบอสโกวิทยาอีกครั้ง

ต่อมาปี พ.ศ. 2515 – 2518 ได้ลาออกไป
สอบบรรจุเป็นข้าราชการครูที่ จ.ยโสธร ตอนนั้นมี
วุฒิ พ.ม. จาก จ.ยโสธร ย้ายกลับเป็นครูที่
จ.อำนาจเจริญ ในปีพ.ศ. 2525 และย้ายไปมาใน
จ.อำนาจเจริญ 2-3 โรงเรียน ที่สุดขอเกษียณอายุ
ราชการก่อนเวลา เมื่ออายุ 55 ปี เนื่องจากสูงอายุ
แล้ว ได้รับเงินมา 7-8 แสนบาท จึงวางแผนชีวิต

23 เมษายน 2013

คุณพ่อวรยุทธที่เคารพรัก,

เช้าวันนี้ ซึ่งเป็นวันฉลองนักบุญยอห์น องค์อุปถัมภ์ของผม ก็เลยถือโอกาสชวนของท่านนักบุญให้ ความกล้าหาญและกำลังใจแก่คุณพ่อ ไม่ว่าจะทำหน้าที่ใดก็ตาม

แต่หน้าที่ที่คุณพ่อรับผิดชอบมาสี่สิบกว่าปีแล้ว ก็คืองานสื่อสารมวลชน ซึ่งดูเหมือนจะเป็นงาน ที่คุณพ่อชอบ และได้ทุ่มเทให้ด้วยความเสียสละตลอดเวลาอันยาวนาน

ผมดีใจที่เราได้ทำงานร่วมกันมาเป็นเวลาช้านาน ผมเกษียณก่อนคุณพ่อเล็กน้อย แต่ก็ยังส่งบทความ ให้กับการพิมพ์คาทอลิกของเราคือ “อุดมสาร” ตลอดมา เพราะสายเลือดนักสื่อสารมวลชนจากบิดาของผม ซึ่งเคยเป็น Editor ของหนังสือพิมพ์ Bangkok Chronicle นานมาแล้ว และได้ทิ้งเลือดนักหนังสือพิมพ์ไว้ กับผมมาจนทุกวันนี้

ผมต้องขอบคุณคุณพ่อที่ได้ริเริ่มโครงการหลายอย่างในช่วงเวลาที่คุณพ่อดูแลสื่อมวลชน โครงการซึ่ง ยังคงดำรงอยู่ตลอดมาอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นมรดกอันประเสริฐที่คุณพ่อฝากไว้กับสื่อมวลชนคาทอลิกใน ประเทศไทย เสียหายที่คุณพ่อต้องจากงานที่คุณพ่อรักและได้ทุ่มเทพวรสวรรค์ที่พระประทานให้คุณพ่อเพื่อ ความเจริญก้าวหน้าของสื่อมวลชนคาทอลิกตลอดมา

ถ้าจะกล่าวถึงสื่อมวลชนในเอเชีย ประเทศไทยเราก็ไม่น้อยหน้าใคร แถมยังเป็นศูนย์กลางในการ จัดการประชุม, สัมมนา และธุรกิจของพระศาสนจักรในเอเชียเกี่ยวกับสื่อมวลชน จนไปที่ไหน สื่อมวลชน คาทอลิกในระดับโลกก็รู้จักประเทศไทยกันทั้งนั้น ทั้งหลายทั้งปวงนี้ คุณพ่อเป็นบุคคลสำคัญที่ช่วยให้งานได้ เติบโตก้าวหน้าไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ขอคุณพ่อเป็นขวัญและกำลังใจต่อเจ้าหน้าที่สื่อมวลชนคาทอลิกของเราต่อไป ยินดีต้อนรับเข้าสู่ สมัย “กิตติคุณ” ด้วยครับ ขอให้คุณพ่อมีความสุขภาพที่ดีตลอดไป

อวยพรมาในองค์พระคริสตเจ้า,
พระสังฆราชยอห์น ยอด พิมพิสาร,
พระสังฆราชกิตติคุณ สังฆมณฑลอุดรธานี

“ความศรัทธาที่ยาวนาน”

แม่เป็นดั่งร่มไทรสายใยรัก
ใต้เงาแสงอ่อนนุ่มของพุ่มใบ
เก๋าสืบเก่าปีผ่านยาวนานนัก
หนักก็ผ่อนอ่อนโยนไม่โชนแอน
ก้าวเข้าสู่ขบปีทีหนึ่งร้อย
เป็นไปตามครรลองของพระองค์
อบรมปลูกปลูกฝังทางความคิด
สอนให้มิคุณธรรมความศรัทธา

ให้พึ่งพิงพึ่งพาและอาศัย
ศูนย์รวมใจลูกหลานอันร่มเย็น
เป็นที่พักจวบถึงซึ่งหลานเหลน
ถือกฎเกณฑ์แบบอย่างทางเที่ยงตรง
มากหรือน้อยปล่อยตามความประสงค์
แม้อย่างดั่งยึดมั่นหมั่นภาวนา
เสริมชีวิตใสใจในเนื้อหา
เป็นมารดาสุดยอดตลอดกาล

งานวันโมทนาขอบคุณในพระเมตตา โอกาสฉลอง 99 ปี มารีอา จำรัส อุ่นวัน (คุณแม่ของซิสเตอร์ลำยอง อุ่นวัน) สัตบุรุษวัดนักบุญยอแซฟ พนัสนิคม แบบอย่างชีวิตคริสตชนที่เปี่ยมด้วยความรัก ความเชื่อ และความศรัทธาอันยาวนาน

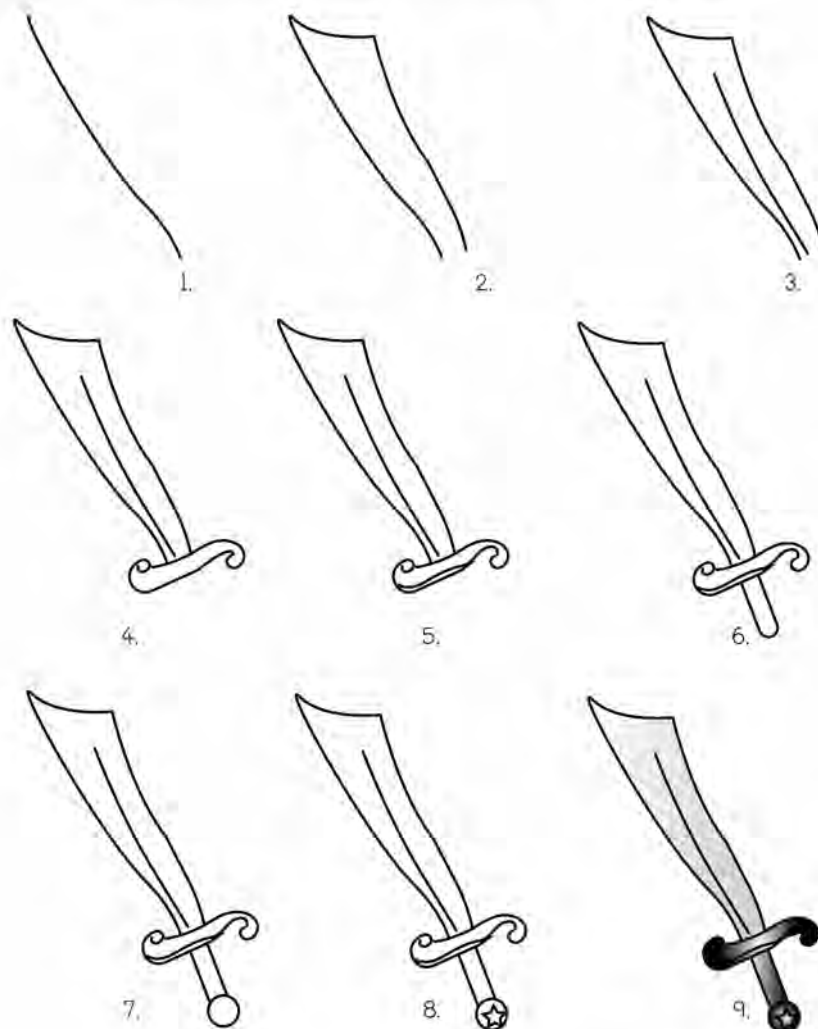

มาวาดรูปกับครูต้อย

ใจเย็นๆ ชักไปที่ละเส้น บ่อยๆ ก็กลายเป็นภาพเอง

ลั่นก็เหมือนดาบใช้หั่นของก็เป็นประโยชน์
หากใช้ฟาดฟันก็มีแต่จะทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ

จงใช้ลั่นกล่าวแต่สิ่งดีงาม และต้องรักษาไว้ให้บริสุทธิ์
เพราะลั่นเดียวกันนี้เราต้องให้กล่าวสรรเสริญพระเจ้าด้วยความรัก

ชวนน้องๆ

สวัสดิ์น้องๆ เด็กๆ และเพื่อนสมาชิกสโมสรอุดมสานต์ที่น่ารักทุกคน พี่ป๋องเชื่อว่า เดือนนี้มีน้องๆ หลายโรงเรียนที่ทยอยเปิดเทอมกันแล้ว “ต้องตื่นเช้ากันอีกแล้ว เฮ้!” อย่างไรก็ตามก็ขอให้โอกาสเปิดเทอมใหม่... ชั้นเรียนใหม่... หรือบางคนโรงเรียนใหม่... ก็ให้ “สู้ สู้ ตั้งอกตั้งใจ ขยันเรียนหนังสือ” โตขึ้นจะได้มีอนาคตที่งดงาม มีอาชีพที่ฝัน มีงานทำที่ดี แต่เหนือสิ่งอื่นใด “ต้องเป็นคนดี” เป็นลูกที่ดีของคุณพ่อคุณแม่ คุณปู่ คุณย่า คุณตาคุณยาย ด้วย ‘อย่าดี้อ’ นะครับ

โปรดทราบ!!! หากน้องๆ ที่สนใจที่จะสมัครเป็นสมาชิกสโมสรอุดมสานต์ (สมาชิกใหม่) ก็สมัครกันเข้ามาได้เลย ไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น และน้องๆ ทุกคนสามารถส่งภาพ “ยิ้ม” มาร่วมสนุกได้ที่ “ยิ้ม ยิ้ม ยิ้ม จูเนียร์โฟโต้ 2013” พี่ป๋องยินดีต้อนรับทุกรอยยิ้ม ครับ!!! อ้อ... รีบๆ ส่งมาร่วมสนุกกันเร็วๆ นะ ‘สวัสดิ์ ขอให้มีความสุข สนุกกับการเรียน กันทุกๆ คนนะครับ’ บ้ายบาย

ยิ้ม...ยิ้ม...ยิ้ม...จูเนียร์โฟโต้ โครงการ 2013

น้องๆ คนไหนมีภาพสวยๆ ก็รีบส่งภาพ “ยิ้ม...ยิ้ม...ยิ้ม...” เข้ามาร่วมสนุกกับทางสโมสรอุดมสานต์ได้เลย เอาแบบเห็นรอยยิ้มชัดๆ นะครับ

พี่ป๋อง ขอขอบคุณอีกครั้งที่บรรดาคุณพ่อ คุณแม่ ผู้ปกครอง และน้องๆ คอยสนับสนุนกิจกรรมนี้ ขอแสดงความชื่นชมมา ณ โอกาสนี้ด้วยครับ และขอเชิญชวนให้ส่งภาพ “ยิ้ม...ยิ้ม...ยิ้ม...” ในปี 2013 เข้ามาร่วมกันอีกนะครับ...

เมื่อส่งภาพมาร่วมสนุก อย่าลืมเขียนชื่อ ที่อยู่ และตั้งชื่อภาพมาด้วยก็จะดีมากครับ ส่งไปที่ พี่ป๋อง สโมสรอุดมสานต์ ชั้น 8

อาคารเลขที่ 122/11 ซ.นาครสุวรรณ (นนทรี 14) ถ.นนทรี ซ่องนนทรี ยานนาวา กทม. 10120 หรือส่งทาง E-mail: udomsarn@gmail.com นะครับ

รางวัลชมเชย

น้องณัฐชน เจ็งสืบสันต์ น้องอุสิทธิ์ สุดเสรี
น้องสุรสิทธิ์ รัตนวิไลลักษณ์ น้องกรณพัฒน์ เอื้อมอังกูร

เก็บมาเล่า เอามาฝาก

หลายวันก่อนพี่ป๋องได้รับสมุดมา 1 เล่ม สำหรับจดบันทึกการประชุม พี่จึงเปิดดูและเห็นที่ปกสมุดด้านหลังนั้นมีข้อมูล ข้อความที่ดี เป็นเรื่องเกี่ยวกับการ “อ่านหนังสือเตรียมสอบ” จึงขอ เก็บ จด จำ นำมาแบ่งปัน แก่น้องๆ เด็กๆ พี่เชื่อว่า จะสปีประโยชน์กับน้องๆ บ้างไม่มากก็น้อย

5 เคล็ดลับ “อ่านหนังสือเตรียมสอบ”

(1.) คนที่ชอบอ่านหนังสือเพียงคนเดียวมักจะเสียเปรียบ แต่คนที่อ่านเป็นกลุ่มมักจะได้เปรียบ เนื่องจากการอ่านคนเดียว อาจเข้าใจไม่ตรงจุด หรืออาจจะอ่านไม่รู้เรื่อง ถ้าอ่านเป็นกลุ่มโอกาสที่อ่านผิดจุดจะน้อยกว่า และยังพอช่วยกันจุดได้

(2.) ควรอ่านหนังสือเองที่บ้านก่อน 1 รอบ แล้วค่อยจับกลุ่มติว เสร็จแล้วกลับไปอ่านบททบทวนเองที่บ้านอีก 1 รอบ

(3.) ผลัดกันติว ใครเข้าใจเรื่องใดมากที่สุด ก็ให้เป็นผู้ติว และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน

(4.) ผู้ติวจะได้ทบทวนเนื้อหา และจะรู้ว่าตัวเองขาดอะไร บทพร้อมอะไร จากคำถามของเพื่อนที่สงสัย บางครั้งเพื่อนก็สามารถเสริมเติมในบางจุดที่ผู้ติวขาดหายได้

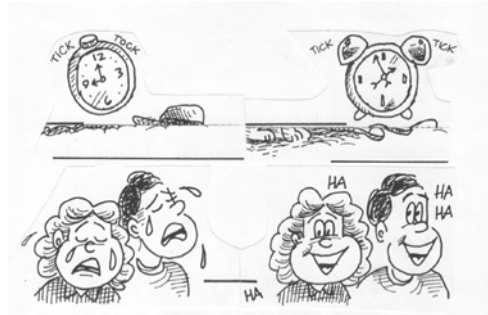
(5.) การติวจะทำให้เกิดการแบ่งปันความคิด (Share) และเป็นการฝึกวิธี วิชการทำงานร่วมกับผู้อื่น และช่วยพัฒนาทั้งด้าน IQ (ฉลาดทางความคิด, เทว) และ EQ (ฉลาดทางอารมณ์) ได้เป็นอย่างดี ถ้าอ่านแต่หนังสือ เพียงอย่างเดียวก็อาจจะพัฒนาได้แค่ IQ เท่านั้น

พี่ป๋องเชื่อว่า น้องๆ ทุกคนรู้ว่า การเตรียมตัว เตรียมพร้อม หันหน้าทสอบ ทำแบบฝึกหัดบ่อยๆ ขยันอ่านหนังสือ เปิดตำรับตำรา กันตั้งแต่เนิ่นๆ ย่อมดีกว่ารอ ให้อันเวลาของการสอบใกล้เข้ามาแล้วค่อยมาเตรียมตัว เพราะเมื่อถึงเวลานั้นอาจจะอ่านบททบทวนไม่ทันนะครับ

“มีเวลาสำหรับทุกสิ่ง” ขณะนี้เป็นเวลาสำหรับทำอะไร? ไม่ใช่เวลาสำหรับไปนอนหรือตื่นขึ้น เวลาสำหรับเล่น เวลาสำหรับทำงาน เวลาเล่นหัวและเวลาเอาจริง หรือน้องๆ รู้ไหมว่า พระคัมภีร์บอกว่า มีเวลาสำหรับทุกสิ่ง มีเวลาสำหรับกิจการต่างๆ ภายใต้อำนาจฟ้า มีเวลาเกิด และเวลาตาย เวลาปลูก และเวลาถอนสิ่งที่ปลูก เวลาเรือทำลาย มีเวลาก่อสร้าง เวลาร้องไห้และเวลาหัวเราะ เวลาไว้วางใจและเวลาเดินรำ เวลาเงิบและเวลาพูด ดังนั้น ‘เวลานี้!’ สำหรับอะไรน้องๆ รู้ไหม?

น้องๆ เคยพูดในเวลาที่ต้องเงิบหรือเปล่า? (อย่างเช่นขณะอยู่ในห้องเรียน)... น้องๆ เคยทำบ้านให้ยุ่งเหยิง เมื่อน้องๆ จะต้องช่วยคนอื่นจัดบ้านให้น่าอยู่ไหม?... ขอให้พี่น้องๆ จำไว้ว่า ‘มีเวลาสำหรับทุกสิ่ง’ ดังนั้นขอให้พี่น้องๆ ทำสิ่งที่เหมาะสมในเวลาที่เหมาะสมก็แล้วกัน อย่าลืมนัดหาเวลาเพื่อหัวเราะบ้างนะ เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้ทุกสิ่งดงามตามเวลา

น้องๆ เด็กๆ ควรอ่าน ปัญญาจารย์ 3:1-8

การ์ตูน...คำสอน

สมาชิกใหม่

สวัสดีครับ...มาถึงช่วงของ “สมาชิกใหม่” ...จุดประสงค์ของสโมสรฯ เพื่อให้พี่น้องๆ
ได้รู้จัก “เพื่อนใหม่” สโมสรฯ แต่หากต้องการรู้จักกันมากขึ้น แลกเปลี่ยนความคิด
แบ่งปันประสบการณ์ ก็ขอให้ติดต่อผ่านทางโรงเรียนหรือสถาบันที่เพื่อนใหม่สังกัดนะคะ

น้องรุ่งอรุณ เกื้อกุล (ออฟ) *3186*

เกิด : 29 พฤศจิกายน 2542

การศึกษา : โรงเรียนเซนต์เทเรซา หนองจอก

วิชาที่ชอบ : คอมพิวเตอร์ เพราะชอบเล่นคอมพิวเตอร์

อนาคตอยากเป็น : บาทหลวง (พระสงฆ์) เพราะอยากเป็นผู้แทนของ
พระเจ้าในการประกาศข่าวดี

เป็นคนมีนิสัย : ร่าเริง

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ : สุนัข

ชอบใช้เวลาว่าง : ดู ทีวี ฟังเพลง ทำการบ้าน

กีฬาที่ชอบ : บาสเกตบอล

อาหารที่ชอบ : ข้าวมันไก่

ความสามารถพิเศษ : เล่นบาสเกตบอล

อื่นๆ : -

น้องสุวัชร มิตประยูร (จิจิ) *3187*

การศึกษา : โรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ กรุงเทพฯ

วิชาที่ชอบ : คณิตศาสตร์ เพราะสนุกมาก มีความสุขมาก

อนาคตอยากเป็น : หมอ เพราะช่วยคนให้พ้นทุกข์

เป็นคนมีนิสัย : ดีมาก ร่าเริง

สัตว์เลี้ยง : กระต่าย

ชอบใช้เวลาว่าง : คิดเลข คิดโจทย์เลข ท่องสูตรคูณ ดูการ์ตูน

กีฬาที่ชอบ : ว่ายน้ำ

อาหารที่ชอบ : สเต็กปลาแซลม่อนราดซอสญี่ปุ่น ชุปผักโขม

ความสามารถพิเศษ : คิดโจทย์เลข

อื่นๆ : รำไทย ร้องเพลง วาดรูปประวาด

แบบฟอร์มสมัครสมาชิกใหม่

สโมสรอุดมคานต์

ชื่อเล่น.....

ชื่อ.....นามสกุล.....อายุ.....ปี

ที่อยู่.....

โทรศัพท์.....

เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อบิดา.....นามสกุล.....

ชื่อมารดา.....นามสกุล.....

มีพี่น้อง.....คน เป็นชาย.....คน เป็นหญิง.....คน เป็นคนที่.....

เรียนที่โรงเรียน.....ชั้น.....

วิชาที่ชอบ.....เพราะ.....

อนาคตอยากเป็น.....

เพราะ.....

เป็นคนมีนิสัย.....

สัตว์เลี้ยงที่ชอบ.....

ชอบใช้เวลาว่าง.....

กีฬาที่ชอบ.....

อาหารที่ชอบ.....

ความสามารถพิเศษ.....

อื่นๆ.....

หมายเหตุ : ขอบันทึก 2 ใบ จะเป็นภาพสีหรือขาว-ดำ ก็ได้
กรอกใบสมัครแล้วรีบส่งมาที่ **ฟัปอง**

สโมสรอุดมคานต์

ชั้น 8 อาคารเลขที่ 122/11

ช.นาครสุวรรณ (นนทรี 14) ถ.นนทรี ซ่องนนทรี ยานนาวา กทม. 10120

ยินดีต้อนรับน้องๆ ทุกคน

สู้ สโมสรอุดมคานต์ ครับ

นาฬิกาข้างฝา

สวัสดิ์คะน้องๆ ทุกคน เปิดเทอมกันแล้วใช่ไหมคะ? ขยันตั้งใจเรียนกันด้วยนะคะ ฉบับนี้พี่อ้อยมีนิทานมาฝากชื่อเรื่อง “นาฬิกาข้างฝา” เรื่องมีอยู่ว่า

มีนาฬิกาข้างฝาอยู่เรือนหนึ่ง เป็นนาฬิกาโบราณที่สวยงามและสืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่น เหตุผลที่นาฬิกานี้ได้รับการส่งต่อกันมาจากรุ่นพ่อถึงรุ่นลูกไม่ใช่เพราะว่ามันสวยอย่างเดียว แต่เป็นเพราะว่านาฬิกานี้เดินตรงต่อเวลามาตลอดอีกด้วย

อยู่มาวันหนึ่ง เข็มวินาทีเริ่มเบี่ยงกับหน้าที่ของตน มันรู้สึกตัวเองเดินเร็วกว่าเข็มนาฬิกา และเข็มชั่วโมง เข็มชั่วโมงก็โยกย้ายขึ้นมาบ้างว่า แม้ว่ามันจะเดินช้ากว่า ก็ไม่ได้หมายความว่ามันไม่ยากลำบาก เพราะเข็มชั่วโมงหนักกว่าเข็มนาฬิกา จะให้ขยับทุกวินาทีมันก็ทำไม่ได้ เข็มนาฬิกาบอกว่ามันก็ไม่เพรียบบางเหมือนเข็มนาฬิกา แต่มันก็อยากจะทำเพรียบบางบ้าง เข็มทั้งสามเถียงกันไปมา แล้วสุดท้ายก็ตกลงกันว่าจะลองสลับหน้าที่กันทำดู จะได้รู้ว่าใครเป็นคนที่เอาเปรียบใคร

เริ่มจากเข็มนาฬิกาที่ลองสลับหน้าที่กับเข็มนาฬิกาที่ก่อน ทุกๆ วินาที เข็มนาฬิกาที่ต้องขยับ มันรู้สึกเหนื่อยมาก แต่เข็มนาฬิกาที่รู้สึกดีขึ้นที่มันไม่ต้องขยับตลอดเวลา วันนั้นเจ้าของบ้านเดินมามองนาฬิกา เขารู้สึกแปลกๆ สงสัยว่าทำไมมันจึงเดินผิดเวลา เขาไม่สามารถรู้ได้ว่าเข็มต่างๆ กำลังสลับหน้าที่กันทำอยู่ เจ้าของบ้านเฝ้ามองสักพักแล้วก็ส่ายหัวด้วยความไม่เข้าใจ

วันรุ่งขึ้นเข็มนาฬิกาที่สลับหน้าที่กับเข็มชั่วโมง เข็มชั่วโมงต้องขยับตลอดเวลา ด้วยความที่ตัวมันเหอะทะมากทำให้การขยับทุกวินาทีช่างลำบากจริงๆ ส่วนเข็มนาฬิกาที่สบายกว่าเดิมอีก กว่าจะขยับสักครั้งก็ต้องรอหนึ่งชั่วโมง มันเบื่อมากจนหลับไป แล้วก็ลืมขยับตัวทำให้เวลาของทุกๆ เข็มรวนไปหมด พอมันตื่นขึ้นมาก็รีบเดินเพื่อชดเชยเวลาที่มันงีบหลับไป เจ้าของบ้านเฝ้าดูนาฬิกาเป็นวันที่สองด้วยความไม่เข้าใจ เขาคิดว่านาฬิกาเสียแน่ๆ แล้ว ก็เลยเอานาฬิกาลงมาดู แล้วลองเปลี่ยนถ่าน แต่ก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น นาฬิกาก็ยังคงเดินแบบตามใจฉันต่อไป

อีกวันหนึ่งเข็มนาฬิกาที่กลับไปทำหน้าที่ของมัน แต่เข็มชั่วโมงกับเข็มนาฬิกาที่ลองสลับหน้าที่กันด้วยความที่ทั้งสามเข็มสลับหน้าที่กันไปมาในช่วงสามวันที่ผ่านมา ต่างคนก็ต่างงง บางทีเข็มนาฬิกาที่เดินไปซ้อนกับเข็มชั่วโมง ทำหน้าที่เดียวกันคือทำหน้าที่เข็มนาฬิกา บางทีเข็มนาฬิกาที่ลืมนั้นเดินแบบที่ตัวเองเคยเดินเป็นนาฬิกา ต่างคนต่างมั่วกันไปหมด เจ้าของบ้านเห็นว่านาฬิกาเดินเพี้ยนมาหลายวันแล้ว เลยถอดนาฬิกาลงแล้วไปให้ช่างซ่อม เจ้าเข็มนาฬิกาทั้งสามก็ตกใจ เพราะรู้ตัวแล้วว่าเจ้าของบ้านอาจจะถอดนาฬิกาออก อาจจะไม่แขวนนาฬิกาบนผนังอีก หากพวกมันยังเดินกันมั่วๆ แบบนี้และไม่ทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด มัวแต่คิดว่าตัวเองจะทำหน้าที่ของคนอื่นได้ดีกว่า ซึ่งก็ไม่จริงสักหน่อย

ก่อนช่างจะซ่อม เข็มทุกอันก็ตกลงใจว่าจะกลับไปทำหน้าที่ของตัวเอง ก็เลยกลับมาทำหน้าที่อย่างเดิม และเดินตรงเวลาอีกครั้ง เจ้าของบ้านจึงยังแขวนนาฬิกาไว้ตามเดิม เข็มทั้งสามก็โล่งใจ และต่างก็ทำหน้าที่ของตนอย่างดีที่สุด

จบแล้วคะน้องๆ แล้วน้องๆ ทุกคนละคะ? หน้าที่ของตัวเองคืออะไร และได้ทำอย่างดีที่สุดหรือยัง? ทั้งหน้าที่ด้านการเรียน การเป็นคนดี การร่วมมือสขา และการสวดภาวนา ทุกคนได้ทำหน้าที่ของตัวเองหรือยัง? แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้าค่ะ

สำหรับ “กำลังใจ...จากเพื่อนถึงเพื่อน” ครั้งนี้นับเป็น ครั้งที่ 9 แล้ว...น้องๆ เด็ๆ จะเห็นว่า “กำลังใจ” จากเพื่อนๆ ที่ส่งมาให้แก่กันและกันนั้น มีคุณค่า และ มีความหมายจริงๆ ก็ขอให้เพื่อนสมาชิกทุกๆ สู้ๆ นะครับ

น้องนินดาตา ต๋องใจหิรัญ

“หนูรู้สึกดีใจกับผลการตัดสินค่ะ แม้เวลาที่หนูไม่ติด ลำดับ 1 ใน 3 หนูก็จะได้รับรางวัลชมเชยทุกครั้งค่ะ แต่ตอนที่ หนูได้ที่ 1 หนูตื่นเต้นและดีใจมาก เพราะได้ตั้งใจทำออกมาให้ดีที่สุดค่ะ

สำหรับเพื่อนๆ คนไหนที่ยังไม่เคยส่งมาร่วมสนุกกับกิจกรรม ของพี่ป๋อง ก็ขอให้ส่งกันไปเยอะๆ นะคะ และอีกอย่างก็เป็นกิจกรรม ดีๆ ของพระ เพื่อนๆ อาจจะได้รับรางวัลก็ได้ค่ะ”

น้องธรรตติ รุจิเรชรังสิมา

“ผมพอใจมากครับ ถึงจะไม่ได้รางวัลผมก็พอใจเพราะได้ ใ้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ขอให้เพื่อนๆ ทุกคนมั่นใจในตัวเอง และวาดภาพที่ตัวเองคิดสร้างสรรค์เป็นอย่างดีนะครับ และขอให้ เพื่อนๆ ทุกคน มีความสุขในการวาดภาพ มุมเด็กศิลป์ นะครับ แล้วผมจะคอยดูผลงานความคิดของเพื่อนๆ นะครับ”

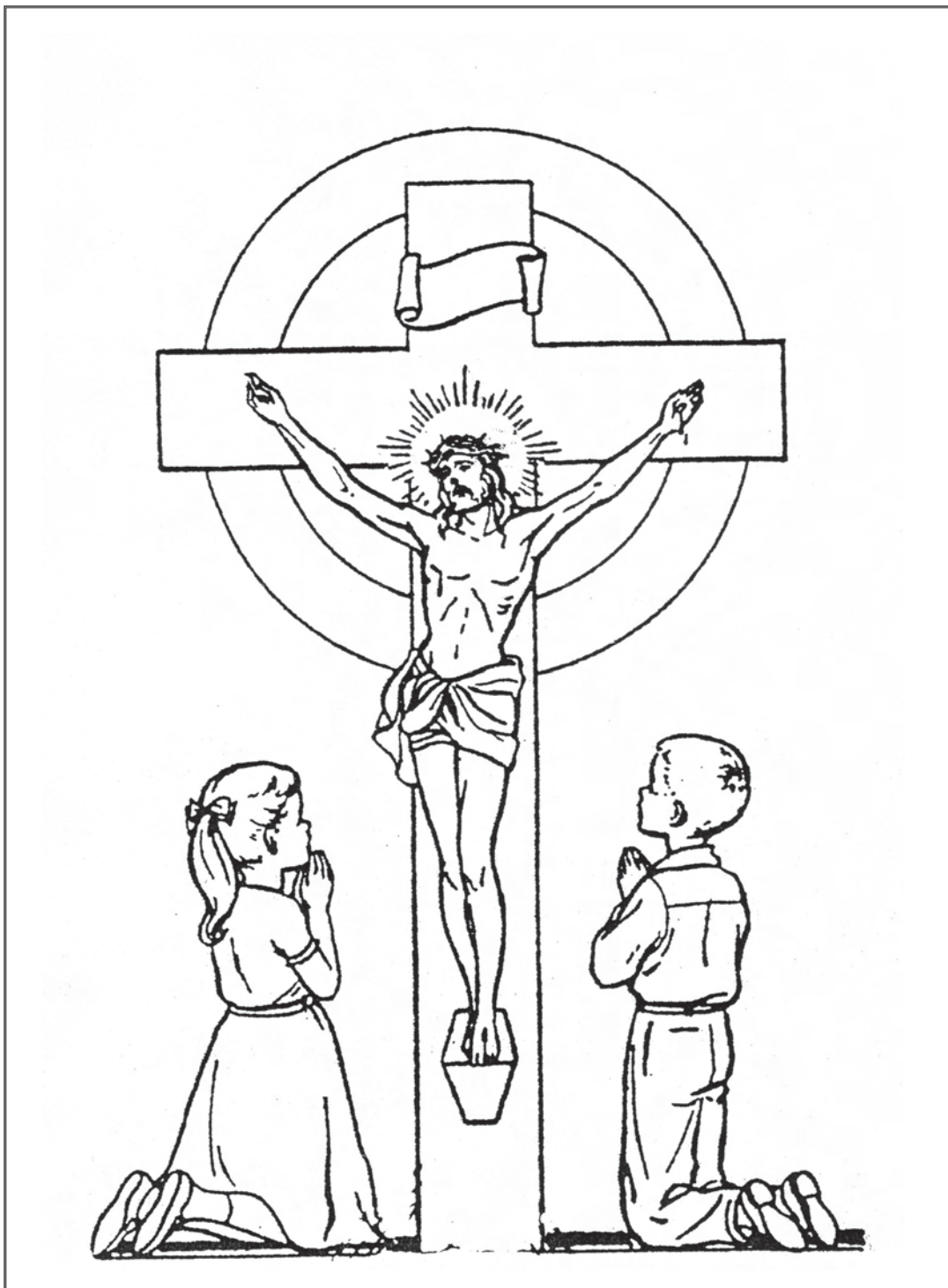
น้องศิริภรณ์ ไกรสะอาด

“รู้สึกดีใจ และภูมิใจในตนเองทุกครั้งที่ได้มีส่วนร่วม กับ สโมสรอุดมคานต์ แม้ก่อนหน้านี้จะไม่ได้ที่ 1 ก็ตาม และไม่ได้ คิดมาก่อนเลยว่าจะได้รับรางวัลนี้ ตอนนี้รู้สึกมีความสุขมากเลย และจะพยายามอีกต่อไป

ขอฝากถึงเพื่อนๆ ว่าแม้วันนี้จะวาดรูปหรือระบายสีไม่ค่อย เก่ง แต่วันข้างหน้า หากเรามีความพยายามที่จะฝึกฝนในการวาด รูปหรือระบายสีให้เก่ง ก็เชื่อว่าจะทำให้ผลงานดีขึ้น และดีขึ้นกว่า เดิมไปเรื่อยๆ สู้ๆ นะคะ”

นมเด็กศิลป์คราวนี้ชื่อภาพ “พระเยซูเจ้ารักเราทุกคน”
ระบายสีเสร็จแล้วส่งมาร่วมสนุกลงชิงรางวัลกันนะคะ
(หมดเขตรับผลงานวันที่ 5 มิถุนายน 2013)

ในเดือนพฤษภาคมนี้ คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตชนฆราวาส แผนกเยาวชน จะจัดสัมมนาจิตตาทิบาลและทีมประสานงานเยาวชน ระหว่างวันที่ 20-23 พฤษภาคม ณ ศูนย์อภิบาลด้านสังคม บ้านพรตวัน อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา ในหัวข้อ “จงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา” (มธ 28: 19) ซึ่งเป็นหัวข้อที่สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ทรงมอบให้กับเยาวชนโลก พระสันตะปาปาทรงทำทนาย

เยาวชนอีกว่า การประกาศหมายถึงการนำข่าวดีแห่งความรอดไปสู่ผู้อื่นและทำให้พวกเขาทราบว่าข่าวดีนี้คือองค์พระเยซูคริสตเจ้าเอง เมื่อเราได้พบพระองค์ ทราบว่าพระเจ้าทรงรักเรามาก และพระองค์ทรงช่วยให้เรารอดพ้น เราจะมีความรู้สึกว่าไม่ใช่เพียงแต่อยากเท่านั้น แต่นั่นเป็นความจำเป็นที่เราจะต้องทำให้พระเจ้าเป็นที่รู้จักสำหรับผู้อื่นด้วย ดังนั้นพระจิตทรงเรียกร้องให้เรา “ละตัวเอง” และ “ออกไป” เพื่อทำการประกาศพระวรสาร เยาวชนที่รัก จงปล่อยให้พลังแห่งความรักของพระเจ้านำทางเธอ ให้ความรักนั้นเอาชนะความโน้มเอียงที่อยากอยู่แต่ในโลกลำพังของเธอ กับปัญหาของเธอ และกับนิสัยเดิมๆ ของเธอ จงกล้าที่จะ “ก้าวออก” จากตนเองเพื่อที่จะ “ออกไป” หาผู้อื่น เพื่อที่จะแสดงให้ผู้อื่นเห็นหนทางที่จะได้พบปะกับพระเจ้า

เพื่อให้งานอภิบาลเด็กและเยาวชนเป็นหนึ่งเดียวกับพระศาสนจักรสากล ทางคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตชนฆราวาส แผนกเยาวชน จึงนำหัวข้อพระวรสารที่สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ ที่ 16 ทรงมอบไว้ให้กับเยาวชนโลกนี้ มาปรับใช้กับกระบวนการค่ายผู้นำเยาวชนคาทอลิกระดับชาติ ครั้งที่ 30 ณ สังฆมณฑลสุราษฎร์ธานี ระหว่างวันที่ 16-22 ตุลาคม 2013 โดยให้เยาวชนละตนเอง และออกไปหาผู้อื่น ร่วมชีวิตกับพี่น้องต่างความเชื่อ เพื่อพวกเขาจะได้มีโอกาสนำความรักของพระเจ้าไปแบ่งปันให้กับผู้อื่นด้วยชีวิตที่เป็นพยานถึงความรักของพระคริสตเจ้า

และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของค่ายผู้นำเยาวชนคาทอลิกระดับชาติที่ตั้งใจไว้ จึงจัดให้การสัมมนาจิตตาทิบาลและทีมประสานงานเยาวชนครั้งนี้ เป็นโอกาสให้จิตตาทิบาลเยาวชน ทีมผู้ประสานงาน รวมทั้งอาสาสมัครที่จะไปช่วยงานในค่ายผู้นำเยาวชนฯ จะได้มีโอกาสศึกษาและเรียนรู้งานอภิบาลด้านสังคมของสังฆมณฑลสุราษฎร์ธานี อีกทั้งเพื่อเรียนรู้และเข้าใจกระบวนการสัมผัสชีวิต ด้วยการไปอยู่ร่วมชีวิตกับพี่น้องคริสตชนและพี่น้องต่างความเชื่อ และเพื่อสร้างเสริมมิตรภาพอันดีระหว่างผู้ทำงานเยาวชนทุกคน ให้เกิดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และสร้างเครือข่ายประสานความร่วมมือในการทำงานเยาวชนร่วมกัน

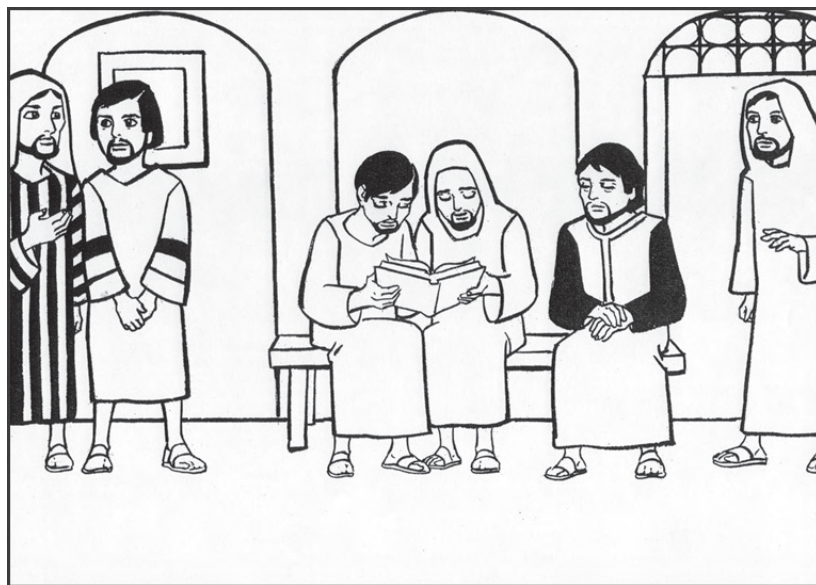
คำภาวนาของท่าน จึงเป็นอีกหนึ่งพลังชีวิตที่ผลักดันให้งานอภิบาลเด็กและเยาวชนจะได้บรรลุวัตถุประสงค์ และเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ลูกหลานเด็กและเยาวชน ซึ่งจะเป็นอนาคตที่ดีของพระศาสนจักรและของชาติต่อไป

เกม อุดมคำนำ

“มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4) และ “การไม่รู้พระคัมภีร์ คือการไม่รู้จักพระคริสตเจ้า” (นักบุญเยโรม) ...น้องๆ เด็กๆ ต้องท่องจำทั้งสองประโยคนี้ให้ขึ้นใจ นะครับ

สำหรับเกมฯ ครั้งนี้อะยากให้น้องๆ ช่วยกันค้นหาจุดต่างที่มีอยู่ใน 2 ภาพนี้ รวม 10 แห่ง ใครค้นพบครบแล้ว รีบส่งมาร่วมสนุกชิงรางวัลกันนะครับ

(A)

(B)

Chapter 17 Why?

บทที่ 17 ทำไม ?

Tom: “Harry, can you help me answer questions that Dick asked me?”

Harry: “What are they? I am curious to know.”

Tom: “Here it is:- why are some wicked persons praised even after their death?”

Harry: “This is because most wicked persons are usually rich, powerful and respectable, that’s why they were mostly praised by their dependents, otherwise, no.”

Tom: “Harry, Dick also me, why were the wicked, many a time, not punished but rewarded and strange enough the righteous were punished instead? Dick can’t understand all this. Could you give him an appropriate answer?”

Harry: “I think the best answer is that you tell dick to read the Ecclesiastes, chapter 8, 12&13 thoughtfully. It may help him understand better”

No.12 A sinner may commit a hundred crimes and still alive. Oh yes, I know what they say: If you obey God, everything will be all right.

No.13 But it will not go well for the wicked. Their life is like a shadow and they will die young, because they do not obey God.

Tom: “That’s something understandable! Thanks, Harry.”

ทอม “คุณแฮร์รี่ กรุณาช่วยผมตอบคำถามของคุณดิกหน่อย เขาถามผมหลายคำถามจังเลย”

แฮร์รี่ “เฝ้าว่ามา ผมอยากรู้จัก”

ทอม “มีดังนี้ครับ คุณช่วยตอบดี ๆ นะคุณแฮร์รี่ ทำไม? คนเลวๆ ทั้งๆ ที่ตายไปแล้วก็ยังมีคนสรรเสริญเยินยอ”

แฮร์รี่ “โห่ ของง่าย ๆ ก็เพราะคนเลวคนนั้นมีเงิน เมื่อมีเงินก็มีอำนาจ เมื่อมีอำนาจก็มีคนเคารพนับถือ ก็เพราะยังงี้แหละพวกที่เคยได้รับการอุปการะช่วยเหลือเมื่อตอนพวกเขายังมีชีวิตอยู่จึงเียนยอสรรเสริญ ไม่ใช่ใครอื่นไกลที่ไหนหรอก”

ทอม “แฮร์รี่ คุณดิกยังถามอีกว่า ทำไมหนอคนเลวๆ บ่อยครั้งนำลูกกลโชยแต่กลับไม่โดนผู้บริสุทธิ์กลับรับกรรมแทน คุณดิกเขาบอกว่าเขาไม่เข้าใจจริงๆ คุณแฮร์รี่ช่วยหาคำตอบเหมาะๆ ให้หน่อยได้ไหม”

แฮร์รี่ “บอกคุณดิกให้อ่านปัญญาจารย์ บทที่ 8 ข้อ 12 และ 13 นี่คืคำตอบที่เหมาะสมที่สุด แต่ต้องอ่านแบบพินิจพิจารณาถึงจะเข้าใจ”

ข้อ 12 “คนบาปอาจประกอบอาชญากรรมร้อยครั้ง แต่แล้วก็ยังมีชีวิตอยู่ จริงซิ ข้าพเจ้าทราบเขาพูดกันอย่างไร ถ้าท่านยำเกรงพระเจ้าทุกสิ่งก็จะเรียบร้อยดี”

ข้อ 13 “คนชั่วหาเป็นดังนี้ไม่ ชีวิตเขาเป็นประจวบเงา จะต้องตายแต่อยุ่น้อย เพราะไม่ยำเกรงพระเจ้า”

ทอม “ແหมค้อยยังชั่วหน้อยพอเข้าใจได้บ้าง ขอบคุณครับ คุณแฮร์รี่”

● เราพูดกับพระเจ้าคือคำภาวนา เราอ่านพระคัมภีร์คือฟังพระวาจาของพระองค์ ●

บริการติดตั้งงานระบบกันรั่วซึมทุกชนิดของอาคาร
งานเคลือบพื้นโรงงานอุตสาหกรรม
งานเสริมความแข็งแรงและซ่อมแซมโครงสร้างคอนกรีต
ด้วยวัสดุที่มีคุณภาพ และอุปกรณ์ที่ทันสมัย
โดยช่างที่มีความชำนาญ และประสบการณ์สูง
พร้อมการรับประกันผลงาน

10 - year guarantee, specification service,
roof inspection and training รับปรึกษาให้คำ
แนะนำ และ ซ่อมแซม แก้ไข รอยแตกร้าวของอาคาร
งานป้องกันสนิมโครงสร้าง งานหยุดน้ำรั่วทันที

ให้บริการโดยวิศวกรของบริษัท พร้อมทั้งผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ

-Chemical Construction จำหน่ายเคมีภัณฑ์ก่อสร้าง
น้ำยาผสมคอนกรีตปูบดทราย วัสดุซ่อมแซม ฯลฯ

-Industrial Flooring รับเคลือบพื้นและส่วน
ต่างๆ ของโรงงาน เพื่อทนทานต่อแรงกระแทก ลดการ
สึกกร่อน จากแรงเสียดสี และการกัดกร่อนจากสารเคมี

-Chemical Resistance รับเคลือบสารป้องกัน
การกัดกร่อนจากสารเคมี

-Waterproofing System รับติดตั้งระบบป้องกัน
การรั่วซึมอาคาร

- Membrane : APP, SBS, EPDM, TPO, PVC

- Coating : Bitumen, Polyurethane,
Flexible cement, Acrylic

-Joint Sealing งานหยอดรอยต่อถนน พื้นโรงงาน
ด้วยวัสดุฉนวนกันน้ำหลายชนิด

-PU & Epoxy Injection งานซ่อมแซมรอยรั่วซึม
รอยแตกร้าวโครงสร้างคอนกรีตด้วยวิธี injection

-Ceramic Coating งานระบบสีกันความร้อน
สะท้อนความร้อนจากแสง UV ได้มากกว่า 97%

-PVC Waterstop แผ่นยางพีวีซีฝังคั่นรอยต่อ
คอนกรีต

บริษัทยูเนียน แอ็สโซซิเอทส์ (ไทย) จำกัด

1242-1244 ถนนพหลโยธิน แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์: 02-249-0170 โทรสาร: 02-249-6812

Email: sales@union-thai.com Web: www.union-thai.com

สวัสดี คุณ ปณ.สาธุฯ ที่นับถือ

ดูเหมือนสัตบุรุษแต่ละวัดให้ความสนใจกันมากขึ้นเกี่ยวกับเรื่องของ “การโยกย้ายพระสงฆ์เข้ารับตำแหน่งหน้าที่” หรือการสลับปรับเปลี่ยนหน้าที่ของพระสงฆ์ในแต่ละปี แต่ละวาระ และผมเองก็เป็นคนหนึ่งติดตามเรื่องราว-ความเป็นไปต่างๆ ในแวดวงของพระศาสนาจักรด้วยเหมือนกัน

ผมจำได้ว่า คุณพ่อ(พระสงฆ์) สมัยก่อนเขาอยู่ที่วัดของผมมานานมาก ๆ นานจริงๆ แต่มาในสมัยนี้ก็เห็นมีข่าวการโยกย้ายพระสงฆ์กันทุกปี เรียกว่า “ลื้อกันทุกปี” ว่าคุณพ่อเจ้าวัด หรือคุณพ่อปลัดจะถูกย้ายไปอยู่วัดอื่นหรือเปล่า จึงอยากทราบเหมือนกันว่า จริงๆ แล้ว การโยกย้ายพระสงฆ์ มีวาระกี่ปี? และดูจากความเหมาะสมกันอย่างไร แล้วพระสงฆ์บางองค์ที่ต้องไปเรียนต่อเมืองนอกในด้านต่างๆ นั้นดูจากความเหมาะสมจากสิ่งใด หรือมีกฎเกณฑ์อย่างไร ผมรบกวนขอให้คุณ ปณ.สาธุฯ ช่วยตอบแบบ “สั้นๆ” ให้พอเข้าใจได้ในระดับหนึ่งก็ยิ่งดีครับผม

อันเดร สุรัชย์ ชัยวิเชียร

ตอบ คุณอันเดร สุรัชย์ ชัยวิเชียร

ประการแรก ผมคิดว่าสมัยก่อน เรามีพระสงฆ์น้อยไ้ครับ การโยกย้ายจึงทำบ่อยไม่ได้เรียกว่ากำลังคนไม่พอ พระสังฆราชจึงได้แต่ให้พระสงฆ์ประจำวัดนั้นๆ เป็นเวลานาน พอมาในสมัยปัจจุบัน คงเนื่องมาจาก

1. เรามีพระสงฆ์มากขึ้น การสลับสับเปลี่ยนหน้าที่จึงมีกำลังคนพอที่จะทำได้ในรอบวาระ 5 ปี
2. เมื่อมีพระสงฆ์มากขึ้น ความแตกต่างทางความสามารถของพระสงฆ์แต่ละองค์เพื่อความเหมาะสมกับงานก็ย่อมมีหลากหลาย จำเป็นที่จะต้องมอบหมายงานที่เหมาะสมกับความสามารถที่แตกต่างกัน
3. เมื่อมีพระสงฆ์มากขึ้น ก็เปิดโอกาสให้บางคนได้ไปรับการศึกษาต่อเพื่อเพิ่มพูนความรู้หรือเปิดโอกาสให้พระสงฆ์บางองค์ได้พักภารกิจฟื้นฟูชีวิตจิตของพวกเขา
4. เรามีเนืองานมากขึ้น ถ้าเราสังเกตดูดีๆ หลายหน่วยงานของพระศาสนาจักรไม่เคยมีในสมัยก่อนเมื่อ 20-30 ปีก่อน เพิ่งจะมีในช่วงหลังนี้เอง เช่น คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อผู้เดินทางทางทะเล คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อศาสนสัมพันธ์ และเพื่อคริสตศาสนจักรสัมพันธ์ หรือคณะกรรมการคาทอลิกเพื่อสื่อสารสังคมและไอที ฯลฯ

แต่ในกรณี “ลื้อกันทุกปี” ก็อาจเป็นอาการของสัตบุรุษที่เขามีความรักต่อพระสงฆ์ประจำวัดของเขา ในส่วนของพระสงฆ์ ก็คงจะมีอาการอยู่บ้างเหมือนกันไม่มากนักน้อย แต่พระสงฆ์ทุกองค์ท่านจะต้องพร้อมที่จะไปในที่ที่พระสังฆราชเห็นว่าเหมาะสมอย่างนอบน้อมโดยไม่มีอะไรโต้แย้ง เพราะท่านรับศีลบวชมาเป็นพระสงฆ์ก็เพื่อทำสิ่งนี้คือ เป็นผู้ร่วมงานและช่วยเหลือพระสังฆราชด้วยความนอบน้อม มองในแง่ดี “ลื้อทุกปี” กลับกลายเป็น ความกระตือรือร้นในชีวิตพระสงฆ์

และการไม่ยึดติดในตัวบุคคลของบรรดาสัตบุรุษ เป็นสัจธรรมในข่าวพระศาสนจักรคาทอลิกเราให้ติดตามไม่น้อย ติดตามข่าวว่าดีวามารม กันว่าไม่เลวใช่ไหมครับ

คราวนี้มาตอบประเด็นเรื่อง “การโยกย้ายพระสงฆ์มีวาระกี่ปี” ก็แล้วแต่สังฆมณฑลว่ามีข้อกำหนดอย่างไร บางสังฆมณฑลก็วาระละ 5 ปี บางพื้นที่เช่น ไปทำงานบนดอยกับพี่น้องกลุ่มชาติพันธุ์ (ชาวเขา) ก็นานหน่อย เพราะกว่าจะฝึกพูดภาษาได้ กว่าจะคุ้นเคยกับพื้นที่ภูเขาเผ่าดอย ได้ข่าวว่าพวกทำงานอยู่ล้อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย คุณพ่อผู้อำนวยการที่เพิ่งจะได้ย้ายไป อยู่ทำหน้าที่มาตั้ง 22 ปี (โอ้อะไรจะปานนั้น !)

ประเด็นสุดท้ายที่บอกว่า “ดูจากความเหมาะสมกันอย่างไร” แต่ละสังฆมณฑลจะมีผู้ช่วยพระสังฆราชฝ่ายต่างๆ ครบ หนึ่งในฝ่ายเหล่านั้นก็คือ “ฝ่ายบุคลากร” หรือฝ่ายบุคคลนั่นเอง ในฝ่ายก็จะมีคณะกรรมการพิจารณาการโยกย้ายหน้าที่ตามความเหมาะสมกับบุคลิกความสามารถและอาวุโสของแต่ละคนให้เข้ากับทุกวัดทุกหน่วยงานที่จะย้ายคุณพ่อไปทำงาน เมื่อพิจารณาได้แล้วก็เสนอต่อพระสังฆราช และที่นั่นในพระสังฆราชก็มีพระจิตเจ้าประทับอยู่เต็มเปี่ยม พระสังฆราชอาศัยพระจิตเจ้าก็จะอนุมัติหรือสับเปลี่ยนตามแต่พระจิตเจ้าในพระสังฆราชเห็นเหมาะสม การส่งใครไปศึกษาต่อต่างประเทศก็ดูจากความถนัดของคุณพ่อแต่ละท่าน ดูประวัติการศึกษาของคุณพ่อแต่ละท่านตั้งแต่บ้านเณรใหญ่ก่อนรับศีลบวชเรื่อยมา ดูวัยวุฒิ ที่สำคัญแต่ละสังฆมณฑลต้องมีวิสัยทัศน์ว่าสังฆมณฑลของตนควรก้าวหน้าไปทางไหน ยังมีงานใดที่ต้องส่งเสริมให้เข้มแข็ง หรือจะส่งใครไปเรียนเพื่อมาเป็นอาจารย์สอนในบ้านเณรใหญ่ก็มีใช้เพียงแค่นี้เห็นว่าเขาหัวดี เรียนเก่งเท่านั้น แต่ต้องดูด้วยว่าเขามีความเป็นครูบ้างหรือไม่ ไม่ใช่เรียนเก่งท่องจำได้แต่สอนไม่เข้าใจ ไม่มีวิชาครูในชีวิตก็อาจจะไม่เหมาะที่จะมาสอนเรียนแก่สามเณรใหญ่ เขาอาจสอนด้วยแบบอย่าง สอนด้วยการเขียนหนังสือ (ถ้าเขาเขียนได้) หรือเป็นนักวิชาการค้นคว้าซึ่งก็ต้องนำมาเสนอต่อสังคมอยู่ดี

เดี๋ยวนี้ไม่ใช่เพียงแค่ไปศึกษาต่อต่างประเทศเท่านั้น แต่ยังมีความเหมาะสมที่จะส่งไปฟื้นฟูชีวิตสงฆ์ เพราะเมื่อเราเป็นพระสงฆ์ไปนานๆ บางทีก็ต้องรับการอบรมต่อเนื่อง หรือไปฟื้นฟูจิตใจให้มีอะไรใหม่ๆ ในชีวิตเป็นแรงบันดาลใจ แล้วใครที่จะต้องไป อันนี้ก็ฝ่ายบุคลากรนั่นแหละครับหรือเป็นพระสังฆราชที่จัดการเรื่องเหล่านี้ บางทีสัตบุรุษไม่เข้าใจก็มักจะถามกันว่า “อายุปานนี้แล้ว ทำไมยังต้องไปเรียน ไปเรียนอะไร?” นั่นละครับเขาเรียกว่า ไปรับการอบรมต่อเนื่อง เพราะบุญราศีสมเด็จพระสันตะปาปาโยฮัน ปอล ที่ 2 เคยตรัสไว้ว่า “การอบรมต่อเนื่องเป็นเครื่องหมายแห่งการเชื่อสัตย์ต่อกระแสเรียกการเป็นพระสงฆ์” ❧

“พระเยซูเสด็จสู่สวรรค์”

1. จะอยู่หรือจะไป

มีอะไรให้หวนหา
เลยลับหรือกลับมา
มีค่าพอให้รอไหม

เพราะอยู่แบบจริงอยู่

จึงรับรู้ผู้อยู่ใกล้
ทุกเมื่อมีเชื้อไข
ให้คำนึงคิดถึงกัน

2. วันนี้พระเยซู

เสด็จสู่สรวงสวรรค์
สาวกวิตกพลัน
ไฉนพระจะรำลา

พระเยซูอธิบาย

ให้ผ่อนคลายหายกังวล
พระบุตรไป/พระจิตมา
พระบิดากำหนดการณ์
อย่ามัวกลัวและท้อ
จงสานต่อพระวรสาร
พระจิตจะบันดาล
งานแพร่ธรรมยังดำเนิน

25 พฤษภาคม 2001

จากหนังสือ รวมบทกลอนของภัคม์ “ก้าวเดินอย่าเกินก้าว”